

**ТЕМНІ
СНОВИДІННЯ
ДЕКСТЕРА**

**Серійний вбивця з серцем
Будь вдячним,
що воно не твоє**

**Джефф
Ліндсі**

ДЖЕФФ ЛІНДСІ

Книга перша

ТЕМНІ СНОВИДІННЯ ДЕКСТЕРА
(*Darkly Dreaming Dexter*)

неофіційний переклад з англійської на українську мову
Полісся, січень 2015 року
всі права належать автору Джеффу Ліндсі

Про автора

Джефф Ліндсі (англ. *Jeff Lindsay*) – американський письменник, що прославився своїм творінням, Декстером Морганом, – улюбленцем багатьох країн і жінок.

Джефф Ліндсі насправді є псевдонімом Джеффри Фрьюндліха (англ. *Jeffrey P. Freundlich*). Джефф, як і його персонаж, народився в Маямі, штат Флорида, що на півдні США, 14 липня 1952 року. Одружений на племінниці Ернеста Хемінгуея – Хіларі. Закінчив безліч коледжів, курсів, лекцій. Вчився і на літературному, і на театральному, і на кулінарному факультетах.

Книга «Darkly Dreaming Dexter» вийшла в США в липні 2004 року. Наразі вона офіційно перекладена на 38 мов світу і була придбана читачами декілька мільйонів разів. Книга здобула багато нагород, в 2005 вона виграла «Нагороду Дайліса» («Dilys Award»). В 2006 році вийшов перший сезон серіалу «Декстер», що був знятий по мотиву даної книги.

Вміст

Подяки	4
Глава 1	5
Глава 2	12
Глава 3	18
Глава 4	25
Глава 5	31
Глава 6	36
Глава 7	42
Глава 8	47
Глава 9	51
Глава 10	56
Глава 11	63
Глава 12	68
Глава 13	72
Глава 14	78
Глава 15	84
Глава 16	89
Глава 17	94
Глава 18	99
Глава 19	104
Глава 20	110
Глава 21	116
Глава 22	120
Глава 23	128
Глава 24	132
Глава 25	137
Глава 26	143
Глава 27	145
Епілог	153

Подяки

Ця книга не була б можливою без технічної та духовної допомоги Ейнштейна та Диякона. Вони репрезентують, що є найкращим у маямських копах, і навчили мене, що означає робити цю важку роботу у важких умовах.

Я також хотів би подякувати людям, які подавали деякі корисні поради, особливо моїй дружині, «Barclays», Хуліо С., доктору та місіс Е. Л. Фрьойндліх, Пуку, Беару та Тінкі.

Також спасибі Доріс – Леді, що Сміялася Останньою.

І особлива подяка Ніку Еллісону, який є всім, чим має бути агент, але майже ніколи ним не є.

*Для Хіларі,
яка є всім для мене*

Глава 1

Місяць. Славетний місяць. Повний, товстий, червонуватий місяць; ніч світла, як день; місячне сяйво ллється на землю, несучи радість, радість, радість. А ще приносячи гортанний поклик тропічної ночі, приемний і одночасно дикий голос вітру, що з виттям проривається крізь волосся на руках; порожній крик зоряного світла і скрегіт зубів світла місячного там, внизу, біля води.

Все кликало до Потреби. О, цей симфонічний рев тисяч прихованих голосів, крик Потреби всередині тебе, сутність, мовчазний спостерігач, холодне затамувавсь дещо, що сміється і танцює в місячному сяйві. Я самий, що був не собою; а та річ, що висміювала і сміялась, приходила разом зі своїм голодом. З Потребю. А Потреба цього разу була дуже сильною, дуже обережною холодною спіральною, повзучою, хрусткою і зведеною догори, і готовою, дуже сильною, вже дуже-дуже готовою; але все ще очікуючою і спостерігаючою, і вона змушувала мене чекати і спостерігати.

Я чекав і спостерігав за священиком вже п'ять тижнів. Потреба колола і дразнила, і гнала мене знайти одного, потім знайти наступного, потім знайти священика. Вже три тижні я знав, що саме він – він наступний. Він і я – ми обидва належимо Темному Мандрівнику. Останні три тижні я провів, борючись з натиском зростаючої Потреби – вона піднімалася в мені неначе хвиля, що реве, що падає на берег, однак не відступає, а лиш все більше надходить з кожною новою секундою з приходом ночі.

Але мені був потрібен час. Час, щоб упевнитись. Ні, не переконатися, що священик – саме той. В цьому я був упевнений вже давно. Час потребувався для того, аби переконатися, що все можна зробити правильно, спрацювати чітко. Мені не можна було попастися, у будь-якому разі, зараз. Я занадто довго трудився, щоби дозволити собі це задоволення – зробити свою справу. Зробити її і захистити своє щасливе скромне життя.

Та й мені це занадто подобалося, щоби раптом зупинитися.

Тому я завжди був обережний. Завжди акуратний. Завжди заздалегідь підготовлений, аби все було правильно. І коли все виходило правильно, я витрачав ще трохи часу, щоби тільки впевнитися в цьому ще раз. Так чинив Гаррі, благослови його Господь. Цього далекоглядного ідеального полісмена, мого прийомного батька. Завжди *будь упевненим, будь обережним, будь точним*, говорив він. І ось уже тиждень як я був впевненим, що все правильно. Що все зроблено правильно. Правильно за методом Гаррі настільки, наскільки це взагалі можливо. Сьогодні, йдучи з роботи, я знав: це вона. Ця ніч – саме та Ніч. Не така, як інші. Цієї ночі все і відбудеться, мало відбутися. Як було раніше. І так само, як іще буде і буде в майбутньому.

А сьогодні це станеться зі священиком..

Його звали отець Донован. Він викладав дітям музику в притулку Святого Антонія в Хомстеді, у Флориді. Діти любили священика. І звичайно ж, він любив дітей. Ох, справді дуже любив. Він присвятив їм усе життя. Вивчив креольську та іспанську. Освоїв їх музику. Все для діточок. Щоби він не робив – все для діточок.

Все.

Сьогодні ввечері я спостерігав за ним точно так само, як спостерігав багато вечорів до цього. Я бачив, як він виходив з притулку, зупинився і почав говорити з маленькою чорношкірою дівчинкою, яка вийшла разом з ним. Їй було не більше восьми років, але навіть для цього віку вона здавалася занадто крихітною. Отець Донован сів на сходинку і говорив з нею десь хвилин п'ять. Дівчинка теж сіла і почала погойдуватися то назад,

то вперед. Вони сміялись. Дівчинка пригорнулася до священника. Він погладив її по голівці. Вийшла черниця і, перш ніж заговорити до них, зупинилася на мить в дверному отворі. Вона посміхнулася і простягла руку. Дівчинка все ще тулилася до священника. Отець Донован обняв її, поцілував на прощання і встав. Черниця, сміючись, сказала щось отцеві Доновану. Той щось відповів...

І пішов у напрямку, де стояла його машина. Нарешті! Я приготувався і...

Ще зарано. Службовий мікроавтобус вахтера притулку стояв близько чотирьох з половиною метрів біля дверей. Як тільки отець Донован пройшов повз, двері мікроавтобуса відкрились. З них показався чоловік з цигаркою і привітався зі священником, який обперся об машину навпроти і почав розмову з тим чолов'ягою.

Пощастило. Знову пощастило. В такі ночі завжди щастить. Я не бачив того чоловіка, навіть не подумав, що він міг бути в мікроавтобусі. А ось він міг побачити мене.

Я зробив глибокий вдих. І зробив видих – повільний і спокійний, холодний неначе лід. Це дрібниця. Крім неї, я нічого не пропустив. Я все зробив правильно, все і скрізь, як треба. Все буде правильно.

Зараз!

Отець Донован продовжив свій шлях до машини. Раптом він обернувся і звернувся до когось. Двірник, що стояв біля дверей дитячого притулку, махнув йому, загасив цигарку і зайшов усередину будинку. Пішов...

Пощастило. Знову...

Отець Донован намацав свої ключі, відкрив дверцята машини, сів у неї. Я почув, як ключ зайшов у замок запалювання. Почув, як запрацював двигун. І...

ЗАРАЗ!

Я ховався на задньому сидінні. Блискавично я накинув священникові на шию зашморг. Всього один швидкий та делікатний рух і петля від рибальської волосіні, що була розрахована на тунця, ідеально лягла на потрібне місце. Священик лише видав неголосний хрип паніки – і все.

– Тепер ти мій, – сказав я, і він завмер настільки чітко і красиво, ніби все життя тренувався для цього. Він завмер майже так, ніби почув інший голос. Голос, розриваючого від сміху, Спостерігача в мені.

– Роби в точності, що я скажу, – промовив я.

Він з хрипом втягнув повітря і подивився в дзеркало заднього виду. Мое обличчя, закрите білою шовковою маскою, що показувала лише очі, вже чекало його там.

– Зрозумів? – сказав я. Шовк маски ворухнувся біля моїх губ.

Отець Донован нічого не відповів. Він лише дивився мені в очі. Я затягнув зашморг трохи тугіше.

– Зрозумів? – повторив я трохи м'якше.

Цього разу він кивнув. Тремтячою рукою він потягнувся до зашморгу. Схоже, він був невпевнений у тому, що трапиться, якщо він спробує послабити його. Обличчя священника побагровіло.

Я послабив петлю.

– Поводься добре, – сказав я. – І проживеш довше.

Отець Донован зробив глибокий вдих. Я почув, як повітря ввірвалося в його легені. Він закашлявся і знову вдихнув. Однак сидів тихо і не робив спроб вирватись.

І це було просто чудово.

Ми рушили. Отець Донован виконував мої вказівки, ніяких жартів, ніяких вагань. Ми поїхали на південь через Флорида-Сіті, повернули на Кард Саунд Роуд. Я міг точно сказати, що священник занервував, коли ми туди звернули, але він не вимовив ані слова. Навіть не спробував заговорити зі мною. Він тримав обидві руки на кермі. Вони настільки стискали його, що кісточки обох рук побіліли і були готові вискочити. І це також було чудово.

Ми їхали на південь ще десь хвилин п'ять без жодного звуку, окрім шурхоту шин і пісні вітру та величезного місяця, що наповнював мої вени своєю могутньою музикою. А обережний Спостерігач тихенько посміювався у важкій пульсуючій музиці ночі.

– Поверни тут, – нарешті сказав я.

Очі священника злетіли до дзеркала назустріч моїм. У них виблискувала паніка, що оволоділа всім обличчям і намагалася через вуста заговорити, але...

– Звертай! – повторив я, і він повернув. Знітився, неначе чекав цього всю дорогу, очікував цього всю вічність, і все ж повернув.

Вузька брудна дорога була ледь видною. Щоб туди заїхати, потрібно було знати, що вона взагалі там була. І я знав. Я бував тут раніше. Дорога була довжиною в чотири кілометра, перекручувалась три рази, вела по скошеній траві, далі через дерева, потім повз невеликий канал, в болото і – на лісову галявину.

П'ятдесят років тому хтось побудував тут будинок. Значна його частина була ще на місці. Судячи з неї, будинок був великим.

Три кімнати і половина даху збереглися, однак було зрозуміло, що люди поїхали звідси багато років тому.

Хіба що, якщо не брати до уваги старий овочевий город позаду бічного подвір'я. Там були сліди того, що хтось тут щось копав, причому недавно.

– Зупини машину, – наказав я, коли фари освітили розвалини.

Отець Донован підкорився, трохи наклонившись. Страх вже перейшов на тіло, скувавши його ноги, руки й думки.

– Вимкни двигун, – сказав я йому, і він вимкнув його.

Раптом стало дуже тихо.

Якась живність стрекотіла на дереві. Вітер ворухив траву. Все тихіше й тихіше... Мовчання стало таким глибоким, що майже поглинуло ревіння нічної музики, що виривалась з моєї таємної сутності.

– Виходь, – сказав я.

Отець Донован не ворухнувся. Його погляд був спрямований на город.

З машини можна було побачити сім невеличких горбків. У місячному світлі земля на них здавалася дуже темною. А отцеві Доновану вона мала здаватися зовсім чорною. Він досі не зробив жодного руху.

Я різко затагнув зашморг сильніше, ніж він очікував, сильніше, ніж він був готовий витримати. Спина священика вигнулась на сидінні, вени на чолі почервоніли і він вирішив, що смерть от-от настане.

Але він помилявся. Ще ні. А по-правді, ще не скоро.

Я відчинив двері машини і витяг його за собою, просто щоби він відчув мою силу. Отець Донован вивалився на піщане узбіччя, звиваючись, неначе поранена змія. Темний Мандрівник розсміявся, йому це сподобалося, а я продовжив виконання своєї ролі. Я наступив черевиком священику на груди, міцно тримаючи петлю на його шиї.

– Ти вислухаєш мене і зробиш, як я скажу, – сказав я йому. – В тебе немає вибору, – я нахилився і злегка послабив зашморг. – Ти повинен зрозуміти це. Це важливо.

І він почув мене. З його очей, що налилися кров'ю і болем, почали стікати сльози. Його очі зустрілися з моїми в моменті прояснення: зараз він побачить все, що повинно з ним статися.

І він побачив. І зрозумів, наскільки для нього було важливим вести себе правильно. Він почав розуміти.

– Тепер вставай, – промовив я.

Повільно, дуже повільно, не відводячи від мене погляду, отець Донован підвівся. Ми простояли так – очі в очі – досить довго, майже злившись в одну істоту і одне бажання. І тут він здригнувся. Він спробував піднести руку до обличчя, але не зміг.

– У будинок, – сказав я дуже м'яко. У будинок, де все вже було готовим.

Отець Донован опустив очі. Потім він спробував підняти їх, щоб подивитись на мене, але не зміг. Він повернувся у бік будинку, але зупинився, коли знову побачив темні горбки на городі. Священик знову спробував поглянути на мене і знову не зміг – після виду цих чорних залитих місячним світлом купок землі.

Ми рушили до будинку, він був у мене на повідку. Священик йшов, покійно опустивши голову, – гарна і тямуща жертва. П'ять пошарпаних сходинок вгору через вузький ганок вели до входних дверей, які хтось зачинив... Отець Донован зупинився. Його очі не дивилися вгору. Вони не дивилися на мене.

– До дверей, – сказав я своїм м'яким наказовим голосом.

Отець Донован затремтів.

– Заходь у двері, – повторив я.

Але він не міг.

Перехилившись через священика, я відчинив двері, штовхнувши їх. Потім, ногою, я заштовхнув священика всередину. Він спіткнувся, але встояв і зупинився вже всередині, щільно стиснувши повіки.

Я зачинив двері. На підлозі, поруч з дверима, я залишив ліхтар і тепер, піднявши його, увімкнув.

– Дивись, – прошепотів я.

Отець Донован повільно і обережно розплющив одне око.

І завмер.

Час зупинився для отця Донована.

– Ні, – сказав він.

– Так, – сказав я.

– О, ні! – сказав він.

– О, так, – сказав я. І він закричав:

– Ні-і-і!

Я затагнув зашморг. Ця дія неначе обрізала його крик, і священик впав на коліна. Він хрипливато заскиглив і закрит обличчя.

– Так, – сказав я. – Жахливе місиво, правда?

Його обличчя спотворилось у спробі закрити очі. Він не міг дивитися, тільки не зараз, тільки не на це. І я не винив його. Дійсно, видовище було моторошним. Мене турбувала думка про те, що все це залишалось тут відтоді, як я все підготував для нього. Він повинен був це побачити. Повинен був. Не заради мене. І не лише заради Темного Мандрівника. Заради себе самого. Він мав побачити. А він якраз й не дивився.

– Відкрий очі, отець Донован, – сказав я.

– Будь-ласка... – сказав він з жахливим тихим скигленням.

Це дуже подіяло мені на нерви, хоча й не мало. Крижаний самоконтроль кудись дівся: ось так скиглити при вигляді цього місива на підлозі... Я збив його з ніг. Із силою я затагнув зашморг. Правою рукою я схопив священика за потилицю і вдарив його головою прямо об брудну деформовану підлогу. На обличчі отця Донована з'явилася кров, і це розлютило мене ще більше.

– Відкрий очі, – сказав я. – Відкрий їх. Відкрий їх негайно. Дивись! – я взяв його за волосся і відкинув йому голову. – Роби, як тобі кажуть. Дивись. Або я відріжу тобі повіки.

Це прозвучало переконливо. Спрацювало. І він зробив те, що йому сказали. Подивився.

Мені довелося потрудитися, щоб зробити це правильним, але для цього довелося працювати з тим, що було. У мене б взагалі нічого не вийшло, якщо б вони не пробули там досить довго, аби все висохло. Але які ж вони були брудні... Мені вдалося очистити майже весь бруд, однак частини тіл пролежали в землі так давно, що вже не можна було сказати, де починався бруд, а де закінчувалося тіло. Про це неможливо не думати, правда... Стільки бруду...

Їх було семеро, сім маленьких тіл. Сім дуже брудних діточок з притулку, викладених на гумові килимки для душі, що були чистими і непромокаючими. Сім рівних смужок лежали поперек кімнати.

Смужки, що вказували на отця Донована. Щоби він знав...

Скоро він буде з ними.

– Свята Марія Всемилоствива!.. – почав він, але я різко смикнув зашморг.

– Не треба цього, отець. Не зараз. Зараз — лише правда.

– Будь-ласка, – прохрипів він.

– Так, благай. Це вже краще. Набагато краще, – я знову смикнув зашморг. – Думаєш, це все, отець? Сім трупів? А вони благали?

Йому нічого було сказати.

– Ти впевнений, що це все, отець? Всього сім? Я всіх дістав?

– О Боже... – прохрипів він з болем, який було приємно чути.

– А що в інших містах, отець? Як щодо Фейєтвілля? Поговоримо про Фейєтвіль?

Він тільки схлипнув, жодного слова.

– А як щодо Іст-Оранджа? Там їх було троє? Чи я когось пропустив? Так важко бути певним. Чи їх четверо в Іст-Оранджі, отець?

Отець Донован спробував видати крик. В результаті вийшов дуже слабкий звук, у якому звучало справжнє почуття, щоправда, при поганій техніці виконання. Потім отець Донован звалився обличчям вниз, і я дозволив йому трохи поскиглити, перш ніж ривком знову поставити на ноги. Стояв священник хитаючись, абсолютно не контролюючи себе. Він обмочився, по підборіддю стікала слина.

– Прошу вас, – промовив він. – Я не міг нічого з собою вдіяти. Просто не міг. Будь-ласка, ви повинні зрозуміти...

– Я розумію, отець, – сказав я. В моєму голосі тепер вже було щось від голосу Мандрвініка, через що священник завмер. Повільно піднявши голову, він подивився на моє обличчя, і те, що він побачив в моїх очах, заспокоїло його.

– Я чудово розумію, – сказав я, наблизившись до його обличчя. Піт на щоках священника перетворився на лід. – Бачиш, я теж нічого не можу з собою вдіяти.

Тепер наші обличчя були дуже близько один від одного, майже торкались. Але бруд в його очах знову подіяв мені на нерви. Я натягнув зашморг і знову збив його з ніг. Отець Донован впав на підлогу.

– Але діти? Я ніколи не зміг би зробити таке з дітьми.

Я поставив свій важкий чистий черевик йому на потилицю і надавив що було сили.

– Діти — ніколи. Я шукаю таких, як ти.

– Хто ви такий? – прошепотів отець Донован.

– Початок, – відповів я. – І кінець. Познайомся зі своєю смертю, отець.

Голка була у мене наготові. Вона як і потрібно увійшла йому в шию. Відчувся легкий опір м'язів, але не самого священника.

Я натиснув на поршень – і шприц заповнив отця Донована швидким і чистим спокоєм. Буквально за мить, за одну єдину мить, його голова схилилась і він впав обличчям до мене.

Чи насправді він бачив мене тоді? Подвійні гумові рукавички, акуратний комбінезон, гладку шовкову маску? Чи він насправді бачив мене? Чи він бачив мене в іншій кімнаті, кімнаті Мандрівника, в Чистій кімнаті? Пофарбованій у білий колір, вимитій, надраєній, провітреній, такій чистій, що чистіше не буває. Посередині кімнати, вікна якої були заклеєні щільними прогумованими листами білого кольору, посередині, під яскравими лампами, на столі, який я зробив сам, – чи бачив він мене? Коробки з білими мішками для сміття, пляшки з хімікатами і викладені в ряд пили та ножі? Чи бачив він мене нарешті?

Чи він бачив тільки ті сім брудних грудок (хоча хто знає, скільки їх всього було)? Чи, врешті-решт, бачив він себе. Себе, нездатного кричати. Себе, перетвореного на таку ж масу бруду, що була там, на городі?

Звичайно ж, ні. Його уяви було недостатньо, щоб уявити себе в такому вигляді. І в якійсь мірі він був правий. Йому ніколи не стати тим жахливим місивом, в яке він перетворив дітей. Я ніколи так не зміг би, не дозволив би собі такого. Я не такий, як отець Донован. Не таке чудовисько.

Я дуже охайне чудовисько.

Охайність вимагає часу, але вона варта його. Варта, оскільки Темний Мандрівник буде задоволений і надовго заспокоїться. Варта просто для того, щоби робити все правильно і акуратно. Прибрати ще одну купу лайна з цього світу. Всього декілька акуратно упакованих мішків для сміття – і мій маленький куточок світу стане чистішим і щасливішим. Кращим.

У мене було близько восьми годин, перш ніж треба було їхати. І я потребував всього цього часу, щоб зробити все вірно.

Клейкою стрічкою я прив'язав священика до столу, обрізав весь одяг. Попередню роботу я зробив швидко: поголив, помив, обрізав все, що неохайно стирчало. Як завжди, я відчув, як прекрасний, довгий, повільний приплив починав наповнювати моє тіло. Поки я працював, він вібував у мені, піднімав і захоплював із собою. І так до самого кінця, поки він не згас і не перетворився у відлив, на хвилях якого попливуть і Потреба, і священик.

А перед тим як я взявся за серйозну роботу, отець Донован відкрив очі і подивився на мене. У них вже не було страху – таке іноді буває. Дивлячись прямо на мене, він поворушив губами.

– Що? – запитав я, присунувшись ближче. – Не чую тебе.

Він зітхнув, поволі і мирно, а потім знову повторив... І заплющив очі.

– Нема за що, – відповів я і почав свою роботу.

Глава 2

До пів на п'яту ранку зі священником було покінчено. Я відчував себе набагато краще. У мене завжди було так, після цього. Вбивство змушує мене відчути себе набагато краще. Воно вибиває з милого Декстера всі його темні особливості. Дивна розрядка, коли всередині відкриваються всі ці гідравлічні запобіжні клапани. Я люблю свою роботу, і вибачте, якщо це вас зачіпає. Ні, справді вибачте. Але так склалося. І звичайно, мова йде не про якісь звичайні вбивства. Мої вбивства відбуваються належним чином, в належний час, з належним партнером – все це доволі складно, але вкрай необхідно.

Однак завжди є щось спустошуюче. Так, я втомився, але напруга минулого тижня зникла, холодний голос Темного Мандрівника заспокоївся. І я знову міг стати тим, ким я є. Спритним, веселим, безтурботним і... мертвим всередині Декстером. А не Декстером з ножом, не Декстером-месником. Принаймні, до наступного разу.

Я повернув всі тіла на город, додавши їм нового сусіда. Я прибрав, як міг, будиночок, що розвалювався на очах. Всі свої речі склав у машину священника і поїхав у південному напрямку туди, де на невеликому бічному каналі я залишив свій катер – п'ятиметровий «Вейлер» з невеликою осадкою, але потужним двигуном. Перш ніж піднятися на борт, я зіштовхнув машину священника в канал. Переконався, що вона зникла у воді. Потім я завів двигун і вивів судно з каналу, прямуючи на північ, поперек затоки. Сонце тільки зійшло, а його промені вже відбивались від мого чистісінького катера. Я надів своє найкраще щасливе обличчя: а що, рання пташка-риболов повертається додому. Може, ще хтось, окрім мене, зловив такого тунця? Га?

До пів на сьому я вже був удома в квартирі на Коконат Гроув. Я дістав з кишені одну особливу річ – звичайну чисту смужку скла, в центрі якої знаходилась акуратна і самотня крапелька крові священника. Така симпатична і чиста. Крапелька, що вже давно висохла, і завжди була готовою потрапити під мій мікроскоп, коли мені б захотілося позгадувати. Я поклав скло до решти тридцяти шести чітких і акуратних, дуже сухих крапельок крові.

Після цього в мене був особливо довгий душ, що дозволив гарячій воді змити з мене залишки напруги, розслабити клубки м'язів, знищити останні ледве відчутні залишки запахів священника, городу та невеликого будиночку на болоті.

Діти. За це його варто було вбити двічі.

Що б не зробило мене тим, хто я є, воно спустошило мене, зробило пустим всередині, позбавило почуттів. Але я не вважав це такою вже й дивиною. Я був впевнений, що переважна більшість щоденних людських почуттів удавані. А я просто завжди прикидаюсь. Я класно вдаю, а от почуттів – не маю. Але я люблю дітей. У мене їх ніколи не буде, оскільки сама лиш ідея сексу для мене не існує. Тільки уявити собі цю справу – та як ти можеш? Де твоє почуття гідності? Але діти, діти – це особливе... Отець Донован заслужив смерті. А Кодекс Гаррі був повністю задоволений, та й Темний Мандрівник теж.

До семи п'ятнадцяти я знову відчув себе чистим. Випив каву, поїв пластівців і відправився на роботу.

Будівля, в якій я працював, з білими стінами і купою великих вікон, знаходилась недалеко від аеропорту. Моя лабораторія була на третьому поверсі, вкінці. Поруч з нею у мене був невеликий кабінет. Не те щоб прямо кабінет – просто маленька кімнатка, відвойована від основного приміщення лабораторії крові. Але ж моя. Ні з ким не треба ділитися, ніхто сюди не зайде, ніхто не залізе на мою територію. Стіл зі стільцем, ще

один стілець для відвідувача, якщо той не занадто великий. Комп'ютер, полиці, шафа для тек. Телефон. *Автовідповідач.*

Індикатор автовідповідача миготів, коли я зайшов. А повідомлення на автовідповідачі для мене було не нормальною буденною справою. З деяких причин, у світі було лише декілька людей, яким було що сказати лаборанту, який спеціалізувався на дослідженні зразків крові. І одною з цих людей була Дебора Морган, моя зведена сестра. Коп, як і її батько.

Повідомлення було від неї.

Я натиснув кнопку і почув деренчливу музику в стилі техно, потім – голос Дебри. – Декстер, будь-ласка, як тільки з'явишся... Я на місці злочину на Таміамі-Трейл, біля мотелю «Касік», – пауза. Було чути, як вона прикрила мікрофон рукою і комусь щось сказала. Потім знову вибух мексиканської музики і знову її голос. – Можеш приїхати сюди прямо зараз? Прошу тебе, Дексе!

І повісила трубку.

У мене не було сім'ї. Принаймні наскільки мені було відомо. Я певний, де-небудь мали бути носії аналогічного генетичного матеріалу. І мені шкода їх. Але я ніколи не зустрічався з ними, не намагався їх знайти, та й вони не намагалися. Мене усиновили й виростили Гаррі і Доріс Морган, батьки Дебори. І якщо подумати, ким я став, вони гарно мене виховали, як по-вашому?

Обоє вже померли. І тому Деб – єдина на світі людина, якій було не плювати, живий я чи ні. З якоїсь невідомої мені причини вона воліла, щоб я залишався живим. Я думаю, що це непогано, і якби у мене були почуття, вони були б пов'язані з Деб.

Тому я поїхав. Від стоянки Метро-Дейд я швидко дістався до Тернпайк, а по ній на північ – у бік району Таміамі-Трейл, на батьківщину мотелю «Касік» і ще кількох сотень його братів і сестер. У своєму роді це вважалося раєм. Особливо якщо ти – тарган. Ряди будівель, яким вдається одночасно і виблискувати, і розвалюватися. Яскравий неон на стародавніх, запущених і облуплених конструкціях. Якщо з'явишся там не вночі – приїхати ще раз сюди більше ніколи не захочеться. Тому що бачити такі місця при денному світлі – це як читати останній рядок свого нетривкого контракту з життям.

У кожному великому місті є такі райони. Якщо карлик-збоченець захоче сексу з кенгуру і шкільним хором, він приїде сюди і зніме кімнату. Коли він закінчить, то зможе запросити всю компанію в ресторанчик по сусідству – на чашку кубинської кави і опівнічний сандвіч. І всім буде наплювати, поки карлик-збоченець дає чайові.

Останнім часом Дебра проводила тут занадто багато часу. Це була її думка, не моя. Здавалося б, непогане місце, куди можна відправитися, якщо ти коп і бажаєш підвищити ймовірність зловити того, хто робить щось жажливе.

А Дебра дивилася на це інакше. Може, тому, що вона працювала в Поліції моралі. Симпатична молода жінка з Поліції моралі, потрапивши в район Таміамі-Трейл, зазвичай закінчує наживкою під прикриттям. Тобто стоїть майже голою на вулиці і ловить мужиків, які хочуть платити за секс. Дебра терпіти це не могла. Ніколи б не працювала з повіями, хіба що в соціологічному аспекті. Не думайте тільки, що спостереження за невірними чоловіками – реальна боротьба зі злочинністю. І, що відомо тільки мені одному, вона терпіти не могла все, що підкреслювало її жіночність і сексапільну фігуру. Дебора хотіла бути копом. І не її вина в тому, що вона б чудово виглядала на обкладинках глянцевого журналу.

Заїжджаючи на парковку між «Касіком» і його сусідом – кафе «Кубано», я помітив, що в даний момент вона підкреслює свою фігуру на всі сто. На Дебрі був неоноворожевий топ, обтягуючі шорти із спандекса, чорні панчохи в сіточку і туфлі на шпильках. Прямо як з магазину одягу для голлівудських повій, тільки у форматі 3D.

Кілька років тому хтось у Відділі моралі почув, що сутенери відкрито сміються над ними. Виявилось, що копи з моралі (в основному чоловіки звичайно) самі вибирали вбрання для своїх оперативнець, що працювали під прикриттям. І хоча вибір одягу дуже багато говорив про їх переваги, він абсолютно не був схожим на той, що носять шльондри. Тому хто завгодно на вулиці міг визначити, чи є в сумочці у нової дівчини значок і пістолет.

В результаті такої підказки, копи з моралі почали наполягати, щоб дівчата, які працюють під прикриттям, самі вибирали собі робочі костюми. Зрештою, дівчатам краще знати, що виглядає правильно, чи не так?..

Може, більшість і знає. Але не Дебра. Вона ні в чому не відчувала себе зручно, окрім джинсів. Ви б бачили, що вона хотіла надіти на випускний. А зараз... Я ніколи в житті ще не зустрічав настільки гарної жінки в такому відвертому вбранні, яка виглядала б настільки сексуально непривабливою, як зараз Деб.

Проте вона виділялася. Деб стримувала натовп, її значок поблискував з верхнього краю топа. Вона більше впадала в очі, ніж півмилі яскраво-жовтої стрічки, натягнутої навколо місця злочину, і була помітнішою трьох патрульних машин з блискучими мигалками. Її рожевий топ виблискував більше, ніж все це.

Дебра стояла обличчям до парковки, прикриваючи лабораторну команду, що копалася в сміттєвому контейнері кав'ярні, від зростаючого натовпу. Добре, що мене не включили до неї. Сморід смітника тягнувся через всю стоянку – суміш смердючої латиноамериканської кавової гущі, зіпсованих фруктів і протухлої свинини.

Коп біля в'їзду на стоянку виявився моїм знайомим. Він махнув мені, і я в'їхав та знайшов місце, де можна було зупинитися.

– Деб, – сказав я сестрі, підходячи прогулянковим кроком. – Нічого собі костюмчик! Фігуру демонструє в найвигіднішому світлі.

– Пішов ти! – відповіла вона, і почервоніла. Таке не часто побачиш у дорослого копа. – Знайшли ще одну повію. Принаймні вони думають, що це повія. Важко сказати точно по тому, що від неї залишилось.

– Вже третя за останні п'ять місяців, – сказав я.

– П'ята. Ще двох знайшли в Броварді, – хитнула вона головою. – А ці засранці продовжують стверджувати, що офіційного зв'язку між випадками немає.

– Яку купу паперової роботи додав би такий зв'язок, – послужливо підтакнув я.

Деб вирішила показати зубки.

– А як щодо звичайної бісової поліцейської роботи? – рикнула вона. – Ідіот зрозуміє, що вбивства пов'язані.

Її злегка пересмикнуло.

Я поглянув на неї, дивуючись. Вона коп, дочка копа. Її нічим особливо не проймеш. Такі речі ніколи не клопотали її. Коли Дебра лише надійшла в поліцію, старші хлопці жартували над нею – показували пошматовані тіла, яких в Маямі навалом щодня,

сподіваючись, що вона зіпсує свій обід, а вона навіть оком не смикнула від цього. Вона вже бачила все це. Була там, робила це, знала це.

А зараз її пересмикнуло.

Цікаво.

– Особливий випадок, чи що? – запитав я.

– Випадок стався на моїй точці, з повіями, – вона тицьнула в мене пальцем. – А ЗНАЧИТЬ, я маю намір розкопати цю справу, засвітитися і отримати перепустку у Відділ вбивств.

Я обдарував її щасливою усмішкою.

– Амбіції, Дебра?

– Так, чорт забирай! Я хочу вибратися з Відділу моралі і з цього довбаного секс-костюма. Я справді хочу у Відділ вбивств, Декстер, і ця справа може стати моїм квитком. За однією маленькою умовою...

– вона зробила паузу. А потім сказала щось надзвичайно приголомшливе. – Будь-ласка, допоможи мені, Дексе. Я справді ненавиджу все це.

– Будь-ласка Дебра? Ти кажеш мені будь-ласка! Ти знаєш, як я починаю від цього нервувати?

– Досить балачок, Дексе.

– Ні, серйозно, Деб...

– Я сказала, досить! Ти допоможеш мені чи ні?

Після того як вона все так розвернула, та ще це дивне і рідкісне «будь-ласка», що ще я міг відповісти, окрім: *«Звичайно, Деб. Ти ж знаєш, що допоможу»*.

Вона поглянула на мене доволі важким поглядом, ніби забираючи своє «будь-ласка».

– Я не знаю цього, Дексе. Я нічого про тебе не знаю.

– Обов'язково допоможу, Деб, – повторив я, намагаючись вдати із себе скривдженого.

З дуже гарною імітацією ображеної гідності на обличчі, я попрямував до смітника, де вовтузились інші лабораторні шури.

Камілла Фіджі повзала по купі сміття в пошуках відбитків пальців. Ця кремезна жіночка з короткою стрижкою, років тридцяти п'яти, ніколи не реагувала на мої легенькі і елегантні компліменти. Побачивши мене, вона встала на коліна, почервоніла і проводила поглядом, не сказавши ані слова. Вона завжди дивилася на мене, а потім червоніла.

На перевернутому ящику з-під молока, у дальньому кінці смітника, сидів Вінс Масуока і копався в жмені дрібного сміття. Вінс був наполовину японцем, і він завжди любив жартувати, що на цю його частку припала менша половина...

Принаймні він вважав це жартом.

У його відкритій яскравій і азіатській посмішці завжди було щось злегка неприродне. Вона була такою, ніби він вивчав її по книзі з картинками. Навіть коли він розповідав іншим копами брудні жарти і приколи, ніхто не злився на нього. Щоправда, ніхто й не сміявся, але Вінса це не зупиняло. Він продовжував відтворювати свої коректні ритуальні жести, проте все таки завжди здавалось, що він просто прикидається. Думаю, саме тому він мені і подобався. Ще один хлопець, що вдає із себе людину, як я.

– Ну, Декстер, – промовив Вінс, не підводячи очей, – Що привело тебе сюди?

– Я приїхав, щоб побачити, як справжні експерти діють в повністю професійній атмосфері. Не зустрічав тут таких?

- Ха-ха, – відповів він. Це мав бути сміх, однак цей звук видався ще більш фальшивим, ніж його посмішки. – Тобі ввижається, що ти в Бостоні? – Вінс шось знайшов, повернув до світла і примружився. – Серйозно, чому ти тут?
- Чому б мені тут не бути, Вінсе? – сказав я, намагаючись наочно обуритися. – Це ж місце злочину, чи не так?
- Ти займаєшся кров'ю, – сказав Вінс, відкинувши убік те, що розглядав, і знову взявся за пошуки.
- Я це знаю.

Він подивився на мене із найбільш фальшивою посмішкою у світі.

- Тут немає крові, Дексе.
- Не зрозумів? – перепитав я, відчувши легке запаморочення
- Тут немає крові — ні всередині, ні зовні, ні поруч. Ні краплі крові, Дексе. Такого я ще не бачив.

Ні краплі крові... Я міг почути, як ця фраза повторювалася у мене в голові, кожного разу все голосніше і голосніше. Немає липкої, гарячої, жакливої, брудної крові. Ні плямочки. Ні сліду...

НІ КРАПЛІ КРОВІ...

Чому я про це раніше не подумав?

Таке відчуття, ніби я знайшов відсутню ланку невідомо чого.

Я не претендував на розуміння того, що пов'язувало Декстера і кров. Іноді від думок про це у мене починали постукувати зуби, однак кров стала моєю кар'єрою, моєю наукою, частиною моєї реальної роботи. Очевидно, якісь глибинні процеси все ж відбувались, але мені якось було важкувато весь час ними цікавитися. Я був тим, чим був, тай хіба не приємно провести ніч, членуючи вбивцю дітей?

Але це...

- Ти нормально себе почуваєш? – запитав Вінс.
- Фантастично. Як він це робить?
- Є різні припущення...

Я поглянув на Вінса. Він розглядав жменю кавової гущі, пересуваючи її частинкою пальця, що був одягнений у гумові рукавички.

- Що за припущення, Вінсе?
- Дивлячись, хто він такий і навіщо він це робить... Ха-ха.

Я похитав головою.

- Іноді ти докладаєш занадто багато зусиль, щоб тебе не розуміли, Вінсе. Як вбивця позбувається крові?
- Важко сказати прямо зараз. Ми не знайшли жодної краплі. Та й тіло не в занадто гарному стані, тому виявити що-небудь буде нелегко.

А ось це вже менш мене заінтригувало. Я любив залишати акуратні тіла. Ні поспіху, ні брудну, ні капаючої крові.

Якщо цей вбивця — всього-на-всього ще один пес, що гризе свою кістку, мене він не цікавить.

Я зітхнув з деяким полегшенням.

— А де тіло? — запитав я Вінса.

Він смикнув головою в сторону, показавши на точку в шести метрах.

— Он там. З Лаґертою.

— О, Боже, — зітхнув я. — Справу веде Лаґерта?

Вінс знову подарував мені свою фальшиву усмішку.

— Убивці пощастило, — сказав він.

Я подивився в той бік. Там була купка людей, що стояли навколо декількох акуратних мішків для сміття.

— Нічого не бачу, — сказав я.

— Ось там. Мішки. Кожен — це частина тіла. Він розрізав жертву на шматки і кожен з них запакував, точно як різдвяний подарунок. Ти коли-небудь бачив щось подібне?

Звичайно, бачив...

Саме так робив я.

Глава 3

Є щось дивне і обеззброююче у присутності на місці вбивства при яскравому світлі сонця Маямі. Як ніби ти опинився на новому атракціоні в Діснейленді не для слабаків. Дамерленд. Приходьте кататися на холодильниках. Харчові відходи просимо викидати тільки в призначені для цього контейнери.

Не те щоб вид розчленованих тіл коли-небудь хвилював мене, о ні, куди там. Мене трохи обурювали понівечені, у них нехороші флюїди, – така неприваблива картина. Все інше виглядало не гірше, ніж худі ребра в м'ясній лавці. А ось новачків і випадкових гостей від сцен вбивств тягне блювати, і з якоїсь причини тут вони блювали набагато менше, ніж на півночі. Мабуть, сонце знижує гостроту сприйняття. Воно все очищає, робить охайнішим. Може, тому я і люблю Маямі. Таке чисте місто...

А в Маямі вже прийшов чудовий спекотний день. Кожен, хто зранку надів піджак, тепер шукав місце, де б його повісити. На жаль, на недоглянутій парковці такого місця було не знайти. Тут було п'ять або шість машин і сміттевий контейнер. Його запхали в кут поряд з кафе; позаду нього знаходилась рожева оштукатурена стіна з колючим дротом зверху. Там же задній вихід з кафе. Похмура молода жінка снувала туди-сюди, роблячи на копах і технічному персоналі швидкий бізнес, подаючи кубано¹ і пастіліси². Біля купки різномасних копів в піджаках, які тинялись по місцю вбивства – чи то щоб засвітитися і чинити натиск на слідство, чи то щоб бути в курсі, – тепер з'явилося ще кілька розваг. Кава, пиріжок і піджак.

У банді лаборантів-криміналістів піджаків не носили. Сорочки для боулінгу з віскози із двома кишенями пасували їм більше. Я сам таку ж носив. Малюнок на тканині – чорні барабанщики «Вуду» і пальми на яскраво-зеленому фоні. Стильно і практично.

Я попрямував до найближчої віскозної сорочки в групі людей, які скупчилися навколо тіла. Сорочка належала Анджело Батисті, «ніякого відношення», як він зазвичай представлявся. «Привіт, я Анджело Батиста, ніякого відношення. З відділу медекспертизи». Він сидів навпочіпки перед одним із сміттевих мішків і заглядав всередину.

Я приєднався до нього. Мені самому було цікаво побачити, що там у мішку. Все, що могло викликати у Дебри таку реакцію, заслуговувало, щоб на це глянули.

- Анджело, – сказав я, сідаючи поряд з ним навпочіпки. – Що ми маємо?
- Що ти маєш на увазі, кажучи ми, білий юначе? – запитав він. – Цього разу у нас немає крові. Ти без роботи.
- Я чув. Це зробили тут, чи просто сюди кинули?

Він похитав головою.

- Важко сказати. Сміття звідси вивозять двічі на тиждень, тому цьому, може, дні два.

Я обвів поглядом парковку, потім запліснівівший фасад «Касіка».

- А що з готелем? – запитав я.

Анджело знизав плечима.

- Там ще перевіряють, але не думаю, що вони знайдуть що-небудь. Раніше він просто використовував найближчий контейнер... Хм..., – сказав він раптово.

---

¹ Кубинське еспрессо

² Латиноамериканська страва

– Що?

Олівцем Анджело відтягнув край пластикового мішка.

– Подивись на розріз.

Кінець розчленованої ноги стирчав назовні і на сліпучому сонці виглядав блідим і стовідсотково мертвим. Фрагмент закінчувався шиколоткою, ступня була ретельно відокремлена. Шматочок маленької тату – метелика – залишився, тільки одне крило було відрізано разом зі ступнею.

Я присвиснув. Майже хірургічна точність. Цей хлопець дуже добре працював – так само добре, як і я.

– Дуже чисто, – сказав я.

І це так, навіть не рахуючи акуратний розріз. Я ніколи не бачив такої чистої, сухої, акуратної мертвої плоті. Чудово.

– Me sago en diez³ на добре і чисто, – говорив Анджело. – Виглядає незакінченим.

Нахилившись, я заглянув глибше в мішок. Там нічого не рухалось.

– По-моєму, цілком закінчено, Анджело.

– Поглянь, – сказав Анджело, відкриваючи інші мішки. – Ось цю ногу він розрізав на чотири шматки. Майже як по лінійці або типу того, а? І ця теж, – він показав на першу кісточку, яка викликала у мене такий глибокий захват. – А цю він ріже всього на два шматки. Що за дурня?

– Я точно не скажу. Може, детектив Лаґерта вичислить це?

Ми з Анджело подивилися один на одного, намагаючись зберегти на обличчях серйозні вирази.

– Може, й вичислить, – сказав Анджело, повертаючись до роботи. – Чому б тобі самому не запитати її?

– Hasta luego⁴, Анджело.

– Напевно, – відповів він, не відриваючись від вмісту пластикового мішка.

Кілька років тому ходила чутка, що детектив Мігдія Лаґерта потрапила у Відділ вбивств завдяки тому, що з кимось спала. Якщо разок на неї поглянути, то можна і купитися на цю інформацію. У неї були всі необхідні атрибути, що знаходились у всіх потрібних місцях, щоб виглядати фізично привабливою в такому похмурому аристократичному стилі. Справжня художниця, при її макіяжі, та й одягнена була дуже добре – шик від «Блуміндейл».

Але чутка не може бути правдою. Почнемо з того, що, хоча зовні вона виглядала дуже жіночною, я ніколи не зустрічав жінки, яка була б настільки чоловікоподібною в душі. Вона була жорсткою, амбітною в самому егоїстичному сенсі. Здається, її єдиною слабкістю були лише рекламні красені, що на кілька років молодші за неї саму. Тому я був абсолютно впевнений, що Мігдія потрапила у Відділ вбивств не через секс. Вона потрапила у Відділ вбивств тому, що вона кубинка, грала в політику і вміла підлизувати зади. У Маямі така комбінація була набагато кориснішою сексу.

А Лаґерта була дуже, дуже професійною в лизанні задів, прямо вищий клас. Вона лизала зад всю дорогу, поки йшла до високої посади слідчого Відділу вбивств. Але, на жаль, це

³ Кладу десятку (*исп.*)

⁴ До побачення (*исп.*)

робота, де її здібності в цілуванні сідниць вже не була потрібною, а як детектив вона бездарна.

Таке буває: частіше нагороджується некомпетентність, ніж навпаки. Так чи інакше, мені доводилось з нею працювати. А щоб сподобатися їй, я вживав солідну частку свого шарму. Це виявилось легше, ніж можна було подумати. Кожен здатний причаровувати. Якщо тільки не гидувати лукавством, якщо весь час говорити тупі, банальні, викликаючі нудоту слова. Ті, які зазвичай людині не дає вимовляти совість. На щастя, у мене не було совісті. Тому я їх і вимовляв.

Коли я наблизився до невеликої групи, що зібралась біля кафе, Лаґерта допитувала когось на своєму реактивному іспанському. Я говорив по-іспанськи, я навіть трохи розумів по-кубинськи. Але з десяти слів Лаґерти я розумію лише одне. Кубинський діалект – ганьба іспаномовному світу. Здається, що вся розмова – це гонка під невидимий секундомір, мета якої – за три секунди виплеснути якомога більше слів без єдиного голосного звуку.

Щоб встежити за такою розмовою, існує одна-єдина хитрість: знати, що людина збирається сказати, перш, ніж вона це скаже. І це, до речі, сприяє тій клановості, на яку часто скаржаться некубинці.

Людина, яку підсмажувала Лаґерта, була невисоким і кремезним, чорнявим, з індіанськими рисами обличчя чоловік. Його явно злякали її діалект, тон і поліцейський значок. Відповідаючи, бідолоха намагався не дивитися на Мігдію, і, здавалося, це змушувало її говорити ще швидше.

– No, no hay nadie afuera. Todos estan en café⁵, – тихо і повільно говорив він, дивлячись убік.

– Donde estabas⁶? – питала вона.

Чоловік глянув на купу частин тіла і швидко відвів погляд.

– Cocina. Entonces yo saco la basura⁷.

Лаґерта продовжувала. Вона тиснула на нього словесно, задавала неправильні запитання таким загрозливим і принижуючим тоном, що індіанець почав поступово забувати про жах, відчутому, коли він знайшов в контейнері частини тіла. Він замкнувся і став абсолютно неконтактним.

Рука справжнього майстра. Взяти головного свідка і налаштувати його проти себе. Якщо вдасться розкрити справу по гарячих слідах – потім стільки виграєш на часі і паперовій роботі!

Лаґерта закінчила декількома різкими фразами і відправила бідолоху.

– Індіанці, – процідила вона, коли чоловік, важко ступаючи, відійшов досить далеко.

– Вони бувають різними, детективе, – втрутився я. – Зустрічаються навіть campesinos⁸.

---

⁵ Ні, нікого не було на вулиці. Всі були в кафе. (*исп.*)

⁶ Де були ви? (*исп.*)

⁷ Кухня. Потім я виніс сміття. (*исп.*)

⁸ Фермери у іспаномовному регіоні (*исп.*)

ЛаГерта підняла очі, оглянула мене зверху донизу дуже повільно, а я стояв і дивувався. Чого б це? Вона забула, як я виглядаю?.. Але вона закінчила процес широкою посмішкою. Я їй справді подобався, ідіотка.

– Hola⁹, Декстер. Що привело тебе сюди?

– Я почув, що ви тут, і не міг не приїхати. Детективе, коли ж ви вийдете за мене заміж?

Вона захихотіла. Поліцейські, які почули мої слова, переглянулися і відвели погляди.

– Я ніколи не купую туфлі, не примірявши їх, – сказала ЛаГерта. – Наскільки добре вони б не виглядали.

І хоча я вірив, що це правда, мені важко було знайти пояснення тому, чому після цієї фрази вона дивилася на мене, проводячи язиком поміж зубів.

– А тепер іди, ти мене відволікаєш. У мене серйозна робота.

– Це я бачу. Ти ще не спіймала вбивцю?

Вона фиркнула.

– Ти говориш, як репортер. Через годину ці падлюки вже будуть насідати на мене.

– І що ти їм скажеш?

Мігдія подивилася на купу людських фрагментів і спохмурніла. Не тому, що їх вигляд турбував її. Вона бачила тільки свою кар'єру і намагалася сформулювати заяву для преси.

– Це лише питання часу перш ніж вбивця зробить помилку, і ми його зловимо...

– Тобто мається на увазі, що до сих пір він не робив помилок, у тебе немає доказів, і, перш ніж щось зробити, тобі доведеться почекати, поки він не уб'є кого-небудь ще, – сказав я.

ЛаГерта кинула на мене жорсткий погляд.

– Я забула. Чому ти мені подобаєшся?

Я тільки знизав плечима. У мене не було версії... Так само як і в неї.

– Що ми маємо — це nada y nada¹⁰. Гватемалець, – вона скорчила гримасу вслід індіанцеві, – знайшов тіло, коли виносив сміття з ресторану. Він не впізнав ці мішки і відкрив один, щоб подивитися, чи не було там чогось корисного. А там була голова.

– Ку-ку, – тихо промовив я.

– А?

– Ні, нічого.

Мігдія насупилася, відвернулася, може в надії, що якийсь доказ звідкись вискочить і тоді вона зможе його пристрелити.

– Значить, так. Ніхто нічого не бачив, нічого не чув. Нічого. Мені доведеться почекати, поки твої тупоголові товариші по службі тут не закінчать, щоб щось з'ясувати.

– Детективе, – вимовив голос позаду нас. Капітан Меттьюз був у хмарі лосьйону «Араміс» після гоління. Отже, ось-ось з'являться репортери.

– Доброго дня, капітане, – відгукнулася ЛаГерта.

– Я попросив офіцера Морган зайнятися периферійним розслідуванням цієї справи, – сказав капітан.

ЛаГерту аж пересмикнуло.

---

⁹ Привіт (*icn.*)

¹⁰ Нічого в квадраті (*icn.*)

– У її розпорядженні, як оперативного працівника під прикриттям, є джерела в середовищі повій, які могли б виявитися корисними в пошуку вирішень цієї справи.

Слова капітана звучали, ніби він був тезаурусом. Роки писання рапортів давали про себе знати...

– Капітан, я не впевнена, що необхідно... – почала ЛаҒерта.

Він моргнув і поклав руку їй на плече. Керувати людьми – це ціла наука.

– Розслабтеся, детективе. Вона не збирається вторгтися у ваші посадові прерогативи. Просто буде зв'язуватися з вами, якщо у неї з'явиться інформація. Свідки і все таке. Її батько був бісово гарним копом. Домовилися? – очі капітана оскляніли і сфокусувалися на іншому кінці парковки. Я простежив за його поглядом. На стоянку в'їжджав фургон новин Сьомого каналу.

– Перепршую, – сказав Меттьюз, поправляючи краватку, і з серйозним виразом обличчя попрямував до фургона.

– Puta!¹¹ – прошипіла ЛаҒерта.

Не знаю, чи було це просто загальним зауваженням або прямо стосувалося Деб, але я вирішив, що це саме той момент, аби теж забратися геть, поки ЛаҒерта не згадала, що офіцер Puta – моя сестра.

Коли я повернувся до Деб, Меттьюз вже тиснув руку Джеррі Гонсалесу з Сьомого каналу. Джеррі – чемпіон Маямі по кривавій журналістиці. Хлопець мого типу. Цього разу він буде розчарований.

Легке тремтіння пройшло у мене по шкірі.

Ні краплі крові.

– Декстере, – Дебора намагалася говорити голосом поліцейського, але я ж чув, що вона хвилювалась. – Я поговорила з капітаном Меттьюзом. Він допускає мене до справи.

– Я чув, – відповів я. – Будь обережною.

Вона примружилася.

– Що ти маєш на увазі?

– ЛаҒерта.

– А, ця, – фиркнула Дебра.

– Так, ця. Ти їй не подобаєшся, і вона не хоче тебе бачити на своїй галявинці.

– Круто. Але вона підкоряється наказам капітана.

– Ну-ну. І ось уже хвилин п'ять вона думає, як їх обійти. Отож, частіше поглядай по сторонам, Деб.

Вона тільки знизала плечима.

– І що ж ти з'ясував?

– Поки нічого. Але ЛаҒерта вже йде не в той бік. А ось Вінс говорить...

Я замовк. Чи не занадто тонка ця тема, щоб озвучувати її?

– Що говорить Вінс?

– Дрібниця, Деб. Деталь. Хто знає, що вона може означати?

---

¹¹ Шльондра (*исп.*)

- Ніхто так і не дізнається, якщо ти не розповіси про неї.
- Розумієш... В тілі не залишилося крові. Зовсім не залишилося.

Деб на секунду затихла, роздумуючи. Не з благоговінням, як я. Просто роздумуючи.

- Гаразд, – нарешті сказала вона. – Здаюсь. Що це значить?
- Занадто рано судити.
- Але ти вважаєш, що це має щось означати.

Це означало дивну легковажність. Означало, що з'явилось свербіжне бажання дізнатися про вбивцю побільше. Означало схвальний смішок Темного Мандрівника, який після священника мав би сидіти тихо. І все це було досить складно пояснити Дебрі, адже правда? Тому я міг сказати лише:

- Все може бути, Деб. Хто знає?

Півсекунди вона дивилася на мене, а потім знизала плечима.

- Ну гаразд. Що-небудь ще?
- О, ціла купа, – відповів я. – Дуже тонка робота ножем. Розрізи майже хірургічні. Якщо в готелі нічого не знайдуть, її швидше за все вбили десь у іншому місці, а тіло потім перевезли сюди.
- Звідки?
- Дуже доречне запитання. Половина поліцейської роботи в тому, щоб правильно поставити запитання.
- Друга половина — відповісти, – сказала мені Дебра.
- Твоя правда. Але ніхто поки нічого не знає. І у мене, звичайно, немає всіх експертних даних...
- Але ти починаєш відчувати інтерес.

Я подивився на неї. Вона поглянула на мене. У мене була інтуїція. Я навіть заробив на цьому деяку репутацію. Мої передчуття нерідко збувалися. А чому б і ні? Я часто знав, як думає вбивця. Я думав точно так само. Звичайно, я не завжди був правий, іноді я опинявся занадто далеко від мети. Та й недобре, якщо я завжди буду безпомилковим. Я не хотів, щоб копи половили тут всіх серійних вбивць. Чим же я буду займатися в якості хобі? Але цей випадок... Яким шляхом мені рушити до цієї чудово цікавої ескапади?

- Скажи, Декстере, – наполягала Дебра. – У тебе є якісь здогади?
- Можливо. Але про це ще рано.
- Ну, Морган, – пролунав голос Лаґерти позаду. Ми обидва обернулися. – Я бачу, ви одягнені для справжньої поліцейської роботи.

У тоні Лаґерти було щось від ляпасу. Деб напружилася.

- Ви виявили що-небудь, детективе? – запитала вона тоном, який вже передбачав знання відповіді.

Дешевий удар. Повз. Лаґерта граціозно змахнула рукою.

- Це ж всього-на-всього putas, – сказала вона, втупившись на улоговинку між грудьми Деб, що так відверто стирчали з її костюма. – Просто повії. Тут важливо, щоб преса не влаштувала істеріку.

Вона повільно похитала головою, ніби сумніваючись, потім підняла очі на Деб.

- Враховуючи те, як ви справляєтеся з гравітацією, це буде нескладно.

І, підморгнувши мені, вона кинулася на той бік периметра, де капітан Меттьюз з великою гідністю розмовляв з Джеррі Гонсалесом.

- Стерва! – прошипіла Дебра.

– Вибач, Деб, — ти б віддала перевагу словам: «Давай, покажемо їй» чи «я ж казав»?

Деб виблискувала очима.

– Чорт забирай, Декстере! Мені дуже хочеться, щоб саме я знайшла цього хлопця!

І тут я згадав про *«ні краплі крові»*...

Я теж. Мені теж кортіло знайти його.

Глава 4

Тим же вечором після роботи я вирішив покататися на катері, щоб відпочити від питань Деб і розібратися зі своїми почуттями. Почуття. Я і почуття. Ну і концепція.

Я повільно направив «Вейлер» на вихід з каналу – ніяких думок, ідеальний стан дзень, – просто повз великих будинків на березі, відокремлених один від одного високими парканами і огорожами з ланцюгів. Катер відкидав високу хвилю, а я широко посміхався сусідам, які ніби всі до єдиного висипалися в свої акуратні подвір'я, що спускались до набережного каналу. Діти грали на відполірованій травичці. Мама і тата смажили барбекю, лежали в шезлонгах або просто байдкували, поглядаючи на дітей орлиним оком. Усім їм я махав рукою. Деякі навіть махали у відповідь. Вони знали мене, багато бачили раніше цей мій великий привіт. Такий собі великий привіт кожному з них.

... Він завжди здавався такою приємною людиною. Такий привітний. Не можу повірити, що він творив такі жакливі речі ...

Вийшовши з каналу, я піддав газу, прямуючи на вихід з протоки, в бік мису Флорида. Дуття вітру в обличчя і смак солоного водяного пилу на губах очистили думки. Стало ясно і свіжо. Я відчув, що думати тепер стало значно легше. Частково завдяки миру і спокою, що несла в собі вода. А частково завдяки найкращим традиціям навігації в Маямі: було схоже, що всі, хто сіли сьогодні в катера намагалися тебе вбити. І це теж дуже розслабляло. Я відчував себе як вдома. Моя країна. Мій народ.

За робочий день я не дуже багато дізнався про нову кримінальну справу. Приблизно до обіду історія стала відома на всю країну. Після «страшної знахідки» біля мотелю «Касік» всі дізналися про вбивства повій. Сьомий канал майстерно представив образ істеричного жаху, викликаного частинами людського тіла в контейнері, не розповівши практично нічого конкретного. Як проникливо зауважила детектив ЛаҒерта, це всього-на-всього повії. Але коли засоби масової інформації розбудили суспільну думку, було цілком можливим, щоб замість повії у контейнері лежала дочка сенатора. І ось вже департамент поліції, точно знаючи, яка несамоविта писанина незабаром повалить від безстрашних солдатів п'ятої колони, починає готувати довгі заклинання для оборонного маневрування.

Деб залишалася на місці, поки капітана не занепокоїло те, що він дозволяв підданним працювати понаднормово. Вона почала дзвонити мені з двох годин дня, щоб дізнатися, що я розкопав. Але, на жаль, небагато. У готелі нічого не знайшли. На стоянці виявили багато слідів від шин, але жодного виразного. Ніяких слідів або відбитків пальців ні на контейнері, ні на мішках, ні на частинах трупа. Нічого. Чисто. Перевірено сільгоспінспекцією США.

Єдиною великою зачіпкою була ліва нога. Як зауважив Анджело, права нога була розчленована на кілька акуратних частин – стегно, коліно, гомілка. А ліва – ні. Лише два ретельно упакованих фрагмента. Ага, сказала детектив ЛаҒерта, геній у спідниці. *Хтось завадив вбивці, застав зненацька, налякав, тому він і не закінчив роботу. Запанікував, коли його помітили...* І вона спрямує всі свої зусилля на пошуки цього свідка.

Але з теорією детектива ЛаҒерти була одна маленька проблема. Крихітна, маленька деталь, яка, можливо, і гроша не коштувала... Все тіло було ретельно вимите і загорнуте, імовірно після розчленування. А вже потім його обережно доставили до сміттового контейнера. Очевидно, у вбивці було достатньо часу, щоб не наробити помилок і не залишити слідів. Або – чудо з чудес! – може є щось, чого ніхто не помітив? Можливо. У роботі поліцейських так багато рутини, що підганяти деталі під шаблон –

звичайна справа. А якщо шаблон абсолютно новий, то він як наслідок починає нагадувати анекдот про трьох сліпців, які вивчають слона за допомогою мікроскопа.

А оскільки я не був сліпий і не був зав'язаний по руках і ногах рутиною, то все це було більше схожим на те, що вбивця просто відчув незадоволення. Зрештою, це вже п'яте вбивство по одному і тому ж методу. Може, йому просто стало набридати от так рубати тіло? Може, нашому хлопцю було потрібно щось ще, щось інше? Новий напрямок, несподіваний поворот?

Я майже відчув його розчарування. Зайти так далеко, зайти до кінця, пакуючи всі залишки у формат подарункової упаковки... І раптом несподіване прозріння: щось не те. Щось не так. *Coitus interruptus*¹².

Просто така манера перестала його влаштовувати. Потрібно щось ще. Він намагався щось висловити, але ще не підібрав потрібних слів. На мою особисту думку – тобто, якщо б я був на його місці, – я б дійсно відчув розчарування. І дуже ймовірно, що я б продовжив пошуки.

Скоро.

Нехай ЛаГерта шукає свого свідка. Все одно не знайде. Це холодний і обережний монстр, і він почав мене захоплювати. Проте, що ж мені було робити зі своїм захопленням? Я не знав, тому й усамітнівся на катері, щоб подумати.

Якийсь скутер, що їхав зі швидкістю 112 кілометрів на годину, перетнув мій курс. Я радісно помахав йому і повернувся в сьогоднішня. Я наближався до Стайлтсвіллу – найпокинутішого району мису Флорида зі старими будинками на палях. Я йшов широкою дугою, в нікуди, дозволяючи своїм думкам пливти так само.

Що ж робити? Потрібно було вирішувати зараз, поки я не надто загруз у наданні допомоги Дебрі. А я був здатний допомогти їй. Краще мене на цьому ніхто не розумівся. Ніхто навіть руху не зробить в потрібному напрямку. Але чи хочу я допомагати? Чи хочу, щоб вбивцю заарештували? Чи я хочу сам знайти і зупинити його? А ще за всім цим була прикра думка: а чи хочу я його зупиняти?

Що ж мені було робити?

Праворуч в останньому світлі дня ледве виднівся Еліот-Кі. Кожен раз, коли я бачив його, я згадував нашу поїздку туди з Гаррі Морганом. Моїм прийомним батьком. Моїми гарними копом.

– Ти не такий, як усі, Декстер.

– Так, Гаррі, звичайно, я не такий.

– Ти можеш навчитися контролювати свою несхожість і використовувати її конструктивно.

– Гаразд, Гаррі. Якщо ти так вважаєш. Але як?

І він розповів мені...

* * *

Ніде не знайти такого зоряного неба, як в південній Флориді, коли тобі чотирнадцять і ти в поході з татом. Навіть якщо це твій прийомний тато. І навіть якщо вид зірок

---

¹² Перерване злягання (лат.)

просто наповнює тебе чимось схожим на задоволення, про емоції мова не йде. Ти не відчуваєш їх...

Багаття згасає, зірки стають напрочуд яскравими, мій любий стариган – прийомний тато – вже досить довго мовчить, помаленьку сьорбаючи зі старомодної плоскої фляжки, яку він дістав з бокового клапана рюкзака. Батько не особливо сильний в цій справі, як інші копи. Він не вміє пити. Але ось фляжка спорожніла і прийшов час висловитись. Коли ж він ще висловиться...

– Ти не такий, як усі, Декстер.

Я відводжу погляд від яскравих зірок. Навколо невеликої піщаної галявини танцюють тіні останніх спалахів багаття. Деякі з них витанцьовують по обличчю Гаррі. Він якийсь дивний, таким я його ніколи не бачив. Рішучий, нещасний, злегка напідпитку.

– Що ти маєш на увазі, тату?

Він не дивиться на мене.

– Біллапи кажуть, що пропав Бадді...

– Галаслива маленька гадина. Він гавкав цілими ночами. Мама ніяк не могла заснути.

А мамі ж треба спати. Вона помирає від раку, їй потрібний спокійний відпочинок. А через жадливу собацюру через дорогу, що гавкала на кожний впавший лист, вона не могла заснути.

– Я знайшов могилу, – сказав Гаррі. – Там багато кісток, Декстере. І це кістки не тільки Бадді.

Тут ніяк особливо і не відповіси... Я перебираю соснові голки і чекаю далі.

– І давно ти цим займаєшся?

Я шукаю в темряві обличчя Гаррі, потім переводжу погляд на пляж. Там на хвилях злегка погойдується наш човен. Вогні Маямі ледь-ледь видніються праворуч – м'який білий ореол. Я не можу зрозуміти, куди хилить Гаррі і що він хоче почути. У цьому й весь мій прийомний тато – прямий, як струна. І йому краще казати правду. Він все завжди або вже знає, або скоро дізнається.

– Півтора роки, – відповідаю я.

Гаррі киває.

– І чому ти цим зайнявся?

Гарне питання, але, звичайно, не на мої чотирнадцять років.

– Я просто... Ну, ніби... Мені доводиться.

Вже тоді, в тому віці, я вмів відповідати м'яко і ухильно.

– Ти чуєш голоси? – продовжує допитуватися Гаррі. – Хтось або щось говорить тобі, що робити, і ти це робиш?

– Ну, – відповідаю я з красномовством чотирнадцятирічного підлітка. – Не зовсім.

– Розкажи мені.

Місяць, великий повний місяць. На нього хочеться дивитися і дивитися... Я знову набираю в долоню соснових голок. Лице горить, неначе тато розпитує мене про мої сексуальні сни. Що по-своєму вже...

– Я, ну... Начебто, розумієш... Неначе щось відчуваю, – кажу я. – Всередині. Щось спостерігає за мною. Або, може, ем... Сміється? Не те щоб голос, а наче...

Знову красномовний потиск плечима. Однак Гаррі вловлює в цьому якийсь сенс.

– І це щось змушує тебе вбивати?

Високо в небі чується звук реактивного літака.

– Не те щоб змушує. Просто робить так, що це починає здаватися непоганою думкою.

– Тобі ніколи не хотілося вбити щось велике? Більше, ніж собака.

Я намагаюся відповісти, але в горлі встає грудка. Я прокашлююсь і відповідаю.

– Так.

– Людину?

– Нікого особисто, тату. Просто... – я знову тисну плечима.

– І чому ти ще цього не зробив?

– Ну... Я подумав, що вам це не сподобається. Тобі і мамі.

– Саме це зупиняє тебе?

– Я, ну... Я не хочу, щоб ти, ну... Злився на мене. Ну, розумієш... Не хочу засмучувати тебе.

Крадькома я кидаю погляд на Гаррі. Він дивиться на мене, не кліпаючи.

– Ми через це пішли в похід, тату? Щоб поговорити про це?

– Так, – відповідає Гаррі. – Треба ж розібратися.

Розібратися, точно. Саме так Гаррі уявляє собі життя – відпрасована сорочка і надраєні туфлі. І вже тоді я знав: потреба вбивати рано чи пізно призведе до того, що потрібно буде розбиратися.

– Як? – запитую я, а він дивиться на мене довгим і важким поглядом. А потім киває, зрозумівши, що я з ним йду крок у крок.

– Молодець, – говорить він. – Справи такі...

Незважаючи на це «справи такі», проходить доволі багато часу поки Гаррі починає говорити знову. Я дивлюся на вогні пропливаючого метрів за двісті від нашого маленького пляжу катера. Звук мотора заглушається ревом радіо, налаштованого на кубинську музичну станцію.

– Справи такі, – повторює Гаррі, і я дивлюся на нього.

Але він дивиться в бік, поверх згасаючого багаття, кудись далеко... В майбутнє, чи що?

– Справи такі, – говорить він, і я уважно слухаю.

Гаррі завжди так починає, перш ніж розкрити тобі істину вищого порядку. Так він говорив, коли навчив мене закручувати м'яч і бити хуком зліва. «Справи такі», говорив він, і так було завжди, саме так.

– Я старію, Декстер, – він почекав, щоб я заперечив. Але я мовчав і він кивнув. – Думаю, люди з віком починають розуміти речі інакше. Питання не в тому, що все стає м'якшим або

ти починаєш бачити речі не чорно-білими, а сірими. Я справді думаю, що розумію речі інакше. Краще.

І він подивився на мене. Погляд Гаррі. Фірмовий погляд – важка любов у блакитних очах. – Гаразд, – відповідаю я.

– Десять років тому я б відправив тебе в якийсь виправний заклад, – говорить він, а я моргаю.

Це мене майже ранило, але ж я і сам про це думав.

– Зараз, – продовжив він. – Я думаю, що почав розуміти життя. Я знаю, хто ти такий, і я знаю, що ти хороший хлопець.

– Ні., – кажу я. Прозвучало якось тихо і слабо, але Гаррі почув.

– Так, – твердо каже він. – Ти хороший хлопець, Дексе, я знаю. Я знаю, – майже про себе говорить він, може, для більшого ефекту. Потім дивиться прямо мені в очі. – Інакше тобі було б все одно, що думаю я і що думає мама. Ти б просто робив, що хочеш. Ти не можеш без цього, я розумію. Тому що... – він на мить зупиняється і дивиться на мене. Від цього я відчуваю себе дуже ніяково. – Що ти пам'ятаєш з того, що сталося раніше? Ти розумієш, про що я. До того, як ми тебе взяли...

Ця тема досі болить, навіть не знаю чому. Мені було всього три.

– Нічого.

– Добре, – продовжує Гаррі. – Таке краще не пам'ятати...

І до кінця свого життя він ніколи не скаже більше, ніж сказав в той раз...

– Але навіть якщо ти не пам'ятаєш, Дексе, це вплинуло на тебе. Тому ти такий, який ти є. Я розмовляв з деякими людьми про це...

І найдивніше – він посміхається своєю легкою, майже збентеженою посмішкою. Посмішкою Гаррі.

– Я очікував чогось такого. Те, що з тобою сталося, коли ти був зовсім маленьким, вплинуло на тебе. Ми намагалися виправити це, але... – він знизав плечима. – Воно виявилось сильнішим, набагато сильнішим. Воно дісталось до тебе занадто рано, й так і залишиться з тобою. Буде підштовхувати до вбивства. І нічого з цим не поробиш. Тобі не втекти. Але... – вимовляє він, і знову дивиться вдалину. – Але ти можеш цим керувати. Контролювати. Вибирати... – слова підібрані з неймовірною ретельністю. – Вибирати, що... Чи кого... Вбивати...

І він посміхнувся такою усмішкою, якої я в нього ніколи не бачив. Такою холодною і сухою, як попіл згаслого багаття.

– Є багато людей, які заслуговують цього, Дексе...

Кількома словами він надав форми всьому моему життю. Всьому, що в мені існує. Всьому, ким і чим я є. Дивний, всевидючий і всезнаючий чоловік. Гаррі. Мій батько. Якби тільки я був здатний любити, я би любив Гаррі дуже сильно.

* * *

Прошло багато часу. Гаррі давно помер. Але його уроки продовжували жити. Не з якихось теплих і сентиментальних почуттів та емоцій. Просто він був правий. Я знаходив все нові і нові докази у підтвердження цього. Гаррі знав, і Гаррі добре мене навчив.

«Будь обережний», – говорив Гаррі. І він учив мене обережності так, як тільки коп може навчити вбивцю.

Вчив вибирати тих, хто заслуговує на смерть. Вчив прибирати за собою. Вчив не залишати слідів. Вчив уникати емоційних проявів: вони призводять до помилок.

Звичайно, обережність поширювалася далеко за межі вбивств. Бути обережним також означало створення собі повсякденної личини. Структуруватися. Бути комунікабельним. Імітувати життя.

Все це я виконував, виконував дуже ретельно. Я став майже досконалою голограмою. Поза підозрою, без докору, вище ганьби. Акуратний і ввічливий монстр, сусідський хлопчина. Навіть Дебру я завжди душив, принаймні наполовину. Але, звичайно, й вона вірить у те, у що хоче вірити.

І саме зараз вона вірила у те, що я можу допомогти їй розкопати ці вбивства і одним стрибком почати нову кар'єру. Що я катапульта, яка перенесе її з голлівудського секс-наряду в костюм ділової леді. І, звичайно, Деб була правою. Я був здатний їй допомогти. Але я не зовсім хотів їй допомагати – приємно було бачити гарну роботу іншого вбивці. Я відчував якийсь естетичний зв'язок чи...

Емоційну участь.

Ну! Ось воно. Безсумнівно, я порушував Кодекс Гаррі...

Я повернув катер назад, у бік каналу. Вже повністю стемніло, але я орієнтувався по вогнях радіовежі в декількох градусах лівіше того місця, куди прямував.

Нехай так і буде. Гаррі завжди був правий, і зараз він теж правий. «Ніколи не зв'язуйся з емоційними справами», – казав Гаррі. І так і буде.

Я допоможу Деб.

Глава 5

На ранок йшов дощ. На дорогах були жахливі пробки. Так завжди буває в Маямі, коли йде дощ. Деякі водії знижували швидкість на слизькій дорозі. Це викликало обурення інших, і вони, не перестаючи, сигналізували, кричали з опущених вікон, обганяли по узбіччю, люто виляли в хвості цих повільних бовдурів і погрожували їм кулаками.

На естакаді Ле-Джун величезну вантажівку з молоком винесло на праву смугу, і вона зачепила автобус католицької школи. Вантажівка перекинулася, і тепер п'ятеро дівчаток у шотландських спідницях із вовни зі заціпенілим виразом на обличчях сиділи у величезній калюжі молока. Рух зупинився майже на цілу годину. Одну з дівчаток вже відправили на вертольоті в лікарню Джексона. Решта, як і раніше сиділи у своїх формених платтячках в молоці і дивилися, як дорослі кричать один на одного.

Я поступово просувався вперед, слухаючи радіо. Виявилось, що поліція йде по гарячих слідах Таміамського м'ясника. Ніяких деталей не повідомлялося, але капітан Меттьюз був в ударі. Він озвучив ситуацію так, начебто особисто зробить арешт, як тільки доп'є каву.

Нарешті я з'їхав з естакади, однак швидкість потоку машин лише трохи збільшилася. Неподалік від аеропорту я зупинився біля пиріжкової, купив оладок і пончиків, причому оладки скінчилися ще до того, як я дійшов до машини. У мене дуже швидкий обмін речовин. Це тому, що я веду правильний спосіб життя.

До того часу, коли я добрався до роботи, дощ закінчився. Коли я входив до коридору, вже світило сонце, а над тротуаром піднімався пар. Я блиснув пропуском і піднявся нагору.

Деб вже чекала мене.

Сьогодні вона не виглядала щасливою. Звичайно, вона взагалі не виглядала щасливою так часто, як раніше. Адже вона коп, а більшість копів не вмють прикидатися. Вони проводять занадто багато часу на роботі, де їм треба позбуватися своєї людяності. Тому їх обличчя кам'яніють.

— Деб, — сказав я, поставивши хрусткий пакет з випічкою на стіл.

— Де ти був уночі? — запитала вона. Дуже похмуро, як я і очікував. Скоро зморшки, які поки видно, лише коли вона супиться, стануть постійними і зіпсують це прекрасне обличчя: очі глибокого блакитного кольору, що світяться розумом, маленький кирпатий носик з купкою веснянок в обрамленні чорного волосся. Чудові риси, що зараз були покритими трьома кілограмами дешевої косметики.

Я подивився на неї з ніжністю. Вона явно повернулася з роботи: на ній був мережевий ліфчик, яскраво-рожеві шорти зі спандекса і золотисті туфлі на високих підборах.

— Неважливо, — відповідаю я. — А ось де ти була?

Почервоніла. Адже вона ненавидить будь-який одяг, окрім чистих випрасуваних синіх джинсів.

— Я намагалася додзвонитися до тебе.

— Вибач.

— Ага, нічого.

Я сів у крісло, не кажучи ані слова. Деб любила розряджатися на мені. Для того і треба сім'я.

- Чому тобі так потрібно було зі мною поговорити?
- Мене відгороджують.

Вона відкрила пакет з пончиками і заглянула всередину.

- А чого ти чекала? Ти знаєш, як до тебе ставиться Лаґерта.

Деб дістала з пакета пончик і люто вп'ялася в нього.

- Я очікую, – вимовила вона з повним ротом. – Що буду в справі. Як сказав капітан.
- У тебе немає поняття про субординацію. А також політичного чуття.

Вона зім'яла пакет і жбурнула в мене... Мимо.

- Чорт забирай, Декстер! Ти прекрасно знаєш, що я заслуговую бути у Відділі вбивств. Замість, – вона клацнула бретеллю від ліфчика і провела рукою по своєму вбогому одягу, – всього цього лайна.

Я кивнув.

- Хоча на тобі це виглядає класно.

Вона зробила жахливе обличчя.

- Ненавиджу це!.. Клянуся, я не можу більше цього терпіти. Я скоро звихнуся!
- Деб, для мене ще зарано робити якісь висновки.
- Паскудно, – відповіла вона.

Що не кажи про роботу поліцейського, а вона явно знищує словниковий запас Дебри. Вона обдарувала мене холодним, крутим поглядом поліцейського. Вперше за нею помітив таке. Погляд Гаррі. Ті ж очі, те ж відчуття, неначе тебе прошивають наскрізь, до самої останньої істини.

- І не носи нісенітниць, Дексе. Тобі варто тільки глянути на труп, і ти вже знаєш, хто це зробив. Я ніколи тебе не питала, як воно в тебе виходить, але якщо у тебе є хоч якась зачіпка, то викладай! – вона люто штовхнула ногою по моему столу, залишивши вм'ятину на металевому боці. – Чорт забирай, я хочу вибратися з цього ідіотського наряду!
- І ми всі не проти побачити це, Морган, – пролунав глибокий і фальшивий голос.

Я підняв очі. Нам посміхався Вінс Масуока.

- Ти б тоді навіть не знав, що робити, Вінсе, – відповіла йому Деб.

Вінс усміхнувся ще ширше і ще яскравіше своєю фірмовою фальшивою посмішкою з підручника.

- Чому б нам не спробувати?
- Мрій, мрій, Вінсе, – сказала Деббі, несподівано надувши губки, чого я не помічав за нею років з дванадцяти.

Вінс кивнув на зім'ятий паперовий пакет на столі.

- Сьогодні була твоя черга, друже. Що ти мені приніс?
- Вибач, Вінсе, – відповів я. – Деббі з'їла твій пончик.
- Сподіваюся, я зможу коли-небудь з'їсти її рулет з джемом. Ти винний мені великий-великий пончик, Дексе, – промовив Вінс, хитро дивлячись на нас.
- Найбільший за той, який в тебе коли-небудь був, – уїдливо додала Дебра.

- справа не в розмірі пончика, справа в майстерності пекаря, – парирував Вінс.
- Прошу вас, – втрутився я. – Ви вивихне собі мізки. Вам не личить так мудрувати.
- А-ха-ха, – сказав Вінс зі своїм жажливо фальшивим смішком. – А-ха-ха-ха. Побачимося, – підморгнув він. – Не забудь мій пончик.

І він вирушив вздовж зали в сторону свого мікроскопа.

- Так що ж ти все-таки з'ясував, Дексе? – запитала Деб.

Дебра вважала, що мене постійно відвідують сплески інтуїції. У неї були на те підстави. Зазвичай мої натхненні здогадки стосувалися жорстоких покидьків, які кожні кілька тижнів через байдикування нападали на якихось бідних невдах. Кілька разів Деб виявлялася свідком того, як мені вдавалося розкопати те, що більше нікому не приходило в голову. Вона ніколи нічого не говорила з цього приводу, але моя сестра – до біса хороший коп. Тому вона могла підозрювати мене в чомусь досить довго. Деб не знала в чому саме, але відчувала, що тут було щось не так. І це її страшенно турбувало, адже вона, як не крути, все-таки любила мене. Вона – остання жива істота, яка любила мене. І це була не жалість до самого себе. Це було найхолодніше і найчистіше самопізнання. Я не викликав симпатію. Слідуючи плану Гаррі, я намагався зав'язати стосунки з іншими людьми. Іноді траплялись дуже дурні моменти – любов. Нічого не спрацьовувало. Щось у мені було зламане або геть відсутнє. Тому рано чи пізно хтось помічав моє акторство, а потім наставала одна з тих ночей.

Я навіть не міг завести якогось домашнього улюбленця. Тварини ненавиділи мене. Якось я купив собаку. І вона, у невпинній і божевільній люті, вила і гавкала на мене зо два дні, поки я не позбувся від неї. Я спробував черепаху. Всього раз доторкнувся до неї, і вона так більше і не висунулася зі свого панцира. Померла через кілька днів. Після того, як щось побачить мене чи торкнеться мене – воно помирає.

Ніхто більше мене не любив і не полюбить. Причому – не «навіть», а скоріше «саме» мене. Я знав, хто я є і що я був не той, кого можна любити. Я один у цьому світі, зовсім один, якби не Дебра. Та окрім, звичайно, того чогось усередині мене, яке не так вже й часто виходило назовні, щоб погратися. Втім, насправді воно грає не зі мною, йому завжди потрібен хтось іще.

І наскільки я був здатний, я дбав про неї, про мою дорогу і любу Дебру. Можливо, це і не була любов, але я б хотів бачити її щасливою.

І ось вона сиділа переді мною, моя люба Дебра, і виглядала нещасною. Моя сім'я. Дивилася на мене, не знаючи, що сказати, але з кожним разом вона була все ближче і ближче до того, щоб вимовити це.

- Ну, – сказав я. – Взагалі-то...
- Я знала! У тебе є щось.
- Не заважай моєму трансу, Дебра. Я в контакті з царством духів.
- Ну давай! – їй не терпілось.
- Він не до кінця розчленував ліву ногу, Деб...
- Тобто?
- Лаґерта вважає, що вбивцю сполохнули. Той занервував і не закінчив справу.

Дебра кивнула.

- Вона веліла мені розпитати повій, чи не бачили вони чого-небудь минулої ночі. Хтось же повинен був щось бачити.
- О-о, і ти туди ж. Думай, Дебра. Якщо його перервали... Злякали і він не закінчив справу...

– Мішки, – випалила вона. – Він все одно витратив багато часу на упаковку трупа в мішки, на прибирання, – Дебора здивувалася. – Чорт! Після того, як його перервали?

Я поплескав у долоні і схвально подивився на неї.

– Браво, міс Марпл!

– Тоді в цьому немає ніякого сенсу.

– Au contraire¹³. Якщо часу повно, але ритуал незавершений належним чином... І запам'ятай, Деб, ритуал — це майже все! В чому ж тоді справа?

– Заради Бога, чому ти не можеш просто сказати? – ривком вимовила вона.

– Так нецікаво.

Деб важко зітхнула.

– Чорт забирай! Добре, Дексе. Якщо його не перервали, але він і не закінчив, чорт... Упакувати важливіше, ніж розчленувати?

Я подивився на сестру з жалем.

– Ні, Деб. Думай. Це вже п'ятий такий випадок. Чотири лівих ноги розрізані бездоганно. А ось номер п'ять... – я знизав плечима і підняв брову.

– А, чорт, Декстере. Звідки мені знати? Може, йому й треба було всього чотири ноги. Може... Не знаю, клянусь Богом. Що?

Я посміхнувся і похитав головою. Для мене це все було так зрозуміло...

– Кайф зламався, Деб. Щось пішло не так. Не спрацювало. Якогось магічного фрагмента, від якого все й залежить, не виявилось на місці.

– І я повинна була до цього додуматися?

– Хтось же повинен додуматися?.. І ось він хоч якось доводить справу до кінця, в розрахунок на натхнення. А його немає!

Вона спохмурніла.

– Тобто він зупиниться. І більше не буде цього робити?

Я розсміявся.

– О Боже, Деб! Як раз навпаки. Якщо ти священик і щиро віриш у Бога, але не можеш знайти потрібний спосіб служити йому, що ти зробиш?

– Буду старатися, – відповіла вона, дивлячись на мене. – Поки не взнаю, як треба... Ісусе! Ти це маєш на увазі? Зовсім скоро він знову?..

– Це лише гіпотеза, – стримано відповів я. – Я можу й помилятися.

Але я ж то був впевнений, що не помилявся.

– Ми повинні влаштувати все так, щоб зловити його на гарячому. А не шукати неіснуючого свідка.

Деб встала і попрямувала до дверей.

– Я подзвоню пізніше. Бувай, – сказала вона, і зникла за дверима.

Я заглянув в білий паперовий пакет. Всередині було порожньо. Прямо як я: чистий і свіжий зовні та порожній усередині.

Я склав пакет і помістив його в кошик для сміття біля мого столу. Тепер мені треба було працювати – справжня офіційна робота поліцейського лаборанта. Потрібно було надрукувати довгий звіт; розсортувати, супроводжуючі його, фотографії; систематизувати

---

¹³ Навпаки (фр.)

докази. Рутинна справа – подвійне вбивство, яке швидше за все так ніколи і не дійде до суду. Але я любив, щоб все, чого б я не торкався, було добре організовано.

До того ж справа була цікавою. Дуже важко було розібратися зі слідами крові: бризки артеріальної – від двох жертв, які перед смертю, безсумнівно, рухалися, і віяла червоних крапель, що відкинула електропила; відрізати пошкоджене місце від неушкодженого було практично неможливо. Мені довелося витратити дві пляшки вапна *Лумінола*, який допомагає виявити найдрібніші сліди крові. Але ж вони страшенно дорогі – по дванадцять доларів за пляшку.

Насправді, щоб визначити кути розльоту бризів крові, мені довелося натягнути по кімнаті нитки – стародавня техніка, яка сьогодні вже сприймається як алхімія. Бризки крові були різке виразні: яскраві, дикі і смертельні, вони покривали стіни, меблі, телевізор, рушники, простирадла, фіранки – різкий, дикий апофеоз летючої крові. Думаю, навіть в Маямі хтось повинен був це чути. Двох людей живцем шматують електропилкою в елегантному і дорогому готельному номері, а сусіди лише роблять телевізор гучнішим.

Ви можете сказати, що любий наш старанний Декстер надто захоплюється своєю роботою. Але я люблю скрупульозність. Я хочу знати, де ховається найостанніша крапля крові. Професійні підстави для цього очевидні, однак вони не такі важливі, як особисті. Можливо, одного разу психіатр з державної виправної системи допоможе мені з'ясувати, чому саме...

До того часу, поки ми потрапили на місце злочину, обрубки тіл були вже холодними. І нам, напевно, ніколи не знайти хлопця в італійських мокасінах ручної роботи сьомого розміру. Десняра¹⁴, з деяким надлишком ваги і приголомшливим ударом зліва.

Однак я зробив усе правильно і з користю. Я виконував свою роботу не для того, щоб ловити поганих хлопців. Навіщо мені це? Ні, я виконував свою роботу, щоб перетворювати хаос в порядок. Я змушую неслухняні сліди крові вести себе як слід, після чого йшов геть. Інші можуть користуватися моєю роботою для піймання злочинців. Мені все одно, але не в тому справа.

І якщо я коли-небудь опинюся настільки необережним, що мене спіймають, про мене скажуть, що я монстр-соціопат, хворий і збочений демон, якого й людиною назвати не можна, і відправлять мене швидше за все вмирати на старому доброму електричному стільці, що самовдоволено поблискує, ніби запроючи до тебе... А якщо коли-небудь зловлять цього хлопця в мокасінах сьомого розміру, то скажуть, що він був поганою людиною, який пішов по кривій доріжці через невдачі у соціальному житті, і посадять його у в'язницю на десять років, а потім випустять. І грошей у нього буде достатньо і на новий костюм з мокасінами і на нову пилу.

В кінці кожного робочого дня я розумію Гаррі ще трохи краще.

---

¹⁴ Людина, що користується переважно правою рукою (десницею) (укр.)

Глава 6

Вечір п'ятниці. П'ятниця в Маямі – Вечір побачень. І вірите ви чи ні, але для Декстера це теж Вечір побачень. Як не дивно, я теж декого знайшов. Що-що? Глибоко мертвий Декстер призначає побачення дівчатам-дебютанткам? Секс серед живих? Невже моя потреба в імітації життя зайшла так далеко, щоб фальсифікувати оргазми?

Дихайте спокійно. Секс тут ні при чому. Після багатьох років жахливих спроб і помилок, сором'язливих спроб виглядати нормальним, я нарешті підчепив ту, хто мені потрібна.

У житті Риті дісталася майже стільки ж, скільки і мені. Занадто молодою вийшла заміж, десять років намагалася зробити так, аби шлюб запрацював. Але заробила вона собі лише двох дітей. У її чарівного друга було кілька незначних проблем. Спочатку алкоголь, потім героїн, вірите чи ні, і нарешті крек. Тварюка, він бив її. Ламав меблі, кричав, викидав речі з вікна, погрожував. Гвалтував її. Заражав моторошними наркоманськими хворобами. І все це дуже регулярно. А Рита терпіла, працювала, двічі витягувала його з того світу. А потім він почав переслідувати дітей, і Рита нарешті вирішила: годі.

Звичайно, тепер її обличчя зажило, а зламані руки і ребра всього-на-всього звичайна справа для всіх травматологів Маямі. Зараз Рита цілком презентабельна, прямо по замовленню монстра.

Розлучення було остаточним, тварюку посадили, і що ж далі? О, ці таємниці людського розуму. Якось і чомусь мила Рита вирішила знову з кимось познайомитися. Вона була абсолютно впевненою, що діє правильно, але в результаті частих побоїв, які їй завдавав колишній чоловіченька, бідолаха повністю втратила інтерес до сексу. Або іноді, якщо трапиться більш-менш підходящий чоловік.

І вона шукала того самого, правильного чоловіка: чуттєвого, ніжного і готового чекати. Зрозуміло, пошук був довгим. Їй потрібен був уявний чоловік, якому важливіше поговорити чи сходити в кіно, ніж зайнятися сексом. Для цього вона була просто не готова.

Я сказав «уявний»? Ну звичайно. У справжніх чоловіків таких властивостей немає. Більшість жінок, у кого за плечима двоє дітей і одне розлучення, знає про це дуже добре. Щоб вивчити цей безцінний урок, бідоласі Риті треба було вийти заміж занадто рано і занадто невдало. І в якості побічного продукту її реанімації від жахливого заміжжя, замість того щоб усвідомити, що всі мужики тварюки, вона намалювала собі милий романтичний портрет досконалого джентльмена, готового нескінченно чекати, поки вона, як ніжна квітка, поступово не розкриється.

Ось так. Справді. Можливо, такого чоловіка і можна було знайти десь у вікторіанській Англії з публічними будинками на кожному розі, де в перервах між барвистими урочистими тирадами про любов він міг випустити пару. Але, наскільки я знав, не зараз, не в двадцять першому столітті і не в Маямі.

І все ж я прекрасно імітував всі ці штуки. Ні, справді, мені навіть подобалося це робити. До сексуальних стосунків мені байдуже. Мені потрібне маскування, а для цієї мети Рита підходила просто ідеально.

Як я вже сказав, вона цілком презентабельна. Невеликого зросту, витончена й смілива, струнка атлетична фігура, світле волосся і блакитні очі. Вона фанат фітнесу, весь вільний час проводить у бігу, їзді на велосипеді тощо. Насправді попотіти – одне з її улюблених занять. Мені доводилося проїжджати з нею на велосипеді весь Еверглейдс, бігати по вісім кілометрів і навіть тягати залізо в тренажерному залі.

Але найкраще з усього – це її двоє дітей. Астор – вісім років, Коді – п'ять, обидва дуже спокійні і тихі. А як же інакше? Діти, чії батьки так часто намагалися вбити один одного за допомогою різних предметів оточення, повинні бути трохи замкнутими. Всі діти, які виросли в зоні жаху такі. Але вони можуть виховуватися і поза цієї зони, врешті решт, подивіться на мене. Дитиною я переніс масу безіменних і безвісних жахів, і тим не менш ось він я: корисний громадянин, опора суспільства.

Може, цим частково і пояснюється моя дивна любов до Коді і Астор. Вони мені справді подобались, і цей факт здавався нелогічним. Мені було чудово відомо, що я собою представляю, я багато чого в собі розумів. Однак одна з рис мого характеру, яка дійсно мене спантеличувала, – це ставлення до дітей.

Я їх любив.

Вони були важливими для мене. Небайдужими.

І я справді не міг цього зрозуміти. Мені дійсно було наплювати, якщо раптом всі істоти у Всесвіті несподівано зникнуть. Може, лише за винятком мене самого і, напевно, Дебри. Решта людей представляли для мене ще менший інтерес, ніж садові меблі. Як красиво кажуть психіатри, у мене «геть відсутнє почуття реальності по відношенню до інших». І істина ця мене якось зовсім не обтяжувала.

Але діти... Діти – це інше.

Я «зустрічався» з Ритою вже майже півтора роки, і за цей час я поступово завоював прихильність Астор і Коді. Я завжди вів себе спокійно. Не завдавав їм ніяких неприємностей. Пам'ятав їх дні народження, дні, коли треба підписувати щоденники, свята. Я приходив до них додому, і вони були впевнені, що з ними нічого не трапиться. Мені можна було вірити.

Звучить іронічно. Хоча так воно і було.

Я – єдиний чоловік, якому вони можуть довіряти. Рита думала, що це частина процесу тривалого і поступового залицання. *Доведи їй, що діти люблять тебе, і хто знає...* Але насправді вони означали для мене набагато більше, ніж вона сама. Сподіваюся, що ще не пізно: я б не хотів бачити, як вони ростуть схожими на мене.

Двері відчинила Астор. Звисаюча до колін футболка з написом «Бешкетник» була їй явно завеликою. Руде волосся прибране в два поросячих хвостика, а на спокійному дитячому обличчі не було взагалі ніякого виразу.

– Привіт, Декстер, – так само без емоцій вимовила вона. Два слова для неї – вже довга розмова.

– Добрий вечір, прекрасна юна леді, – сказав я голосом лорда Маунтбеттена. – Дозвольте зауважити, що ви чудово виглядаєте цього вечора.

– Гаразд, – відповіла вона, притримуючи двері. – Він тут, – на цей раз кажучи через плече, у темряву кімнати.

Я зайшов усередину. Коді стояв прямо у неї за спиною, неначе страхуючи – на всяк випадок.

– Коді, – сказав я їй простягнув йому упаковку вафель «Некко».

Він взяв її, не відводячи від мене очей. Рука з солодощами просто подалася вниз, Коді навіть не глянув на них. Він відкриє упаковку тільки після того, як я піду, та поділить навпіл із сестрою.

- Декстер? – крикнула Рита з сусідньої кімнати.
- Я тут. Ти коли-небудь навчиш дітей манерам?
- Ні, – м'яко відповів Коді.

Жарт. Я глянув на нього. Що далі? Може, в один прекрасний день він заспіває? Буде танцювати чечітку на вулиці? Звернеться в Демократичний національний конвент?

Влетіла Рита, поправляючи сережку у вигляді обруча. Вигляд у неї був досить провокуючий. Практично невагома світло-блакитна шовкова сукня до середини стегна і, звичайно, її найкращі кросівки. Я раніше ніколи не зустрічав, та й взагалі не чув, щоб жінка одягала на побачення зручне взуття. Чарівне створіння.

- Привіт, красунчику! – гукнула Рита. – Я зараз поговорю з нянею, і ми йдемо.
- Вона пішла в кухню, звідки донісся інструктаж сусідській дівчині, яка час від часу залишалася з дітьми. Час сну. Домашня робота. Телевізор – що можна, що не можна. Номер мобільного. Номер служби порятунку. Що робити при випадковому отруєнні або обезголовлюванні.

Коді і Астор все ще дивилися на мене.

- Ви йдете в кіно? – запитала Астор.

Я кивнув.

- Якщо тільки знайдемо такий фільм, від якого б не знудило.
- Фу, – сказала вона і скорчила таку кислу гримаску, що я зрозумів: потрапив в яблучко.
- Тебе нудить в кіно? – спитав Коді серйозно.
- Коді, – докірливо мовила Астор.
- Правда нудить? – наполягав він.
- Ні, – відповів я. – Але іноді хотілося б.

- Пішли, – сказала Рита, чмокнув кожного в щічку. – Слухайтеся Еліс. В 9:00 — в ліжко.
- Ти повернешся? – запитав Коді.
- Коді!.. Звичайно, повернусь, – відповіла Рита.
- Я маю на увазі Декстера, – пояснив Коді
- Ти вже будеш спати. Але я помахая тобі, гаразд? – пообіцяв я.
- Я не буду спати, – похмуро відповів він.
- Тоді я залишуся, і ми пограємо в карти.
- Правда?
- Звичайно. У покер з великими ставками. Переможцю дістаються всі коні.
- Декстер! – Рита виглядала злегка роздратованою, але все одно продовжувала посміхатися. – Ти будеш спати, Коді. Все, на добраніч, діти. Ведіть себе добре.

Вона взяла мене під руку, і ми вийшли.

- Слухай, – промуркотіла вона. – Та ти просто приручив цю парочку.

Фільм не був чимось особливим. Не те щоб мене дійсно знудило, але я практично забув, про що він, як тільки ми зупинилися, щоб випити в невеликому закладі на Саут-Біч. Ідея Рити. Незважаючи на те, що більшу частину життя вона провела в Маямі, Саут-Біч їй здавався верхом гламуру. Може, через велику кількість народу на роликівих ковзанах? Або вона вважала, що будь-яке місце з такою кількістю народу з поганими манерами повинно бути гламурним?

Так чи інакше, ми дочекали двадцять хвилин, поки звільнився столик, і ще двадцять, поки нас обслужили. Мені взагалі-то все одно. Я отримував задоволення, спостерігаючи за добропорядними ідіотами, що поглядали один на одного. Класний спорт для любителя поспостерігати.

Потім ми прогулялися по бульвару Оушен, базикаючи ні про що (мистецтво, в якому мені не було рівних). Дивовижний вечір. Хтось відгриз шматочок від місячного диска, якщо порівнювати з тим місяцем, який світив, коли я розважав отця Донована.

Коли ми поверталися в південний Маямі, де жила Рита, після нашого стандартного вечірнього походу, ми проїжджали перехрестя в менш престижному районі Коконат-Гроув. Червона мигалка привернула увагу, і я звернув в той бік. Злочин: вже натягнута жовта стрічка, кілька патрульних машин скупчилися на перехресті.

Знову він, подумав я, іще до того як усвідомив, що вже розвертаю машину в той бік.

– Куди ми їдемо? – задала Рита доволі розумне питання.

– Та, треба перевірити, чи не потрібен я їм, – відповів я.

– У тебе хіба немає пейджера?

– Вони не завжди розуміють, що їм без мене не обійтись.

Я подарував їй свою кращу п'ятнично-вечірню посмішку.

Так чи інакше, туди було варто заїхати, щоб продемонструвати Риту. Сама ідея маскуванню полягала в тому, щоб тебе з нею побачили. Але по правді, тонкий наполегливий голосок так і волав мені у вухо про те, щоб я обов'язково зупинився. Це знову був він. І я повинен був побачити, на що він виявився здатним цього разу. Я залишив Риту в машині і поспішив до місця.

Цей негідник знову не зробив нічого гарного. Та ж купа акуратно упакованих частин тіла. Анджело-ніякого-відношення стояв над ними майже в такій же позі, в якій я залишив його на місці останньої знахідки.

– *Hijo de puta*¹⁵ – вимовив він, коли я наблизився.

– Сподіваюся, ти не про мене?

– Всі решта плачуться, що доводиться працювати в п'ятницю ввечері. А ти з'являєшся тут з дівчиною... І тим не менш для тебе роботи так і немає.

– Той же хлопець, той же шаблон?

– Так, – відповів він, відкриваючи олівцем пластиковий пакет. – Кістки знову сухі. Ні краплі крові.

Його слова викликали в мене легке запаморочення. Я заглянув у мішок. І знову частини тіла були напрочуд чистими і сухими. Вони навіть мали блакитний відтінок, ніби законсервовані на відведений їм момент часу. Прекрасно.

– Розрізи дещо відрізняються, – зауважив Анджело. – У чотирьох місцях, – показав він. – Тут дуже грубо, майже емоційно. Тут вже не так. Тут і тут. А?

– Дуже мило, – відреагував я.

– А тепер дивись сюди, – олівцем він зрушив убік знекровленого обрубку. Під ним білів інший фрагмент. Плоть з нього була акуратним чином видалена по всій довжині кістки. – Навіщо йому так робити? – тихо запитав Анджело.

---

¹⁵ Сучий син (*isp.*)

Я зітхнув.

– Він експериментує. Намагається знайти свій ідеал, – я вступився на акуратний і сухий розріз, поки не усвідомив, що Анджело дивиться на мене вже досить довго.

* * *

– Наче дитина, що грає з їжею, – так я описав картину Риті, після того як повернувся до машини.

– О Боже! Це жахливо, – тільки й змогла сказати вона.

– Я думаю, правильніше сказати огидно.

– Як ти можеш жартувати, Декстере?

Я заспокійливо посміхнувся.

– До таких речей звикаєш. Робота... Ми всі жартуємо, щоб приховати біль.

– О Господи! Сподіваюся, цього маніяка скоро впіймають.

А я все ще думав про акуратно складені частини людського тіла, про різноманітність розрізів і чудесну відсутність крові.

– Не думаю, щоб це буде скоро, – відповів я.

– Що ти сказав? – запитала Рита, недочувши.

– Я кажу, не думаю, що це буде скоро. Вбивця дуже розумний, а детективу, який веде цю справу, цікавіше грати в політику, ніж розкривати вбивства.

Рита подивилася на мене, ніби намагаючись зрозуміти, чи не жартую я. Потім деякий час, поки ми виїжджали на федеральне шосе №1, Рита сиділа мовчки. Вона не вимовила ані слова, поки ми не в'їхали в південне Маямі.

– Я ніколи не змогла б звикнути бачити... Не знаю, як сказати... навиворіт? Речі, як вони є? Загалом, так, як це бачиш ти, – нарешті сформулювала вона.

Вона застала мене зненацька. Я скористався тишею, щоб ще раз згадати акуратно покладені частини тіла, від яких тільки що від'їхав. Думки з жадібністю кружляли над чистими і сухо розділеними кінцівками, як орел у пошуках дичини. Зауваження Рити виявилось настільки несподіваним, що я з хвилину навіть не міг нічого сказати.

– Що ти маєш на увазі? – нарешті мені вдалося щось вимовити.

Вона спохмурніла.

– Я... Я не зовсім впевнена. Просто... Ми всі вважаємо, що існує... Якийсь певний порядок речей. Тобто, як усе має бути. А насправді все навпаки, більш... Не знаю... Темніше? Простіше? Щось на зразок цього. Звичайно, я думаю, що детектив хоче піймати вбивцю. Хіба не цим мають займатися детективи? І раніше мені в голову не могло прийти, що навколо вбивства може бути щось політичне.

– Практично все, – сказав я, повертаючи на вулицю Рити і сповільнюючись перед її чистеньким, непримітним будинком.

– Але ти... – продовжувала вона, не помічаючи ні де ми знаходимося, ні що я тільки що сказав. – Ось де твій початок. Більшості людей не дано бачити так глибоко, як тобі.

– Я не настільки глибока особистість, Рито, – відповів я, різко зупинивши машину.

– Тобто насправді все має два обличчя: одне, коли ми вдаємо, а інше таке, яким є насправді? А тобі вже все відомо, і для тебе це просто гра.

Навіть не знаю, що вона намагалася сказати. По правді, поки вона говорила, я припинив намагатися щось зрозуміти і подумки повернувся до сцени останнього вбивства. Чистота плоти, імпровізаційна якість розрізів, бездоганна чистота, без жодної плямочки, і ні краплі крові...

– Декстере.

Рита поклала мені на плече руку.

Я поцілував її...

Не знаю, хто з нас здивувався більше. Насправді я й не думав приступати до цього завчасно. І парфуми її тут були зовсім ні при чому. Але я досить надовго притулився губами до її губ.

Вона відсторонилася.

– Ні. Я... Ні, Декстере.

– Гаразд, – відповів я, все ще приголомшений тим, що зробив.

– Не думаю, що я хочу... Я не готова... Чорт, Декстере!

Вона відстебнула ремінь безпеки, відкрила двері машини і забігла в будинок.

О Боже, подумав я. І що це я, скажіть на милість, зробив?

Знаю, що ще довго буду дивуватися. Може, навіть відчую розчарування від того, що тільки що знищив своє маскування – після майже двох років ідеальної експлуатації!

Але все, про що я зараз міг думати, – це охайна купка частин людського тіла.

Ніякої крові.

Ні краплі.

Глава 7

Тіло розтягнуте саме так, як я люблю. Руки і ноги прив'язані, рот заклеєний липкою стрічкою: в робочій зоні не буде ні шуму, ні розливання. Моя рука твердо тримає ніж, і я абсолютно впевнений, що цього разу все буде добре, я отримаю величезне задоволення...

Тільки це не ніж, а щось дуже схоже...

І рука не моя. Хоч моя рука рухається разом із цією, лезо лежить не в моїй руці. І кімната маленька, така вузька, що сенс з'являється тільки тоді, коли розумієш, що це не кімната, а... Що?

А ось і я парую над цим бездоганим, хоч і обмеженим робочим простором. Над цим спокусливим тілом. Відчуваю холодний подих навколо себе і, якимось чином, – навіть крізь себе. Якби я міг відчувати свої зуби, впевнений, що вони б стукали. І моя рука, в ідеальному унісоні з тією, іншою рукою, піднімається і м'якою дугою опускається для бездоганного розсічення...

І звичайно, я прокинувся в своїй квартирі. Чомусь, стоячи біля вхідних дверей, абсолютно голий. Я ще міг зрозуміти, коли ходять уві сні, але щоб роздягатися уві сні? Мило. Спотикаючись, я повертався до свого невеликого ліжка-розкладушки. Зім'ята постільна білизна лежала на підлозі. Кондиціонер знизив температуру майже до п'ятнадцяти з половиною градусів. Це здалося доречним вчора, щоб злегка охолодитися після того, що сталося між нами з Ритою. Абсурд, як таке взагалі могло статися? Декстер – бандит-коханець, що краде поцілунки. Після повернення додому я довго стояв під гарячим душем і, перш ніж забратися в ліжку, повернув термостат на мінімум. У найтемніші моменти життя мені здавалось, що холод очищає. Не стану прикидатися, ніби розумію чому.

А було холодно. Навіть зараз, все ще серед останніх клаптів нічного сну, занадто холодно для кави та початку нового дня.

Як правило, я не запам'ятовував сні, а якщо все ж вони залишалися в пам'яті, я не надавав їм значення. Тому це було так безглуздо, що цей сон досі був зі мною.

Я парую над бездоганим, хоч і обмеженим робочим простором – моя рука, в ідеальному унісоні з тією, іншою рукою, піднімається і м'якою дугою опускається для бездоганного розсічення...

Я читав книги. Мені ніколи не стати людиною. Може, тому люди завжди й цікавили мене. Завдяки цьому я розумів весь символізм. Паріння – одна з форм польоту, що означає секс. А ніж...

Ja, Herr Doktor¹⁶. А ніж ist eine Mutter, ja? ¹⁷

Досить, Декстере.

Це всього лиш дурний, безглуздий сон.

Задзвонив телефон, і я майже вистрибнув зі своєї шкіри.

– Як щодо сніданку у Волфа? – це була Добра. – Я плачу.

---

¹⁶ Так, пане лікарю (нім.)

¹⁷ Це матір, так? (нім.)

- Зараз суботній ранок, – відповів я. – Нам туди ніяк не потрапити.
- Я приїду раніше тебе і займу столик. Зустрінемося там.

* * *

Закусочна «Волфа» в Маямі-Біч – це традиція всього Маямі. А оскільки Моргани – сім'я з Маямі, ми все життя їли там по всяких особливим закусочним випадкам. Чому Дебра вирішила, що сьогодні був один із таких випадків було вище мого розуміння. Напевно вона в свій час пролле на це світло. Тому я прийняв душ, одягнувся в крашу суботню повсякденну одягу і поїхав у бік узбережжя. Транспорту на новій перебудованій дамбі імені МакАртура було небагато, і незабаром я вже чемно проштовхувався крізь щільний натовп біля «Волфа».

Вірна слову, Дебра зайняла кутовий столик. Вона балакала зі старовинною офіціанткою, жінкою, яку впізнав би навіть я.

- Роза, любов моя, – я нахилився поцілувати її зморшкувату щоку. Вона подивилася на мене своїм вічно похмурим поглядом. – Моя дика ірландська Роза.
- Декстер, – проскрипіла вона із сильним середньоевропейським акцентом. – Досить цілуватися, неначе якийсь *faigelah*.
- *Faigelah*? Це, мабуть, «наречений» по-ірландськи? – запитав я, сідаючи в крісло.
- *Feh*, – відповіла вона, кивнувши, і попрямувала у бік кухні.
- По-моєму, я їй подобаюся, – сказав я Дебрі.
- Комусь же ти повинен подобатися. Як твоє побачення вчора?
- Чудово. Ти не хочеш якось спробувати?
- *Feh*, – відповіла Дебра.
- Не можна ж всі ночі безперервно стирчати в нижній білизні на Таміамі-Трейл, Деб. Повинне ж у тебе бути своє життя.
- Мені потрібне переведення, – прогарчала вона. – У Відділ вбивств. А тоді подумаємо щодо життя.
- Розумію. Звичайно, малюкам буде краще відповідати, що їх матуся працює у Вбивчому відділі.
- Декстере, заради Бога!
- А що, Дебра, природна думка. Племянники та племянниці. Ще кілька маленьких Морганів. Чому б ні? Адже так говорила мама?

Деб зробила глибокий вдих і повільний видих.

- Мама давно вже немає, – промовила вона.
- Я спілкуюся з нею по своїх каналах.
- Ну, тоді поміняй канал. Що ти знаєш про кристалізації клітин?

Я отетерів.

- Вау! Ти щойно виграла чемпіонат по зміні теми розмови.
- Я серйозно.
- Тоді я справді на лопатках, Деб. Що ти маєш на увазі під «кристалізацією клітин»?
- Від холоду. Клітини кристалізуються під впливом холоду.

Світло спалахнуло у мене в голові.

- Звичайно, – сказав я, – Прекрасно.

І десь глибоко почали дзвеніти маленькі дзвіночки. Холод... Чистий, без домішок, і прохолодний ніж майже шипить, врізаючись в теплу плоть. Антисептична, чиста прохолода, кров повільна і безсила. Абсолютно правильний і надзвичайно необхідний... Холод...

- Чому ж я не... – почав я і замовк, побачивши обличчя Дебори.
- Що? Що «звичайно»? – вимагала вона.

Я похитав головою.

- Спочатку скажи, навіщо тобі потрібно це знати.

Деб подивилася на мене довгим поглядом і зробила ще один вдих-видих.

- Гадаю, ти в курсі, – мовила Деб нарешті. – Сталося ще одне вбивство.
- У курсі. Я проїжджав повз вчора ввечері.
- А я чула, що не просто проїжджав.

Я зіщулився. Поліція Метро-Дейд така маленька сім'я...

- Так що ж значить це твоє «звичайно»?
- Нічого, – я нарешті почав поступово дратуватися. – Просто тканини трупа виглядали трохи не так. Наче вони піддалися впливу холоду... – я розвів руками. – Це все, окей? А наскільки холодно?
- Як на м'ясокомбінаті. Навіщо це йому знадобилося?

Тому що це прекрасно, подумав я.

- Холод сповільнює кровохід, – відповів я.

Деб вивчаючи дивилася на мене.

- А це так важливо?

Мій подих був глибоким і дещо невпевненим. Я не міг їй цього пояснити, вона тут же приперла б мене до стінки.

- Дуже важливо.

З якоїсь причини я відчув себе розгубленим.

- Чому дуже важливо?
- М-м, не знаю... Мені здається, у нього пунктик щодо крові, Деб. Це просто відчуття, розумієш, у мене немає ніяких доказів.

Вона подивилася на мене тим же поглядом. Я намагався придумати щось, що сказати, але не міг. Дотепний, красномовний Декстер, і раптом – з пересохлим горлом і проковтнутим язиком.

- Чорт! – нарешті вимовила вона. – Так у чому ж справа? Холод сповільнює кровохід, і це дуже важливо? Давай, Декстере. Що тут, чорт забирай, хорошого?
- Я нічого «хорошого» не роблю до кави, Дебро, – зробив я героїчну спробу відновити рівновагу. – Просто акуратно.
- Чорт! – знову сказала вона. Роза принесла каву. Дебора зробила ковток. – Учора ввечері мене запросили на 72-годинний брифінг.

Я заплодував.

- Відмінно. Ти в грі. Тільки навіщо тобі потрібен я?

В Метро-Дейд прийнято збирати весь Вбивчий відділ приблизно через сімдесят дві години після вбивства. Слідчий і його команда обговорюють справу з експертом-медиком, а іноді і з представником прокуратури. В результаті виробляється єдиний напрямок.

Вона спохмурніла.

- Я не сильна в політиці, Декстере. Я відчуваю, що ЛаГерта відсторонює мене, але нічого не можу вдіяти.
- Вона все ще шукає свого містичного свідка?

Дебора кивнула.

- Ага. Особливо після вчорашнього вбивства. Мовляв, воно ще раз доводить її правоту. Тому що тіло розчленоване повністю.
- Але всі розрізи зовсім *інші*, – заперечив я.

Дебора знизала плечима.

- Я їй казала, що шукати свідка — марна витрата часу, адже очевидно, що вбивці не завадили, просто він відчув незадоволеність.
- Ауч! Ти й справді зовсім не розбираєшся в політиці.
- Ну і біс з нею, Декстере! – дві літні дами за сусіднім столиком втупилися на Деб. Вона навіть не помітила. – У тому, що ти сказав, є сенс. Це ж очевидно, а вона мене ігнорує. І навіть гірше.
- Що може бути гірше, ніж коли тебе ігнорують? – запитав я.

Деб почервоніла.

- Після розмови з нею я помітила, що пара козлів у формі сміються наді мною. Про мене по управлінню ходить жарт. Ейнштейн, – вимовила Деб і, закусивши губу, відвернулася.
- Боюся, я не розумію.
- Якби мої груди були мізками, я була б Ейнштейном, – з гіркотою сказала вона.

Щоб не розсміятися, я закашлявся.

- Ось що вона про мене говорить. А якщо такий паршивий ярлик вже приклеївся, просування по службі тобі не бачити. Хто ж буде поважати копа з такою кличкою? Чорт би її забрав, Дексе. Вона ламає мені кар'єру!

Я відчув боязку хвилю співчуття.

- Та вона ідіотка.
- Мені сказати їй про це, Дексе? Це буде політично правильно?

Принесли їжу. Роза кинула тарілки на стіл перед нами так, ніби продажний суддя засудив її на все життя подавати сніданки дітовбивцям. Я подарував їй свою найбільшу посмішку, і вона попленталась назад, бурмочучи собі щось під ніс.

За їжею мої думки знову повернулися до проблеми Дебри. Я повинен був думати тільки з такої позиції: проблема Дебри. Не *«ці чудові вбивства»*, не *«який дивовижно привабливий вигляд»* або *«так схоже на те, що я хотів би одного разу зробити і самому»*. Потрібно триматися осторонь, немов мене все це і не приваблює. Навіть сьогоднішній сон в холодному повітрі. Чистісінький збіг, звичайно, але дуже тривожний.

Цей вбивця доторкнувся до серцевини того, що стоїть за моїми вбивствами. За манерою працювати, звичайно, а не за вибором жертв. Безумовно, його потрібно зупинити, говорити нічого. Відні повії.

І все ж... Потреба в холоді... Так цікаво іноді аналізувати. Знайти миле, темне, тісне містечко...

Тісне? Звідки це?

З мого сну, звичайно. Але ж виходить, моя підсвідомість захотіла, щоб я згадав про це, чи не так? І тіснота якось вписувалася в картину. Холодно і тісно...

– Фургон-рефрижератор, – вимовив я вголос, відкривши очі.

Добрі довелося впоратися з повним ротом їжі, перш ніж вона змогла говорити.

– Що?

– О, просто припущення. Нічого певного, боюся. Але хіба воно позбавлене сенсу?

– Хіба позбавлене сенсу *що?* – запитала вона.

Я опустив очі в тарілку і насупився, намагаючись уявити собі.

– Йому потрібно холодне приміщення. Щоб сповільнити кровохід і тому, що так... Ем... Чистіше.

– Як скажеш.

– Я так і кажу. І приміщення це повинно бути тісним...

– Чому? З чого, чорт забирай, ти вирішив, що воно повинне бути тісним?

Я зробив вигляд, що не чую питання.

– Отже, фургон-рефрижератор задовольняє всі ці умови. І ще він мобільний, а значить, потім набагато легше позбавлятися від останків.

Дебора відкусила шматочок рогалика і деякий час роздумувала, пережовуючи.

– Отже, – нарешті мовила вона. – Вбивця має доступ до такого фургона? Або у нього є свій?

– Ем-м... Все може бути. Хоча ознаки використання холоду є тільки в останньому вбивстві.

Дебора кивнула.

– Тобто він пішов і купив фургон.

– Не обов'язково. Він міг експериментувати. Раптом йому просто захотілося спробувати холод?

– І нам не пощастить настільки, щоб він виявився водієм такого фургона або щось на зразок того, так?

Я посміхнувся їй своєю усмішкою щасливої акули.

– Ах, Деб, як ти сьогодні поспішаєш! Ні, боюся, наш друг занадто розумний, щоб дозволити собі такий відвертий зв'язок.

Дебора, сьорбнув кави, поставила чашку і відкинулася на спинку стільця.

– Значить, ми шукаємо викрадений рефрижератор, – нарешті мовила вона.

– Боюся, що так. Але скільки їх може бути викрадено за сорок вісім-то годин?

– У Маямі? – фиркнула вона. – Достатньо, щоб хтось один викрав, і тут же піде чутка, що справа вигідна, і раптом кожний крутий вузьколобий гангстер — чорний, мексиканець, наркоман або малолітка — кинеться викрадати рефрижератори. Просто щоб бути на хвилі.

– Залишається тільки сподіватися, що чутка ще не пішла.

Дебора доїла залишки рогалика.

– Я перевірю, – пообіцяла вона.

Глава 8

Теоретично 72-годинний брифінг має давати кожному достатньо часу ознайомитися зі справою, проте скликається він досить швидко, щоб враження були ще свіжими. І ось в понеділок вранці вся команда з викорінення злочинності на чолі з неприборканим детективом ЛаҒертою знову зібралася в конференц-залі на третьому поверсі.

Я зібрався разом з ними. Зловив на собі кілька поглядів, вислухав декілька доброзичливих висловлювань від знайомих копів. Прості, веселі, дотепні на кшталт: «Гей, кривавий хлопче, покажи зубки!» Ці люди – справжня сіль землі, і моя Дебра скоро стане однією з них. В одній кімнаті з ними я почував себе і гордо, і боязко.

На жаль, ці почуття не розділяли всі присутні.

– Якого біса ти тут робиш? – промимрив сержант Доукс – дуже великий чорношкірий чоловік із хворобливою аурую перманентної ворожості. У ньому була якась холодна лють, яка обов'язково припала б комусь до хобі на зразок мого. Шкода, що ми не могли стати друзями. З якоїсь причини він ненавидів усіх, хто був пов'язаний з лабораторними дослідженнями, а по ще якійсь додатковій причині під ними в першу чергу мався на увазі Декстер. Крім того, він був рекордсменом метро по доведенню справ до суду. Тому він повинен був оцінити мою політичну посмішку.

– Просто зайшов послухати, сержанте, – відповів я.

– Тебе не біса сюди не запрошували! Пішов звідси!

– Він може залишитись, сержанте, – вимовила ЛаҒерта.

Доукс хмуро подивився на неї.

– З якого чорта?

– Не хочу нікого засмучувати, – сказав я, не особливо рішуче прямуючи до виходу.

– Все нормально, – сказала мені з посмішкою ЛаҒерта. Потім повернулася до Доукса. – Він може залишитися, – повторила вона.

– Від тебе у мене срані мурашки, – пробурчав Доукс.

Я почав цінувати тонкості цього чолов'яги. Звісно, від мене у нього були срані мурашки. Питання було в тому, чому Доукс був єдиною людиною в кімнаті, заповненою копами, що мав інстинкт отримувати мурашки від моєї присутності.

– Почнемо, – словістила ЛаҒерта, напружуючи голосові зв'язки, щоб у залі ні в кого не виникло сумніву в тому, що вона головна.

Доукс кинув на мене останній злісний погляд і опустився на стілець.

Перша частина зустрічі складалася з чисто рутинних питань: звіти, політичне маневрування, всякі дрібниці, що роблять нас людьми. Звичайно, тих з нас, хто народився людиною. ЛаҒерта коротко пояснила відповідальних за зв'язки з громадськістю, яку інформацію можна, а яку не можна давати пресі. Серед того, що можна давати, виявилася нова глянцева фотографія ЛаҒерти, яку вона замовила спеціально для цього випадку. Виглядала вона на ній одночасно серйозною і гламурно, сильною і елегантною. На фотографії вона вже була майже схожою на лейтенанта. Якби у Дебри були такі таланти в області піару!

Минула майже година, перш ніж ми приступили до вбивств. Але перед цим ЛаҒерта запитала про хід пошуку її таємничого свідка. Зрозуміло, ніхто не зміг нічого повідомити. Я постарався виглядати здивованим.

ЛаҒерта по-командирські насупилася.

– Давайте, народ, – не вгамовувалася вона. – Хтось обов'язково повинен був щось знайти!

Ніхто нічого не знайшов, тому настала пауза, протягом якої група вивчала свої нігті, будову підлоги і звукопоглинальні плитки на стелі.

І тут кахикнула Дебора.

– Я, ем... – вимовила вона і знову кашлянула. – У мене є, ем... ідея. Трохи несподівана. Спробувати пошукати трохи в іншому напрямку.

Вона вимовила ці слова ніби в лапках, що і справді прозвучало десь так. Всієї моєї підготовки виявилось недостатньо, щоб її мова прозвучала природно, але вона принаймні зберегла ретельно продуману і політично коректну будова фрази.

ЛаҒерта підняла штучно бездоганну брівку.

– Ідея? Правда?

Вираз її обличчя демонстрував здивування і радість одночасно.

– Прошу вас, обов'язково поділіться нею з нами, офіцер Ейн... тобто офіцер Морган.

Доукс хмикнув. Яка чудова людина!

Дебора спалахнула, але сміливо пішла вперед.

– Це... Кристалізація клітин. Останнє вбивство. Я б хотіла, щоб перевірили, чи не було за останній тиждень повідомлень про викрадення фургонів-рефрижераторів.

Тиша. Повна і тупа тиша. Мовчання корів. Вони не в'їхали, цеглоголові, а Дебора не могла відкрити їм очі. І продовжувала дозволяти тиші поширюватися, а ЛаҒерта своєю брівкою заохочувала цю тишу, поглядаючи на присутніх: чи зрозумів хто, про що мова? Потім – ввічливий погляд на Дебру.

– Фургони... рефрижератори?

Дебора виглядала зовсім засмученою. Відна дитина. Так, публічні виступи не для неї.

– Вірно.

Відповідь повисла у повітрі, що дуже задовольняло ЛаҒерту.

– Ем... – промовила вона.

Обличчя Дебри потемніло – поганий знак. Я прокашлявся, а коли зрозумів, що це не діє, закашлявся досить голосно, щоб нагадати їй, що треба тримати себе в руках. Вона подивилася на мене. ЛаҒерта теж.

– Вибачте, – сказав я. – Здається, я застудився.

Ну, хто може похвалитися кращим братом?

– Е-е... Холод, – раптом випалила Дебора. – Такі пошкодження тканин цілком могли бути зроблені в машині з рефрижератором. Вона мобільна, тобто вбивцю буде важче впіймати. І позбутися трупа набагато легше. Тобто... Якщо з'ясується, що його викрали, я маю на увазі фургон... Рефрижератор... Це може нам допомогти.

Вона все таки видала їм це. У всьому приміщенні з'явилася пара замислених зморшок на поліцейських лобах – не більше. Здавалося, можна було чути, як працювали мізки.

Але ЛаҒерта тільки кивнула.

– Дуже... Цікава думка, офіцере, – вона зробила зовсім слабкий наголос на слові «офіцер», щоб нагадати нам, що у нас демократія і кожен мав право висловитися, однак насправді... – Хоча я як і раніше впевнена, що наша краща ставка — пошук свідка. Ми знаємо, що він повинен бути. Або вона, – вже доволі різко додала ЛаҒерта. – Але хтось повинен був щось бачити. Про це говорять докази. Тому зосередимось на цьому напрямку, а за соломинку нехай хапаються хлопці з Броварда, добре? – зробила паузу, щоб смішок встиг проїхатися по залу. – Тим не менше, офіцере Морган, я була б вдячна, якби ви продовжили розпитувати повій. Вони вам довіряють.

Господи, а вона професіонал! Відвела всіх від ідеї поміркувати над пропозицією Деб, посадила її на місце і знову згуртувала всю групу під своїм початковим жартом про наше суперництво з округом Бровард. І все декількома простими словами. Мені хотілося аплодувати.

Якщо не вважати, звичайно, що я ж був у команді бідної Дебри, яку тільки що розтоптали. А вона відкрила було рота, потім закрила. Стало видно, як працюють її щелепні м'язи – Деб намагалася надати обличчю нейтрального виразу. По-своєму непоганий спектакль, але, по правді, дуже далеко від рівня ЛаҒерти.

Залишок зустрічі пройшов без сенсацій. Більше говорити не було про що. Тому незабаром після того як ЛаҒерта майстерно опустила Дебру, зустріч закінчилася і ми знову опинилися в холі.

– Чорт би її забрав! – бурмотіла Дебора упівголоса. – Чорт, чорт, чорт!
– Точно, – кивнув я.

Вона блиснула очима.

– Спасибі, братику! З тебе помічник...
– Але ми ж домовилися, що я не буду втручатися. Щоб вся слава дісталася тобі.
– Нічого собі слава! Та вона з мене ідіотку зробила! – прогарчала Деб.
– При абсолютній до тебе повазі, дорога сестро, ти сама допомогла їй.

Вона подивилася на мене, по сторонах, роздратовано піднявши руки.

– А що мені було говорити? Офіційно я навіть не в команді. Я тут тільки тому, що капітан велів допустити мене до роботи.
– І не сказав, що вони повинні тебе вислухати.
– І вони не слухали. І не будуть, – з гіркотою сказала Дебора. – Замість того, щоб допомогти мені потрапити у Вбивчий відділ, ця справа вб'є мою кар'єру. Я закінчу життя офіціанткою.
– Завжди є вихід, Деб.

В її погляді майже не залишилося надії.

– Який?

Я посміхнувся їй найбільш стимулюючою і підбадьорюючою посмішкою.

– Знайти фургон.

* * *

Прошло три днів, перш ніж я знову почув свою сестрицю. Вона рідко витримувала так довго без спілкування зі мною. Деб прийшла до мене на роботу в четвер відразу після обіду. Вигляд у неї був похмурий.

– Я знайшла його.

Я не зрозумів, що вона мала на увазі.

– Що знайшла, Деб? Фонтан сліз?

– Фургон, – сказала вона. – Фургон-рефрижератор.

– Чудова новина! Чому ж у тебе такий вигляд, наче ти шукаєш, на кому зірватися?

– Тому що так і є, – відповіла Деб і шпурнула на стіл кілька скріплених аркушів. – Подивися.

Я глянув на першу сторінку.

– Ого! Скільки всього?

– Двадцять три. За останній місяць заявлено про викрадення двадцяти трьох рефрижераторів. Хлопці з транспортного управління кажуть, що більшу частину з них топлять в каналах, щоб отримати страховку. Ніхто особливо не тисне щодо їх пошуку. Тому ніхто і не напружується.

– Ласкаво просимо в Маямі, – підсумував я. Дебора зітхнула, забрала в мене папери і впала в крісло, як ніби всі сили покинули її.

– Я просто не зможу самостійно перевірити всі фургони. На це піде кілька місяців. Чорт візьми, Дексе, що ж нам тепер робити?

Я похитав головою.

– Вибач, Деб. Тепер нам залишилося тільки чекати.

– І все? Тільки чекати?

– Саме так.

Так і сталося. Два тижні так і було. Ми чекали.

А потім...

Глава 9

Я прокинувся весь у поту, не розуміючи, де перебуваю. Але з повною упевненістю, що нове вбивство ось-ось станеться. Він шукає наступну жертву, ковзаючи по місту, точно як акула навколо рифу. Впевненість моя була настільки сильною, що я майже чув специфічний хрускіт клейкої стрічки. Він десь тут, ублажає свого Темного Мандрівника. Уві сні я повільними колами вже плавав з ним, з цією примарою тигровою акули.

Я сів на ліжку і скинув зім'яті простирадла. Будильник показував 3:14. Прошло чотири години з тих пір, як я ліг спати, а таке враження було, ніби я добу плентався по джунглях з піаніно на спині. Спітнілий, виснажений і отупілий, не в змозі сформулювати найпростішу думку. Але при всьому цьому я відчував, що десь поруч щось відбувалося без моєї участі.

Цієї ночі мені було вже не заснути, мови не було. Я увімкнув світло. Холодні вологі руки тремтіли. Я витер їх об простирадло. Не допомогло – простирадла були такими ж вологими. Спотикаючись, я пішов у ванну помити руки. Довго тримав їх під струменем води. З крана текла тепла вода кімнатної температури, і на мить мені здалося, ніби я мию руки кров'ю і вода стала червоною. Всього на секунду, в напівтемряві ванни, вода в раковині стала криваво-червоною.

Я закрити очі.

Світ зрушив.

Я ж то намагався звільнитися від гри світла і напівсплячого мозку. Закрию очі, відкрию їх – і ілюзія пройде, а в моїй раковині знову буде прозора, чиста вода. Замість цього, закрити очі, я ніби відкрив другу пару очей, але вже в іншому світі.

Я знову опинився в своєму сні, пролітаючи, як лезо ножа, над вогнями бульвару Біскейн. Летіти холодно, але я лечу до своєї мети і...

Я відкрив очі. Вода знову стала водою.

Але ким став я?

Я різко похитав головою. Спокійно, старий. Ніяких Декстерів з пекла, будь-ласка. Я зробив глибокий вдих і кинув погляд на себе. Зображення в дзеркалі виглядало так, як і повинно було. Правильні риси обличчя. Спокійні і глузливі блакитні очі, ідеальна імітація людського життя. За винятком волосся, що стирчало, як у Стена Лауреля. Не видно жодної ознаки того, що щось тільки що вилетіло з мого наполовину сплячого мозку і вирвало мене зі сну.

Я знову обережно закрити очі.

Темрява.

Проста і зрозуміла темрява. Ні польотів, ні крові, ні вогнів міста. Тільки старий добрий Декстер із закритими очима перед дзеркалом.

Я знову відкрив очі. Привіт, любий друже, як добре, що ти повернувся. Але де ж тебе носило?

У цьому, звичайно, і полягало питання. Більшу частину життя сні мене не турбували, не кажучи вже про галюцинації. Ні апокаліптичних видінь; ні настирливих юнгіанських

картинок, що малювала моя підсвідомість; ні містичних образів, що пливли по історії мого несвідомого буття і постійно повертались. Ніщо не могло увірватися до ночі Декстера, ніколи. Коли я лягаю спати, **я сплю**.

Тоді що ж тільки що сталося? Навіщо переді мною постали всі ці картини?

Я хлюпнув в обличчя води, пригладив волосся. Відповіді на питання я, звичайно, не знайшов, але відчув себе трохи краще. Що поганого могло трапитися, якщо волосся буде акуратно причесане?

По правді кажучи, не знаю. Справи могли піти доволі кепсько. Раптом я поступово втрачаю розум? А що, якщо я багато років потихеньку сповзав до божевілля, а цей новий вбивця тільки прискорив стрімке падіння до повного божевілля? Як виміряти відносний рівень розсудливості такої істоти, як я?

Образи були дуже реальними і по вигляду, і за відчуттями. І хоча прокинувся я тут, в своєму ліжку, все ж я майже відчував присмак солоної води, запах вихлопних газів і дешевих парфумів на бульварі Біскейн. Досконала реальність. А хіба нездатність відрізнити ілюзію від реальності не є однією з ознак божевілля? У мене не було відповідей, більше того – я не знав, де їх шукати. Звернутися до психіатра? Це абсолютно виключено. Я налякав би бідолаху до смерті, і він, можливо, вважав би своїм професійним обов'язком замкнути мене де-небудь. Звичайно, я не зміг би заперечити мудрості такого рішення. Але якщо я втрачав контроль над власним розумом, який був мною ж і побудований, це була повністю моя проблема. Та перша частина проблеми була в тому, що я не міг бути впевненим на всі сто.

Хоча, якщо вдуматися, одна можливість все ж була.

* * *

Десятьма хвилинами пізніше я їхав уздовж парку Бейфронт. Я їхав повільно, оскільки насправді не знав, що шукаю. Ця частина міста, як завжди, вже спала. Рідкісні люди кружляли на тлі пейзажу Маямі: туристи, які випили занадто багато кубинської кави і тепер не були в змозі заснути; люди з Айови, які шукали заправну станцію; іноземці в пошуках Саут-Біч. І, звичайно ж, хижакі: вбивці, грабіжники, наркомани, вампіри, цвинтарні злодії і різноманітні монстри на кшталт мене. Пустельний Маямі, покинутий і самотній, місто, по якому бродить лише привид денного натовпу. Місто, яке саме себе зменшило до розміру ділянки для полювання. Ніякого крикливого маскараду, сонячного світла і різнокольорових майок.

І ось, і я вийшов на полювання. Чийсь очі в ночі супроводжували мене і втрачали із виду, коли я проїжджав повз, не знижуючи швидкості. Я їхав в північному напрямку, через старий розвідний міст, через центр Маямі. Я до сих пір не розумів, що шукаю, навіть не припускаючи, що це могло бути, – з якоїсь незрозумілої причини я відчував повну впевненість, що знайду щось. Що я їхав в потрібному напрямку. Що щось чекало мене попереду.

Відразу після Омні нічне життя стало жвавішим. Більше дій, було на що подивитися. Шум натовпу на тротуарах і афро-латиноамериканська музика залітала до машини через вікно. Вийшли нічні дівчата, що почали збиратися зграйками по кутках вулиць, хіхікаючи або дурнувато витріщаючись на проїжджаючі повз машини. І машини у відповідь сповільнювали хід, щоб пасажери могли у відповідь повитріщатись на наряди і на те, що дівчата залишили відкритим. Двома кварталами попереду мене зупинився новий «Корниш», і купка дівчат випурхнула з тіні, з тротуару, на проїжджу частину, миттєво оточивши авто. Рух по вулиці тут же застопорився, загули сигналки. Більшості водіїв було навіть в радість

посидіти хвилину другу. Добре, що навколо було на що подивитися. І лише якийсь нетерплячий фургон виїхав на зустрічну смугу, об'їжджаючи ряд зупинених машин...

Фургон-рефрижератор...

Нічого особливого, сказав я собі. Нічна доставка йогурту або свинячі сосиски на сніданок, а ось там везуть на північ у бік аеропорту партію морського окуня – свіжість гарантована. Фургони з рефрижераторами їздять по Маямі цілодобово, навіть зараз – в нічні години.

І все ж я придавив педаль газу. Прискоривши хід, я почав маневрувати і незабаром опинився в трьох машинах позаду «Корніша» з його оточеним водієм. Рух зупинився. Я подивився вперед – туди, де мав бути фургон. Він їхав прямо по бульвару Біскейн, наближаючись до низки перехресть зі світлофорами. Я втратив би його, якщо б продовжував так відставати. А мені раптом так захотілося не втратити його!

Я дочекався прогаліни в русі і різко виїхав на зустрічну. Обійшовши «Корніш» і збільшивши швидкість, я почав наближатися до фургону. Я намагався не їхати надто швидко, щоб не викликати підозри, і відстань між нами поступово скорочувалася... Ось він – у трьох світлофорах попереду мене... В двох...

Перед ним загорілось червоне світло, і ще до того як я встиг позловтішатися і наздогнати його, те ж саме відбулося і з моїм світлофором. Довелося зупинитися. З деяким подивом я виявив, що закусив губу. Напружився. Це ж то, Декстер – Крижаний кубик. Мене охопила чисто людська тривога. Відчай, справжнє емоційне нездужання. Я хотів наздогнати той фургон. Побачити самому. Ох, як же ж мені хотілось покласти руку на фургон, відкрити двері кабіни, заглянути всередину...

І що далі? Заарештувати самому? Взяти за руку і привести до любого детектива Лаґерти? *Бачиш, кого я спіймав? Можна, я залишу його собі?* Насправді, це скоріш він міг залишити мене собі. Він був повністю налаштований на режим полювання, а я просто тинявся позаду, як небажаний молодший брат. І чого це я так розбалакався? Хотів довести собі, що це був він, саме він? Він, і ніхто інший, нишпорив у пошуках здобичі, а я не з'їхав з глузду? А якщо я не з'їхав з глузду, звідки мені знати, що це він? Що відбувалося в моїй голові? Може, з'їхати з глузду у результаті вийде найкращим варіантом?

Раптом попереду моєї машини з'явився старий, що переходив дорогу, човгаючи ногами. Він неймовірно повільно і болісно переставляв ноги. На мить я поглянув на нього, дивуючись, на що повинно бути схожим життя, якщо ти ходиш так повільно. Потім я повернув погляд до фургона.

У нього загорівся зелений. У мене ще ні.

Фургон швидко прискорював хід, продовжуючи рух на північ на верхній межі обмеження швидкості. Він віддалявся – його габарити ставали меншими, а я все чекав, поки мій світлофор перемкнеться.

А він відмовлявся це робити. І ось, закусивши губу – спокійно, Дексе!, – я виїхав на червоний, ледь не зачепивши старого. А він навіть не підняв очей і не змінив кроку.

Обмеження швидкості на цьому відрізку Біскейн – п'ятдесят шість кілометри. У Маямі це значило, що, якщо ти їдеш не більше 80 кілометрів на годину, тебе не зупинять. Я їхав на ста, маневруючи серед деяких машин, вже зневірившись скоротити відстань. Задні вогні фургону пропали, коли бульвар пішов по дузі. Чи він кудись згорнув? Я збільшив швидкість до ста двадцяти, пролетів перехрестя з сімдесят дев'ятої вулиці і виїздом на

естакаду, по вигину бульвару – повз Паблікс-Маркет, – і виїхав на пряму, сказано обходячи поглядом дорогу в пошуках фургона.

І побачив його. Там... Прямо перед собою...

На зустрічній смузі.

Чортяка розвернувся. Невже відчув мене на хвості? Пронюхав запах моїх вихлопних газів? Неважливо – це був він, той же фургон, точно. Коли я проїхав повз нього, фургон звернув на естакаду.

Повертаючи, я з'їхав на стоянку біля торгового комплексу, уповільнив хід, розвернувся і знову виїхав на бульвар Віскейн. Але тепер уже в південному напрямку. Менше кварталу – і я теж поверну на естакаду. Далеко-далеко попереду, вже майже біля першого моста я побачив червоні стоп-сигнали. Підморгують, дражнять. Права нога обрушилась на педаль газу, і машина кинулась вперед.

Він вже під'їжджав на міст, підвищив швидкість, зміцнюючи відстань між нами. А це означало, що він повинен був знати, повинен був розуміти, що хтось переслідує його. Я поїхав ще трохи швидше. Відстань між нами скорочувалася – помаленьку, поступово.

Але раптом він зник, проїхавши верхню точку моста і почавши спуск з нього в сторону Норт-Бей-Віллідж. Цей район завжди активно патрулюється. Якщо він буде їхати надто швидко, його помітять і зупинять. І тоді...

Я вже був на мосту, проїжджав його верхню точку, а знизу мене...

Нічого.

Порожня дорога.

Я уповільнив хід, дивлячись на всі боки з вигідної позиції у верхній точці моста. В мою сторону їхала всього одна машина – і не фургон, а «Меркьюрі-маркіз» з розбитим крилом. Я рушив вниз по довгій стороні моста.

Біля його підніжжя дорога ділить Норт-Бей-Віллідж на два житлових масиви. За заправкою зліва ряд кондомініумів і багатоквартирних будинків формували майже правильне кільце. Праворуч – будинки, невеликі, але дорогі. Ні з одного боку, ні з іншого – ніякого руху. Ні вогника, ні ознак життя.

Я повільно проїхав через Віллідж. Порожньо. Фургон пропав. На острові, з однією-єдиною швидкісною дорогою, і – пропав. Але як?

Я зупинився на узбіччі і закрив очі. Навіть не знаю навіщо. Може, в надії знову щось побачити. На жаль, лише темрява і світлі мушки танцювали в очах. Я втомився. Почувався ідіотом. Так, я – гордий Декстер, хто вдавав із себе вундеркінда, що застосовує всю свою величезну психічну енергію на пошуки генія зла, який переслідує його на своєму суперсконцентрованому на боротьбу зі злочинністю автомобілі... А насправді я був більше схожий на втомленого хлопчика на побігеньках, який сьогодні вночі погрався з єдиним на дорозі, крім мене самого, водієм-мачо. У Маямі подібне відбувалося щодня, таке вже у нас місто. Не наздоженеш – не впіймаєш. А потім ідуть піднявши середні пальці, погрози пістолетом, фрази «дивись на мене», після чого знову за роботу.

Але цього разу лише один єдиний фургон-рефрижератор гнав по Маямі-Біч, з кабіни якого динаміки розривалися від хеві-метлу. І не мій убивця, не якийсь містичний зв'язок витяг мене сьогодні з ліжка і відправив через усе місто посеред ночі. Оскільки все це

було дуже безглуздим для слів, і ще в сто разів дурнішим для холоднокривого і безсердечного Декстера.

Я опустил голову на кермо. Як прекрасно пережити таке істинно людське випробування. Тепер я знаю, що таке відчувати себе повним ідіотом. На розвідному мосту забили у дзвін, попереджаючи, що міст от-от розведуть. Дінь-дінь-дінь. Тривожний сигнал мого вивітрілого інтелекту. Я позіхнув. Пора повертатися додому, в ліжку.

Позаду мене увімкнувся двигун. Я озирнувся.

З-за заправної станції, біля підніжжя моста, на великій швидкості вискочив фургон. Круто розвернувшись, він проїхав повз мене. Задні колеса заносило, але він все одно додавав ходу. Незважаючи на швидкість, я встиг помітити, що з водійського вікна щось вилетіло. Я пригнувся. Це «щось» вдарилося об капот моєї машини з таким звуком, що я зрозумів: ремонт обійдеться недешево. Я підняв голову. Фургон швидко віддалявся. В'їжджаючи на міст, який почав підніматися, він на шматки розніс дерев'яний бар'єр і легко перескочив на другу половину моста. Доглядач ще кричав, висунувшись з вікна будки, а фургон вже проїхав дальній кінець моста. Назад, в сторону Маямі, все далі від розширеної прогалини між половинками моста. Поїхав, безнадійно поїхав; поїхав, як ніби його й не було. І я ніколи не дізнаюся, чи мій це вбивця, або просто ще один звичайний маямський придурок.

Я вийшов з машини, щоб поглянути на вм'ятину. Глибока. Я подивився по сторонах у пошуках того, чим він кинув.

Воно відкотилося на три-чотири метри в бік і зараз лежало посеред дороги. Навіть з такої відстані помилки бути не могло... Але неначе для того, щоби я відкинув усі сумніви, фари машини, що наближалась, висвітлили цей предмет. Машина різко згорнула убік, врізалася в огорожу, а крики водія були голоснішими звука сигналки. Щоб упевнитися, я підійшов до цього предмету.

Так, звичайно. Це воно й було.

Жіноча голова.

Я нахилився, щоб краще роздивитись. Дуже чистий зріз, гарна робота. По краю рани крові майже не було.

— Слава Богу, — сказав я і зрозумів, що посміхаюся — а чому б і ні?

Хіба не чудово? Тепер я знав — я не божевільний.

Глава 10

Трохи опісля восьмої години ранку Лаґерта підійшла до мене, коли я сидів на багажнику своєї машини. Вона притулилася до машини своїм задком, ковзнула ним по багажнику аж поки наші стегна не зіткнулись. Я чекав, доки вона щось скаже, але, схоже, слів у неї на такий випадок не знайшлось. Як і в мене. Я сидів так кілька хвилин, дивлячись на міст і відчуваючи тепло її ноги, а сам думав про те, куди ж поїхав мій сором'язливий приятель на фургоні. Проте мене відірвало від своїх спокійних видінь натиск на стегно.

Я подивився вниз на свої ноги. Лаґерта м'яла моє стегно, неначе шматок тіста. Я подивився на її обличчя. Вона поглянула на мене.

– Знайшли тіло, – сказала вона. – Ну, ти знаєш... Решта від того, що мало залишитися, не рахуючи голови.

– Де?

Вона подивилася на мене так, як коп дивиться на того, хто щойно знайшов на вулиці голову без тулуба. Але все ж відповіла:

– Діловий центр Депо.

– Там, де грають «Пантери»? – запитав я і відчув, як легкий озноб холодними пальчиками пробіг по тілу. – На льоду?

Продовжуючи дивитися на мене, Лаґерта кивнула.

– Хокейна команда, це й є «Пантери»?

– Думаю, саме так вони і називаються, – сказав я, не змігши стриматися.

Вона стиснула губи.

– Її запхали в сітку воріт.

– Своїм чи приїжджим? – вона моргнула.

– А що, є різниця?

– Просто жарт, детективе, – я похитав головою.

– Саме тому, що я не розумію різниці, мені потрібна людина, яка розбирається в хокеї, – її очі нарешті відірвалися від мене і стали обнишпорювати натовп, немов у пошуках когось із шайбою. – Я рада, що ти ще можеш жартувати з цього приводу. А що таке... – вона зрушила брови, намагаючись щось пригадати. – сам-болі?

– Що?

Вона потиснула плечима.

– Якась машина. Її використовують на льоду.

– «Замбоні»?

– Неважливо. Хлопець, який працює на цій машині, вивів її сьогодні вранці на лід, щоб підготувати його до тренування. Якись гравці люблять тренуватися зранку. А для цього потрібен свіжий лід, і цей хлопець, – вона злегка колихнулася, – водій... «самболі»? У дні тренувань він приходив на роботу рано. І ось він виїжджав на цій штуці на лід. І побачив складені купкою пакети. Прямо у воротах, – ще один потиск плечима. – Доукс вже там. Каже, хлопця досі не можуть заспокоїти.

– Я небагато знаю про хокей, – сказав я.

Вона знову подивилася на мене якимось важким поглядом.

– А я багато не знаю про тебе, Декстере. Ти граєш у хокей?

– Ні, і ніколи не грав, – відповів я стримано. – Кілька разів ходив на матчі.

Лаґерта нічого не відповіла, а мені довелося прикусити губу, щоб не бовкнути зайвого. Насправді у Рити були сезонні квитки на всі матчі «Флоридських пантер», і я був вельми

здивований, зрозумівши, що люблю хокей. Я отримую задоволення не просто від шаленого завзято-вбивчого настрою гри і нанесень в її ході каліцтв. Є щось розслаблююче, коли сидиш у величезному і прохолодному приміщенні. Я із задоволенням ходив би туди, навіть щоб дивитися гру в гольф. А по правді, я зараз сказав би все, що завгодно, тільки б ЛаҒерта взяла мене із собою. Я дуже хотів потрапити на стадіон. Більше всього на світі мені захотілося побачити тіло, складене у сітці воріт, на льоду, розгорнути упаковку і поглянути на чисту, акуратну плоть. Мені так хотілося побачити її, що я, напевно, став схожий на карикатурного пса в стійці; так хотілося бути поруч, що я навіть відчув якусь самовпевненість власника по відношенню до цього тіла.

– Добре, – сказала ЛаҒерта, коли я вже був готовий вискочити зі шкіри. В її легкій, дещо дивній посмішці була присутня частка офіційності та ще частка... Чого? Чогось зовсім іншого, чогось людяного, що, на жаль, перебувало поза межами мого розуміння. – **Дамо один одному шанс поговорити.**

– Мені б цього дуже хотілося, – відповів я, випромінюючи весь свій шарм.

ЛаҒерта не відповіла. Може, вже не чула мене. Втім, це було неважливо. Вона повністю переставала розуміти сарказм, якщо справа стосувалась її власної персони. Їй можна видати найбільш вульгарні лестощі, і вона прийме їх як належне. Навіть нецікаво. Ось я вже й не знав, що ще сказати. Вона і так вже безжально допитала мене, коли першою прибула на місце події.

Ми стояли біля моєї бідної пом'ятої машини, дивлячись, як сходить сонце. ЛаҒерта кілька разів запитала мене, чи розглянув я водія фургону, кожного разу злегка змінюючи формулювання питання. П'ять разів вона запитала, чи впевнений я, що це був фургон-рефрижератор; схоже, таку манеру ведення допиту ЛаҒерта вважає вершиною проникливості. Вона явно хотіла б поставити це питання ще кілька разів, але стрималася, щоб не виглядати занадто прямолінійною. Якось вона забулася настільки, що поставила запитання по-іспанськи. Я відповів, що *seguro*¹⁸. Вона подивилася на мене, доторкнулася рукою і більше не питала.

Тричі вона оглядала похилий з'їзд з моста, хитала головою і беззвучно вимовляла «Puta!». Ясне діло, це мало відношення до офіцера Puta, моєї дорогої сестриці Дебри. Факт наявності реального рефрижератора, як і пророкувала Дебра, зажадав певного контролю за подачею інформації. І по тому, як ЛаҒерта закусила нижню губу, я зрозумів, що вона якраз працює над цією проблемою. Напевно вона видасть щось незручне для Деб, – це у неї завжди чудово виходило, – але поки я все ще не втрачав надії на скромний підйом акцій моєї сестри. Звичайно, не завдяки ЛаҒерті, але можна припустити, що хтось ще помітить, що її блискучий досвід детективного розслідування завершився успіхом.

Як не дивно, ЛаҒерта не запитала мене, що я робив на цій дорозі в таку годину. Звичайно, я не детектив, однак таке питання мені здавалося абсолютно природним. Можливо, й негарно стверджувати, що недогляд – справа для неї типова, але це – факт. Вона не запитала.

І тим не менш очевидно, що нам ще було про що поговорити. Я пішов до її машини – великої дворічної світло-блакитної «Шевроле», на якій ЛаҒерта їздила по службових справах. Після роботи вона пересідала в маленький «БМВ», про який ніхто не повинен був знати.

– Залазь, – сказала вона, і я влаштувався на витонченому блакитному сидінні.

ЛаҒерта їхала швидко, перебудовуючись з ряду в ряд, і зовсім скоро ми вже проїхали дамбу, знову опинилися в кордонах Маямі, перетнули бульвар Віскейн і проїхали ще

¹⁸ Впевнений (*исп.*)

кілометр в напрямку автостради I-95. Після цього вона повернула на автостраду і полетіла в північному напрямку зі швидкістю, яка була зavelика навіть для Маямі. Дуже скоро ми вже повертали в протилежну від моря сторону в напрямку Санрайз. ЛаҒерта поглядала на мене з куточка ока, і так тричі поки нарешті не заговорила.

– Класна сорочка.

Я подивився на свою класну сорочку. Я поспіхом накинув її, вирушаючи в погоню за привидами, і зараз вперше звернув на неї увагу: сорочка для боулінгу з поліестеру з яскравими червоними драконами. Я провів у ній цілий день на роботі, і вона була вже злегка пом'ятою, але виглядала досить свіжо. Симпатична, звичайно, але ж все таки...

Чи завела ЛаҒерта цю світську розмову з розрахунком на те, що я розслаблюсь і щонебудь вибовкаю? Чи підозрює вона, що мені відомо більше, ніж я говорю? Невже думає, що їй вдасться приспати мою пильність і розговорити мене?

– Ти завжди так гоже одягаєшся, Декстере, – сказала вона. ЛаҒерта подивилася на мене з широкою і дурнуватою посмішкою, не помічаючи, що ось-ось вріжеться в автоцистерну. Вчасно спохватившись, вона одним пальцем повернула кермо, обігнала цистерну і повернула на захід – у бік автостради I-595.

Я подумав про те, що завжди носив класний одяг. Ну так, звісно ж. Я пишавсь, що я – найкраще за всіх одягнений монстр в окрузі Дейд. Так, звичайно, він порубав милого містера Дуарте, але як же він добре одягається!.. Підходящий одяг для кожного випадку, – а, до речі, що належить надягати до ранкового обезголовлення? Звичайно, сорочку для боулінгу одноденної свіжості і слакси. Я виглядаю а *la mode*¹⁹. Однак, за винятком поспіхом обраного цим ранком прикиду, я все-таки обережний. Один з уроків Гаррі: залишайся акуратним, одягайся добре, уникай уваги.

Але з чого це раптом політично орієнтована дама-поліцейський із Відділу вбивств стала щось помічати і звертати увагу? Адже це не...

Невже? Мене осинило. Щось у дивній посмішці, що промайнула на її обличчі, підказало відповідь. Безглуздо, звичайно, але що ще це могло бути? ЛаҒерта не шукала можливості зловити мене зненацька і не збиралась більше задавати проникливі питання про те, що я бачив. І насправді їй було абсолютно наплювати на мою компетенцію в області хокею.

ЛаҒерта вела себе так не із службових міркувань.

Я їй подобався.

Ну ось, я ще не отямився після моторошного шоку від свого дивовижного, злодійкувато-слинявого нападу на Риту – і тепер це? Я подобався детективу ЛаҒерті? Невже терористи щось підлили у водопостачанні Маямі? Я виділяв якийсь дивний феромон? Чи жінки Маямі раптом усвідомили, наскільки безнадійні всі чоловіки, і я став привабливим за замовчуванням? Що ж, чорт забирай, діялось?

Звичайно, я міг помилятися. Я накинувся на цю думку, як баракуда на блискучу сріблясту блешню. Зрештою, наскільки егоїстично вважати, що така відполірована, спокушена й орієнтована на кар'єрі пані, як ЛаҒерта, могла проявити якийсь інтерес до мене? Може, найімовірніше, що... Що...

Що – «що»? Як би невдало все не складалося, в цьому була певна частка сенсу. Ми займаємося однією і тією ж роботою, і тому, як свідчить традиційна поліцейська

---

¹⁹ Модно (фр.)

мудрість, буде легше розуміти і прощати один одного. Наші стосунки допомогли б їй пережити чергування і постійні стреси. Не хочу хвалитися, але я досить презентабельний; як кажуть місцеві, у мене завжди добре прибрано. Вже кілька років я виставляю перед цією жіночкою свою чарівність. Звичайно, це чисто політичні фіглі-міглі, але їй зовсім необов'язково це знати. А я вмів бути чарівним – це одна з небагатьох пихатих рис мого характеру. Я старанно вчився, довго практикувався, і коли я починав застосовувати свої навички на ділі, ніхто не скаже, що я вдаю. Мені добре вдавалося розкидати насіння чарівності. Напевно, звісно, що з часом насіння ці починали давати паростки.

Однак таких паростків я не очікував. Що тепер? Як-небудь ввечері вона запропонує тихо повечеряти? Або кілька годин *пітного блаженства* в мотелі «Касік»?

На щастя, ми під'їхали до арени ще до того, як мною повністю заволоділа паніка. ЛаҒерта об'їхала будівлю навколо, щоб знайти потрібний під'їзд. Це було неважко. У довгому ряді подвійних дверей скупчилося кілька поліцейських автомобілів. Вона втиснула свою велику машину між ними. Я швидко вистрибнув з неї, поки ЛаҒерта не встигла покласти мені руку на коліно. Вийшовши з машини, вона на мить подивилася на мене. Її губи сіпалися.

– Ягляну, – сказав я, і майже вбіг у приміщення арени. Так, я рятувався втечею від детектива ЛаҒерти, але ж мені також дуже не терпілося потрапити всередину. Побачити, що накоїв мій грайливий друг, опинитися поруч з його твором, відчути запах дива.

З приміщення чулося відлуння організованого бєдламу, типового для будь-якого місця, де скоєно вбивство. І все ж мені здавалося, що в повітрі була присутня особлива наелектризованість, злегка приглушене відчуття збудження і напруженості, яких не знайти на місці звичайного вбивства. Таке відчуття, що тут все було якось інакше. Могло статися щось нове і прекрасне, тому що сьогодні ми були тут, на вістрі ножа. А може, я все це і надумав собі. Група людей стовпилася навколо найближчих воріт. На деяких форма Броварда; схрестивши руки на грудях, вони спостерігали, як капітан Меттьюз сперечався про юрисдикцію з людиною в дорогому костюмі, явно зшитому на замовлення. Підійшовши ближче, я побачив Анджело-ніякого-відношення в незвичайній для нього позі: він стояв над лисіючою людиною, яка, опустившись на коліно, розглядала купку акуратно упакованих пакетів.

Я зупинився біля борту і став дивитися крізь захисне оргскло. Ось воно, всього в трьох метрах. Сама досконалість – на тлі холодної чистоти хокейного майданчика, ретельно обробленої крижаною машиною «Замбоні». Будь-який ювелір вам скаже, наскільки важливо знайти потрібну оправу, а це... Це було надзвичайно. Абсолютна досконалість. Я відчув легке запаморочення, сумніваючись, чи витримає бортік мою вагу, ніби я міг просто так пройти крізь тверде дерево, як крізь туман.

Та й навіть через бортік можна було сказати. Він не квапився, він зробив все чітко, незважаючи на попереджувальний дзвіночок всього декількома хвилинами раніше там, на дамбі. Або він якимось чином знав, що я не збираюся шкодити йому?

А коли вже саме я виніс це на загальний огляд, чи дійсно я не мав на увазі нашкодити? Або збирався простежити за ним до його барлоги, а потім у потрібний момент все викласти, тремтячи від бажання допомогти кар'єрі Дебори? Звичайно, я думав, що саме цим і займався, але вистачило б у мене сил зважитися на таке, якби все розгорталось так само цікаво? І ось ми на хокейній арені, де в спогляданні я провів стільки приємних годин; хіба це ще раз доводить, що наш художник – вибачте, звичайно, я мав на увазі «вбивця» – рухається паралельно зі мною? Тільки погляньте на прекрасну роботу, яку він тут представив.

А голова – це ключ. Звичайно, вона була надто важливим елементом його роботи, щоб просто так десь її залишити. Навіщо він кинув її мені: щоб налякати, викликати припадок страху, жаху і трепету? Або він знав, що мої почуття – ті ж, що і у нього? Чи відчував зв'язок між нами або просто захотів погратися? Можливо, він дражнить мене? У нього повинні бути дуже вагомими причини, щоб залишити мені такий трофей. А якщо вже я був настільки приголомшений – хіба міг він нічого не відчувати?

ЛаҒерта підійшла до мене.

– Ти так поспішаєш, – сказала вона з легким відтінком невдоволення в голосі. – Боїшся, що вони зникнуть? – ЛаҒерта повела головою до купи пакетів з частинами тіла.

Я знав, що десь всередині в мене була розумна відповідь, яка змусила б її посміхнутися, трохи причарувала б її, пом'якшила мою незграбну втечу з її лещат. Але коли стоїш тут, біля бортика, дивлячись на частини тіла на льоду, в сітці воріт, як говориться – в присутності величі, мудрість йде геть. Мені вдалося не заволати на неї, щоб та заткнулася, але я був дуже близький до цього.

– Я повинен був побачити, – чесно відповів я, а потім знайшов у собі сили пояснити. – Це ж ворота нашої команди.

ЛаҒерта грайливо шльопнула мене по руці.

– Ти жахливий!

На щастя, до нас підійшов сержант Доукс і у детектива не залишилося часу на котяче хіхікання, якого я б уже точно не виніс. Як завжди здалося, що Доукса найбільш за все цікавило, як він спритно схопить мене за ребра і випатрає. Він обдарував мене настільки теплим і пронизливим поглядом гостинного господаря, що я вирішив за краще скоріше зникнути і залишити його детективові ЛаҒерті. Він втупився мені вслід з таким виразом, наче думав, що я мусив був бути в чомусь винен, – і йому дуже хотілося обстежити мої нутроші, щоб з'ясувати в чому саме. Упевнений, він відчував би себе щасливішим там, де поліції час від часу дозволяли б ламати ребра і великі гомілкові кістки.

Я повільно йшов уздовж борту до найближчого виходу на лід. І майже дійшов до нього, поки щось досить сильно не врізалось мені в область ребер.

Я розвернувся, щоб зустріти свого кривдника гідною відсічкою і натягнутою посмішкою.

– Привіт, дорога сестро, – сказав я. – Як приємно побачити обличчя друга.

– Виродок! – прошипіла вона.

– Цілком імовірно, – погодився я. – Але навіщо виносити це на обговорення саме зараз?

– Тому що ти жалюгідний сучий син. Ти мав зачіпку, а мені навіть не подзвонив!

– Зачіпку? – я майже заїкався. – З чого ти вирішила...

– Вистачить базікати, Декстере! – прогарчала Дебра. – Ти ж не поїхав в чотири ранку до повій! Ти знав, де він, чорт забирай!

Ясно. Я так загруз у своїх власних проблемах, починаючи від сну, – який фактично виявився не просто сном, – потім це кошмарне спілкування з ЛаҒертою, а Дебра у мене просто вилетіла з голови. Я не поділився з нею. Звісно, вона розлютилася.

– Я не знав, Деб, – намагався я виправдатися і хоч трохи заспокоїти її. – Нічого певного.

Передчуття, чи щось таке. Просто прийшло в голову, і все. Правда, нічого точного...

– Крім того, що ти точно знайшов його! – прогарчала вона, знову тицьнувши мене в бік.

– Насправді все не зовсім так. Швидше він знайшов мене.

– Годі мудрувати! – мені нічого іншого не залишилося, окрім як розвести руками – настільки нестерпною бувала іноді Деб. – Ти ж обіцяв, чорт тебе забирай!

Щось я не пригадував жодних обіцянок, в які б входили нічний дзвінок з переказом кошмарного сну, проте з політичних міркувань про це не варто було говорити, тому я залишив твердження без коментарів.

– Вибач, Деб, – сказав я. – Я просто не міг подумати, що з цього щось вийде. Просто...

Передчуття, чи що... – звісно, в мене і в думках не було намірів пояснювати це через парапсихологію, навіть такій близькій людині, як Деб. Та мені цього й не хотілося. В голову прийшло зовсім інше. – Ти мені краще допоможи. Що мені сказати, якщо вони вирішать запитати, навіщо це я катався там на машині в чотири ранку?

– А Лаґерта вже опитувала тебе?

– Всебічно й вичерпно. Мене навіть пересмикнуло.

На обличчі Деб з'явився роздратований вираз.

– І вона не поцікавилася, – це було не питання.

– Я переконаний, що у детектива Лаґерти багато турбот, – сказав я, промовчавши про те, що частина цих турбот, очевидно, стосувалася мене. – Але рано чи пізно хтось поцікавиться, – я подивився туди, де вона очолювала операцію. – ...Можливо, це буде сержант Доукс, – додав я не без страху.

Вона кивнула.

– Він порядний коп. Йому б тільки трохи менше пихи.

– Пиха — це, можливо, єдине, що у нього є, – заперечив я. – Але з якоїсь причини він мене не любить. І запитає про що завгодно, якщо вирішить, що цим зажене мене в кут.

– Тоді скажи йому правду, – сказала Дебора з незворушним виглядом. – Але спочатку скажи її мені, – і вона знову тицьнула мене в те ж місце.

– Будь-ласка, Дебра, ти ж знаєш, яка в мене ніжна шкіра.

– Не знаю, – відповіла вона. – Але відчуваю, що починаю дізнаватись.

– Таке більше не повториться, – пообіцяв я. – Це було просто якесь нічне натхнення, Дебро. Що б я тобі сказав, якби зателефонував, а справа обернулася б нічим?

– Але вона не обернулася нічим. Якраз навпаки! – ще один тичок.

– Я правда не був упевнений, що так трапиться. І я б відчував себе останнім дурнем, якби втягнув тебе.

– А тепер уяви, як би я себе відчувала, якби він убив тебе.

Оце так сюрприз! Мені важко навіть *почати* уявляти, що б вона відчула. Жаль?

Розчарування? Гнів? Боюся, всі ці штуки вище мене. Тому я просто повторив.

– Прости мене, Деб, – а потім, як безжурна Поліанна, яка в будь-якій справі знаходить світлі сторони, додав. – Але принаймні там був рефрижератор.

Вона моргнула.

– Там був фургон?

– Ох, Деб, вони тобі не розповіли?

Тичок.

– Чорт забирай, Декстере! – засиччала вона. – Що ж з фургоном?

– Був фургон, – вимовив я, дещо сконфужений її настільки емоційно-оголеною реакцією. І, звичайно ж, тим фактом, що настільки симпатична жінка вибиває з мене все це лайно.

– Він сидів за кермом фургона-рефрижератора. Коли кинув мені голову.

Дебора схопила мене за руки і втупилася прямо в очі.

- Іди ти... – нарешті змогла сказати вона.
- Іду я.
- Господи Ісусе... – вимовила Дебра, дивлячись в простір і, очевидно, вбачаючи своє підвищення по службі, яке проплило десь у мене над головою.

Вона швидше за все збиралася продовжити, якби в цей момент Анджело-ніякого-відношення не подав голос, що перебив гул, який висів над ареною.

- Детективе? – крикнув він, вертячи головою в пошуках Лаґерти.

Голос прозвучав дивно. Немов у нестямі, як зойк напівзамученої людини не звиклої голосно говорити на людях. У приміщенні відразу ж стало тихо. В інтонації був одночасно і шок, і триумф: я знайшов щось важливе, але... О, Господи! Всі очі повернулись у бік Анджело, а він показував вниз, на сидячого навпочіпки, лисого чоловіка, який повільно і обережно щось виймав з верхнього пакету.

Чоловік нарешті витягнув цю штуку з пакету, ніяково тримаючи, упустив, і вона покотилася по льоду. Він потягнувся за нею, послизнувся і поїхав по льоду слідом за блискучою штуквиною, поки їх обох не прибило до борту. Тремтячою рукою Анджело дотягнуться до неї, схопив і підняв, щоб усім нам було видно. Раптово в приміщенні запанувала побожна тиша, захоплююча і прекрасна, як нездоланний вибух оплесків після того, як з геніального витвору мистецтва зняли покривало.

Це було дзеркало заднього виду з фургону.

Глава 11

Величезна ковдра оглушливої тиші нависла над ареною лише на мить. Потім гул голосів набув нового відтінку – люди намагалися побачити, пояснити, обговорити.

Дзеркало. Що, чорт забирай, це означає?

Гарне питання. Незважаючи на те, що такий поворот подій дуже зворушив мене, ніяких спонтанних теорій про те, яке ж було його значення, у мене не з'явилося. Так іноді буває у великому мистецтві. Воно впливає на тебе, а ти не можеш пояснити як. Глибокий символізм? Таємне послання? Болісне благання про допомогу і розуміння? Неможливо відповісти – втім, для мене це й не було першочерговим. Я хотів надихатися всім цим. Нехай інші турбуються, як дзеркало опинилося тут. Зрештою, могло просто випасти, і він вирішив викинути його в перший же мішок для сміття.

Це було неможливо, звісно ж, ні. Дзеркало опинилось тут з якоїсь дуже важливої причини. Для нього ці мішки – не сміттеві. Як він тільки що елегантно довів хокейною подачею, спосіб піднесення – це важлива частина того, що він робить. Він не допустить ординарності ні в одній деталі. Що ж означало дзеркало? Все сходилося на тому, що, якби вбивця не імпровізував, дзеркало до фрагментів тіла він поклав абсолютно навмисно. Більш того, десть поза легенями у мене з'явилося відчуття, що це дуже точне і дуже особисте послання.

Мені?

Якщо не мені, то кому? Інша частина дії звернена до світу в цілому: «Дивіться, хто я є! Дивіться, хто ми всі є. Дивіться, що я роблю». Дзеркало від фургону не вписувалось в програму заяви. Сегментування тіла, дренажування крові – це необхідно і елегантно. Але дзеркало – причому, якщо виявиться, що воно від того самого фургона, який я переслідував, – інша справа. Елегантно – так, але що воно додає щось до загальної картини? Нічого. Дзеркало вкладено з якоюсь іншою метою, і мета ця повинна мати нову і зовсім іншу мотивацію. Я майже відчував електричний заряд думки, що пронизував мене. Якщо дзеркало з фургона, то призначатися воно могло тільки мені.

Проте що це означало?

– На якого дідька воно тут? – запитала Деб. – Дзеркало. Навіщо?

– Не знаю, – відповів я, все ще відчуваючи в собі пульсуючу енергію. – Тим не менше, я буду винний тобі обід у Джо «Кам'яного Краба», якщо воно не з фургона-рефрижератора.

– Не будеш, – сказала вона. – Принаймні, воно вирішує одне важливе питання.

Вражений, я подивився на Деб. Невже вона могла знайти якусь інтуїтивну підказку, яку пропустив я?

– Що за питання, сестричко?

Вона кивнула на купку копів управлінського рівня, що сперечалися на краю поля.

– Юрисдикція. Цього разу вона наша. Пішли.

* * *

Зовні детектив Лаґерта не виглядала враженою цим новим речовим доказом. Можливо, вона хотіла приховати за ретельно зведеним фасадом байдужості глибоке занепокоєння, викликане символізмом дзеркала і всім, що з ним могло бути пов'язано. Або так, або вона дійсно була непробивною, як бетонна стіна. Вона все ще стояла з Доуксом. До його

хвали, він виглядав стурбованим, але, можливо, його обличчя просто втомилося від вічно злісного погляду і вирішило приміряти щось нове.

- Морган, – звернулася ЛаҒерта до Деб. – Я не впізнала вас в одязі.
- Я думаю, іноді можна й не помітити масу очевидного, детективе, – відповіла Дебра, перш ніж я зміг зупинити її.
- Точно, – сказала ЛаҒерта. – Саме тому деякі з нас ніколи не стають детективами.

Це була повна і безкровна перемога. ЛаҒерта навіть не дочекавшись, поки куля долетить до цілі, відвернулася від Деб і заговорила з Доуксом.

- З'ясуйте, у кого є ключі від арени. Хто може зайти сюди в будь-який момент.
- Ага, – вимовив Доукс. – Перевірити всі замки, чи не вламували їх?
- Ні. – ЛаҒерта досить мило насупилася. – У нас тепер є свій контакт з льодом, – вона глянула на Дебру. – Цей рефрижератор тільки плутає нам карти, – вона знову звернулася до Доукса. – Тканини мали бути пошкодженими тут, на льоду. Тому вбивця якимось пов'язаний з льодом в цій будівлі, – вона в останній раз подивилася на Дебру. – А не з фургоном.
- Ага, – вимовив Доукс. Голос його прозвучав невпевнено, однак справу вів не він.

ЛаҒерта перевела погляд на мене.

- Думаю, ти можеш їхати додому, Декстере. Я знаю, де ти живеш, якщо раптом знадобишся.

Принаймні, вона хоч не підморгнула. Дебра провела мене до великих подвійних дверей арени.

- Якщо так піде далі, то через рік я буду регулювальником, – продовжила бурчати вона.
- Дурниця, Деб, максимум через пару місяців.
- Спасибі.
- Ні, правда. Ти не повинна так явно її провокувати. Бачила, як це робить сержант Доукс? Заради Бога, дій вправніше.
- Вправніше! – вона різко загальмувала і схопила мене. – Послухай, Декстер. Це не якась там гра.
- А от і ні, Деб. Гра, та ще й яка. Політична гра. А ти не граєш в неї як слід.
- Я ні в що не граю! – загарчала вона. – На карті людські життя. На волі гуляє м'ясник, і він залишиться на волі, поки тут розпоряджається ця недоумкувата ЛаҒерта.

Я придушив у собі сплеск надії.

- Може, це й так...
- Це саме так, – наполягала Дебора.
- Але, Дебра, ти нічого не зможеш змінити, якщо запроториш себе регулювати рух в Коконат-Гроув.
- Ти маєш рацію. Якщо тільки не знайду вбивцю.

Ну от, приїхали. У деяких людей просто відсутнє уявлення про те, як влаштований світ. Але у загальному плані вона була не дурною, правда. Просто успадкувала від Гаррі всю його земну прямоту, його прямолінійність у вирішенні проблем, тільки от забула прихопити трохи мудрості. У Гаррі тупуватість застосовувалася, коли треба було вирішити яке-небудь паскудне питання. У Дебри це був спосіб прикинутися, що такого питання не існує.

До моєї машини мене підвіз один із патрульних. Потім я поїхав додому, уявляючи, що лишив голову у себе, ретельно загорнув у серветку, поклав на задне сидіння і ось так віз додому. Жажливо і безглуздо, згоден. У перший раз я зрозумів цих сумних людей, найчастіше Шрайнерів, які приголублюють жіночі туфлі або носять із собою брудну

білизна. Моторошне почуття. Мені захотілося прийняти душ, напевно так само сильно, як хотілося б погладити ту голову.

Тільки от у мене її не було. Нічого тут не поробиш, час додому. Я їхав повільно, кілька миль на годину нижче дозволеної швидкості. У Маямі це як повісити на спину плакат «Вмаж мені!». Звичайно, мені ніхто не вмазав, для цього їм довелося б сповільнити рух. Мені гуділи сім разів, вісім разів показали середній палець, і п'ять машин просто об'їхали мене – хто по тротуару, хто по зустрічній.

Втім, сьогодні навіть висока енергетика цих водіїв не змогла підняти мені настрій. Я був смертельно стомлений і приголомшений. Мені потрібно було подумати, забути гучну луна арени і тупу балаканину Лаґерти. Повільна їзда дала мені можливість поміркувати, розібратися в значенні всього, що сталося за день. І з'ясувалося, що одна дурна фраза весь час дзвеніла у мене в голові, перескакуючи із звивини на звивину. Здавалося, вона жила власним життям. Чим більше я вслухувався в неї подумки, тим більше сенсу знаходив. А по той бік сенсу вона перетворювалась на якусь спокусливу мантру. Стала ключем до думок про вбивцю, викочену на дорогу голову, засунуте в мішок дзеркало і чудових сухих фрагментів тіла.

Якби це був я...

Наприклад: «Якщо б це був я, що б я хотів сказати цим дзеркалом?» Або «Якби це був я, що б я зробив з фургонном?»

Звичайно, це могло б здатися заздрістю, що погано для душі. Але оскільки душі у мене не було, значить, не було і проблеми. Якби це був я, я б кинув фургон в затишному місці неподалік від арени. Потім дуже швидко забрався б звідти – на прихованій десь поруч машині? на викраденій машині? Залежить від обставин. Якби це був я, полишення частин тіла на арені було заплановано заздалегідь. Або так вийшло в результаті гонки по дамбі?

Нелогічно. Він не міг передбачити, що хтось буде гнатися за ним в сторону Норт-Бей-Віллідж, хіба не так? Але тоді чому в нього голова була готовою для кидка? І чому все інше він відвіз на арену? Дивний вибір. Так, там повно льоду, а холод – це дуже добре. Ось тільки величезний гучний простір абсолютно не підходив для такого роду інтимних моментів – якби це був я. Арена – жахлива, навстіж відкрита спустошеність. Вона не могла бути провідником справжньої творчості. Цікаво побувати, але не тут студія справжнього художника. Звалище, а не робоче місце. Просто не відповідає відчуттям.

Звичайно, якщо б це був я.

Отже, арена – сміливий кидок на незвідану територію. Такий хід повинен розлютити поліцію і швидше за все спрямувати її в хибному напрямку. Якщо там, само собою, ще розуміють, що таке хибний напрямок, в чому я все більше сумнівався.

І щоб покінчити з дзеркалом: якщо я правий щодо причин вибору арени, тоді дзеркало – додатковий атрибут, що відображав ці причини. Воно могло служити сполучною ланкою, коментарем до всього, що сталося. Включаючи залишену окремо голову. Заявою, що об'єднувала всі нитки, які зв'язували їх в акуратні вузли, подібно фрагментам тіла в пластикових мішках. Заявою, що елегантно підкреслювала основну роботу. Отже, як би звучала заява, якщо б це був я?

Я тебе бачу.

Ну добре. Звісно, саме так. *Я тебе бачу. Я знаю, що ти йдеш за мною, і я стежу за тобою. От тільки я далеко попереду, контролюю твій курс, встановлюю швидкість і*

спостерігаю, як ти стежиш за мною. Я тебе бачу. Я знаю, хто ти такий, де ти, а все, що ти знаєш про мене, – це те, що я спостерігаю за тобою. Я бачу тебе.

Звучить логічно. Тільки чому ж мені не стає легше?

І потім, що з цього я можу розповісти моїй бідолашній дорогій Дебрі? Справа приймає занадто особистий оборот, доводиться напружуватися, щоб не забути, що в ньому існує ще й публічна сторона. І сторона ця важлива для моєї сестри і її кар'єри. Якщо у мене достатньо розуму, щоб чути і реагувати, я не скажу ні їй, ні кому б то не було, що, по-моєму, вбивця намагається мені пояснити. А решта? Чи повинен я що-небудь розповісти їй і чи хочу?

Все, перебір. Потрібно поспати, інакше всього цього не розсортувати.

* * *

Я мало не скиглив, коли забрався в ліжку. Я не став пручатися сну, який наступив миттєво, і я провалився в темряву. Проспав майже дві з половиною години, поки мене не розбудив телефонний дзвінок.

– Це я, – сказав голос на іншому кінці.
– Звичайно ти.

І це, звичайно, була Дебора.
– Дебра, що таке?
– Я знайшла рефрижератор.
– Що ж, вітаю, Деб. Дуже хороша новина.

На іншому кінці дроту настала довга тиша.
– Деб? – вимовив я нарешті. – Це ж хороша новина, правда?
– Ні, – відповіла вона.

Потреба уві сні все ще заgravала в моїй голові, як загоничі по циновці, хоча я і намагався сконцентруватися.
– Е-е... Дебра, що ти... Що сталося?
– Я впізнала його. Абсолютно точно. Фотографії, частини тіла і все таке. І, як зразковий скаут, все розповіла цій сучці.
– І вона тобі не повірила? – запитав я скептично.
– Може й повірила.

Я намагався відкрити очі, але вони вперто закривалися, і я здався.
– Вибач, Деб, хтось із нас недоговорює.
– Я намагалася пояснити їй, – дуже тихим, втомленим голосом промовила Дебора, і в мене виникло жакливе відчуття, неначе човен тоне, а вичерпувати воду нічим. – Я все їй розповіла. Я навіть була ввічливою.
– Дуже добре. І що ж сказала вона?
– Нічого.
– Зовсім нічого?
– Зовсім нічого, – повторила Деб. – Крім звичайного «спасибі», типу того, яке говориш хлопцю в готелі, який відганяє твою машину на стоянку. Потім вона посміхнулася мені своєю милою посмішкою і відвернулася.
– Ну гаразд, Деб, невже ти дійсно чекала, що вона...

- А потім я дізналась, чому вона так посміхалась, – продовжувала Деб. – Наче я невинна дурочка, а вона нарешті вирішила, де мене можна замкнути.
- О ні. Ти маєш на увазі, що тебе зняли з діла?
- Ми всі зняті зі справи, Декстере, – вона сказала це таким же втомленим голосом, як і був мій власний. – Лаґерта здійснила арешт.

На лінії настало ще більш тривале мовчання. Раптово я зрозумів, що голова зовсім перестала працювати, але принаймні я повністю прокинувся.

- Що?
- Лаґерта когось заарештувала. Якогось хлопця, який працює на арені. Вона затримала його і впевнена, що вбивця — він.
- Не може цього бути, – сказав я, хоча розумів, що цілком може.

Ах ти, тупоголова ідіотка! Лаґерта, звичайно, а не Деб.

- Я знаю, Декстере. От тільки не намагайся пояснити це детективу Лаґерті. Вона впевнена, що взяла потрібного хлопця.
- Наскільки впевнена? – запитав я. Голова пішла обертом, мене навіть занудило, сам не розуміючи чому.
- Через годину вона дає прес-конференцію, – фиркнула Деб. – Для неї, все завершено.

Биття пульсу в голові стало занадто гучним. Лаґерта заарештувала когось? Хто ж це? Кого вона могла зачепити? Невже вона справді здатна ігнорувати всі докази, запах і манеру вбивств? Заарештувала когось? Не існує нікого, хто б творив те ж саме, що цей вбивця, – і продовжує творити, – і який дозволив би такий бородавці, як Лаґерта, зловити себе. Можу на життя посперечатися.

- Ні, Дебра, – сказав я. – Ні. Неможливо. Вона взяла не того хлопця.

Дебора розсміялася сміхом поліцейського, якому все повністю остогидло.

- Так. Я це знаю. Ти знаєш. А вона не знає. А хочеш, я тебе розвеселю? Навіть він не знає.

Тут я остаточно перестав розуміти.

- Про кого ти говориш, Деб? Хто не знає?

Вона повторила свій моторошний смішок.

- Хлопець, якого вона заарештувала. Цілком можливо, що він так само збитий з пантелику, як і Лаґерта, Дексе. Тому що він зізнався.
- Що?
- Він зізнався, Декстере. Цей виродок зізнався.

Глава 12

Його звали Дерілл Ерл Макхейл, і був він одним із тих, кого ми любимо називати подвійними невдахами. Дванадцять з останніх двадцяти років він провів в якості гостя штату Флорида. Люб'язному сержанту Доуксу вдалося відкопати його ім'я в списках персоналу арени. При перевірці комп'ютерної бази даних співробітників, у яких зареєстровані прояви жорстокості або які засуджувалися за кримінальні злочини, прізвище Макхейл фігурувало двічі.

Дерілл Ерл Макхейл був п'яницею і забіякою. Час від часу він по дрібниці грабував автозаправні станції. Макхейл міг протриматися на роботі з мінімальною зарплатою не більше одного-двох місяців. А потім в один прекрасний вечір в п'ятницю він закладав за комір кілька пляшок пива і вирішував, що він – сам Гнів Господній. Сідав за кермо і катався, поки не знаходив автозаправну станцію, яка доводила його до сказу. Розмахуючи зброєю і вриваючись всередину, він забирав гроші і їхав геть. Після цього витрачав весь свій важкий улов з 80-90 доларів на покупку ще декількох пляшок пива, поки не починав відчувати, що просто зобов'язаний кого-небудь побити. Дерілл Ерл не був великою людиною: худий, зростом 1,65 метри. Тому, щоб грати без ризику, цим «кого-небудь», як правило, виявлялася його власна дружина.

Так воно і було. І, як не дивно, декілька разів Макхейлу вдавалося вийти сухим із води. Проте одного вечора він зайшов надто далеко, уклавши дружину в лікарню на цілий місяць. Вона подала заяву, а оскільки у нього вже була кримінальна біографія, йому довелося занепокоїтись.

Макхейл як і раніше пив, але його явно сильно налякали в Рейфорді, куди ненадовго помістили задля вправлення мізків. Він отримав роботу вахтера в арені і, як не дивно, тримався за неї. Наскільки відомо, він вже цілу вічність не бив дружину.

На долю нашого хлопця випало навіть кілька моментів слави, коли «Пантери» грали за Кубок Стенлі. У його обов'язки входило вибігати на лід і прибирати предмети, які туди кидали фанати. У той рік це стало його основною роботою, оскільки всякий раз, коли «Пантери» забивали гол, фанати викидали на лід три-чотири тисячі пластикових шурів. Йому доводилося плентатися на лід і збирати їх. Звичайно, нудна робота. І ось одного разу, натхненний кількома ковтками дешевого пійла, він підняв одного з таких пластикових шурів і видав щось схоже на *шурячий танець*. Натовп це з'їв і заволав «Ще!». І він продовжував вимагати цього кожного разу, коли Дерілл Ерл з'являвся на льоду. Він виконував цей танець до кінця сезону.

Зараз пластикові шури були забороненими. Навіть якби їх наявність була потрібна по федеральному законодавству, ніхто би не став їх кидати на лід. «Пантери» не забили жодного гола з тих пір, як в Маямі був чесний мер, тобто з минулого століття. Але Макхейл все ще показувався час від часу на іграх, сподіваючись, що його останній тустеп потрапить в телекамеру.

На прес-конференції Лаґерта зіграла свою роль на відмінно. В її промові, вона запевнила, що спогади про ті крихітні миті слави й привели Дерілла Ерла до грані вбивств. І звичайно, враховуючи пияцтво і жорстоке поводження з жінками, він виявився чудовим підозрюваним в серії безглузвих і жорстоких вбивств. А повіі Маямі тепер можуть спати спокійно: вбивства припинилися. Під нездоланим тиском глибокого і безжального слідства, Дерілл Ерл зізнався. Справу закрито. Повертайтеся до роботи, дівчатка.

Преса проковтнула це. Думаю, що насправді її не можна в цьому звинувачувати. Лаґерта проробила майстерну роботу, представивши необхідну кількість фактів, оздоблених

глянцевими висновками, в яких бажане видавалося за дійсне. Таке переконає майже будь-кого. Ну і звичайно, щоб стати репортером, не треба здавати тест на IQ. Але навіть за таких умов я завжди сподівався хоч на якийсь проблиск. І завжди розчаровувався. Може, дитиною я бачив дуже багато чорно-білих фільмів. Я все ще вважав, що цинічний, всезнаючий репортер з великої міської щоденної газети повинен ставити незручні запитання і змушувати слідство повторно вивчати докази.

На жаль, життя не завжди імітує мистецтво. І на прес-конференції ЛаҒерти роль Спенсера Трейсі грав комплект моделей-чоловіків і моделей-жінок з бездоганими зачісками в легеньких тропічних одезинах. Їх проникливість звелася до питань: «Що ви відчули, коли знайшли голову?» І «Можна нам зробити кілька знімків?»

Один-єдиний репортер, Нік-як-його-там з місцевого відділення телебачення Ен-бі-сі запитав детектива ЛаҒерту, чи впевнена вона в тому, що вбивця – Макхейл. Втім, коли вона відповіла, що представлена перевага доказової бази в цій справі однозначно вказує на те, що так воно і є, і в будь-якому випадку зізнання визнано заключним, він відчепився. Або відповідь його задовольнила, або слова виявилися занадто довгими.

Ну, значить, так все й було. Справа закрита, правосуддя здійснилося. Могутній механізм страхітливого апарату боротьби зі злочинністю округу метрополітену Маямі здобув ще одну триумфальну перемогу над темними силами, які осіли в *Нашому Прекрасному Місті Маямі*. Непогане вийшло шоу. ЛаҒерта роздала кілька дуже неприємних фото (анфас, профіль) Дерілла Ерла разом з новими глянцевиими знімками себе-коханої в процесі слідства – робота модного рекламного фотографа з Саут-Віч (дві з половиною сотні доларів на годину).

Комплект виглядав дуже іронічно: зовнішній вигляд небезпеки і летальної реальності – і така різниця. Тому що, наскільки грубим і жорстоким не виглядав би Дерілл Ерл, справжня загроза для суспільства – ЛаҒерта. Вона відкликала собак, припинила крики і плач, повернула людей спати в палаючу будівлю.

Невже я був єдиний, хто бачив, що Дерілл Ерл Макхейл ніяк не міг бути вбивцею? Що в цих вбивствах був присутній стиль і сенс, які тупоголовий Макхейл не зміг би навіть зрозуміти?

Я ніколи ще не був таким самотнім в замилюванні справжньою роботою справжнього вбивці. Здавалося, самі фрагменти тіла співали для мене, співали рапсодію безкровного чуда, яка запалювала мені серце і заповнювала судини хмільним почуттям побожного трепету. Що, однак, ніяк не могло перешкодити моєму завзяттю зловити справжнього вбивцю. Холодного і неприборканого ката невинних, який, безумовно, повинен був постати перед правосуддям. Правильно, Декстере? Правильно? Агов!

Я сидів у себе в квартирі, тер опухлі від сну очі і думав про щойно побачене шоу. Майже ідеальна прес-конференція – краще буває тільки з фуршетом і оголеними дівчатами. Зрозуміло, ЛаҒерта смикнула за всі ниточки, які змогла знайти, щоб зробити з цієї конференції найбільш сенсаційну, що коли-небудь відбувалася в нашому місті. І можливо, вперше за свою кар'єру облизування того, на що натягують продукцію «Гуччі», ЛаҒерта дійсно і широко вірила, що зловила того, кого потрібно. Повинна була вірити. Сумно, звичайно. Адже вона думала, що цього разу зробила все правильно. ЛаҒерта навіть не вжила жодних політичних дій; на її думку, вона проробила свою роботу чисто, чесно і відкрито. Розкрила злочин, пішовши своїм шляхом; зловила поганого хлопця; поставила хрест на вбивствах. Чесно зароблені оплески за хорошу роботу. І яким милим сюрпризом для неї виявиться нове тіло.

Тому що я знаю – жодного сумніву! – що вбивця все ще тут. Можливо, він дивився прес-конференцію по Сьомому каналу, каналу для знавців кривавих справ. На даний момент він,

швидше за все, занадто голосно сміється, щоб бути в змозі взятися за ніж, але це пройде. А коли пройде, то почуття гумору, безсумнівно, підкаже йому, як найкращим чином прокоментувати ситуацію.

Чомусь ця думка не задавила мене страхом, огидою і нещадною рішучістю зупинити безумця, поки не пізно. Замість цього я відчув легенький укол передчуття. Ненормально, звісно. Тим не менше від цього стало ще цікавіше. Так, я хочу зупинити вбивцю. Хочу, щоб він постав перед правосуддям, так, звичайно... Але хіба обов'язково, щоб це сталося так скоро?

Однак потрібно буде ще організувати невеликий обмін. Якщо вже я збирався внести свою маленьку лепту в арешт справжнього вбивці, я повинен був зробити так, щоб одночасно відбулося що-небудь позитивне. І поки я про це думав, задзвонив телефон.

– Так, я бачив, – промовив я в трубку.

– Ісусе! – сказала Дебора на іншому кінці. – Я думала, мене знудить.

– Ну, я не буду витирати твоє запалене чоло, сестричко. Є робітка.

– Ісусе! – повторила вона. – Що за робітка?

– Скажи, – запитав я. – Ти потрапила в немилість, сестричко?

– Я втомилася, Декстере. І я така розлючена, якою ще у житті не була. У чому справа, скажи по-англійськи.

– Я питаю, чи посадили тебе, як сказав би тато, в собачу будку? Чи змішали в департаменті твоє ім'я з лайном? Чи піддалася твоя професійна репутація обливанню брудом, шкідливого впливу, запламуванню, підфарбовуванню, сумніву?

– Типу історії з Ейнштейном і підніжками Лаґерти? Моя професійна репутація — в повному лайні, – промовила вона з такою гіркотою, якої я ніколи не очікував почути від такої молоді дівчини.

– Добре. Дуже важливо, що тобі було нічого втрачати.

– Рада допомогти, – фиркнула Деб. – Я вже там, в самому низу. Розумієш, Декстере, якщо я зіскочу ще нижче, то закінчу, подаючи каву у Відділі по роботі з населенням. Що мені робити, Декстере?

Я закрити очі і відкинувся назад у кріслі.

– Ти офіційно заявиш — капітану і взагалі всьому департаменту — що впевнена: Дерілл Ерл не та людина, і незабаром має відбутися нове вбивство. Ти скажеш пару невідпорних доказів своєї правоти і на деякий час станеш посміховиськом для всього Маямі-Метро.

– Я вже посміховисько, подумаєш, велике діло, – сказала вона. – Але у тебе є ж причини так вважати?

Я похитав головою. Іноді мені важко повірити, що вона така наївна.

– Дорога моя сестро, ти ж насправді не віриш, що Дерілл Ерл винен?

Деб не відповіла. Я чув, як вона дихає, і подумав, що вона, напевно, теж втомилася — кожною клітинкою тіла, як і я сам. Єдине, чого у неї не було, так це енергія, яку мені давала впевненість у тому, що я правий.

– Деб? – повторив я.

– Хлопець зізнався, Декстере, – промовила вона нарешті, і в її голосі я почув повну знемогу. – Я не... Я була не права, навіть коли... Тобто... Але він зізнався. Хіба це... Це... Чорт! Може, залишити все як є, Дексе?

– О ти, невіруюча, – продекламував я. – Вона взяла не того хлопця, Дебра. А ти тепер збираєшся переписувати політику.

– А що робити?

- Дерілл Ерл Макхейл — не той. Абсолютно ніяких сумнівів.
- Навіть якщо ти правий, що з того? — запитала вона. Тепер настала моя черга моргати і дивуватися.
- Перепрошую?
- Ну, дивись, якщо я — вбивця, чому б мені не збагнути, що я вже не на гачку, так? З арештом цього хлопця гарячим вже не пахне, розумієш? Чому б мені просто не зупинитись? Або перебратися в інше місце і знову почати там?
- Неможливо, — відповів я. — Ти не уявляєш, як думає цей хлопець.
- Ясна річ. А як виявилось, що ти уявляєш?

Я волів проігнорувати питання.

- Він залишиться саме тут, і він збирається вбивати знову. Він повинен показати всім нам, що про всіх нас думає.
- І що ж?
- Нічого гарного, — визнав я. — Ми зробили дурницю, заарештувавши того придурка. Це смішно.
- Ха-ха, — вимовила Деб без особливих веселощів.
- Але ми ще й образили його. Визнання всієї його роботи ми подарували вузьколобому і тупому селяку. Це те ж саме, що сказати Джексону Поллоці, що твій шестирічний син може намалювати так само.
- Джексон Поллок? Художник? Декстере, цей хлопець — м'ясник!
- По-своєму, Дебра, він художник. І думає про себе саме так.
- О, заради Бога! Дурніші цього...
- Повір мені, Деб.
- Звичайно, я тобі вірю. З чого мені тобі не вірити? Отже, у нас є гнівно здивований художник, який нікуди не збирається їхати, правильно?
- Правильно. Він повинен зробити це знову, і зробить у нас прямо під носом, і, можливо, цього разу — трохи побільше.
- Ти маєш на увазі, що він збирається вбити товсту повію?
- Більше за масштабом, Дебро. Крупніше по концепції. Більше бризок.
- О! Більше бризок. Точно. Як в міксері.
- Ставки виросли, Деб. Ми відштовхнули його. Познущалися, і в наступному вбивстві це буде відображено.
- Ну-ну. І як же?
- Поки не знаю, — зізнався я.
- Але ти впевнений.
- Вірно, — відповів я.
- Шикарно, — сказала вона. — Тепер я знаю, до чого готуватися.

Глава 13

Коли на наступний день після роботи я відкрив свої вхідні двері, я знав: щось не так. Хтось побував у моїй квартирі.

Двері не зламані, вікна цілі, не видно жодних слідів вандалізму, але я знав. Називайте це шостим відчуттям або ще як хочете. Хтось тут побував. Може, я пронюхав феромони, які непроханий гість залишив в молекулах мого повітря. Можливо, потривожили ауру моєї оселі. Неважливо, як я дізнався. Дізнався, і все. Хтось відвідав мою квартиру, поки я був на роботі.

Цілком могло виявитися, що не відбулося нічого серйозного. Зрештою, це Маямі. Люди кожен день повертаються додому і бачать, що пропав телевізор, хтось забрав ювелірні прикраси і електроніку; хтось вторгся на їх територію: речі перериті, а улюблена собака вагітна. Але у мене було все по-інакшому. Навіть коли я швидко оглянув квартиру, я вже знав, що не виявлю жодної пропажі.

Так воно і було. Нічого не пропало.

Зате дещо з'явилося.

Мені знадобилося кілька хвилин, щоб це знайти. Я думаю завдяки рефлексу, набутому на роботі. В першу чергу я вирішив перевірити найпомітніші предмети. Коли непроханий гість завдає тобі візит, нормальний перебіг подій – це коли пропадають такі речі, як іграшки, цінності, сімейні реліквії, кілька останніх шоколадних вафель. Перевірив.

Все на своїх місцях. Комп'ютер, акустична система, телевізор і відеомагнітофон – все стояло саме на тих же місцях, як і до того, як я пішов на роботу. Навіть моя маленька колекція безцінних смужок скла так і залишилася прихованою в книжковій шафі, кожна висушена крапелька крові на своєму місці. Все точно там, як і до того, як я пішов на роботу.

Потім, на всяк випадок, я перевіряв приватні зони: спальню, ванну, шафку з ліками. Теж все в порядку, явно нічого не потривожено. І все ж, здавалося, в повітрі над кожним предметом висіло відчуття, що його вивчали, до нього доторкалися, а потім поставили на місце. І все з такою винятковою акуратністю, що навіть частинки пилу залишилися на своїх місцях.

Я повернувся до вітальні, потонув у кріслі, ще раз озирнувся, несподівано відчувши невпевненість. Я абсолютно точно знав, що тут хтось був, але навіщо? І хто це так цікавився моєю скромною персоною, що приходив до мого скромного житла, а потім йшов, залишивши все як і було? Адже нічого не пропало, все було в повному порядку. Купа газет в ящику для макулатури, здавалось, була злегка зрушена вліво – чи це мої фантазії? Може, винен потік повітря від кондиціонера? Нічого насправді не змінилося і не пропало. Нічого.

І взагалі, кому знадобилося залазити в мою квартиру? Нічого в ній особливого не було – щодо цього я постарався. Вона стала частиною побудови мого профілю по системі Гаррі. Поеднуйся. Веди себе нормально, навіть нудно. Не роби і не май нічого такого, що могло б викликати коментарі. Так я й робив. У мене не було ніяких справжніх цінностей, крім стерео і комп'ютера. По сусідству були набагато більш привабливі цілі.

У будь-якому випадку, навіщо комусь знадобилося залазити до мене, нічого не взяти, нічого не зробити, не залишити жодного сліду? Я відкинувся на спинку крісла і заплющив очі; будьте певні, я намагався уявити собі всю ситуацію повністю. Схоже нерви

розбовтались. Симптом нестачі сну і надмірного занепокоєння з приводу капітального збитку, нанесеного кар'єрі Дебри. Ще одна маленька ознака того, що бідного старого Декстера винесло на глибокі води. Останній безболісний еволюційний крок від соціопата до психопата. Припускати, що тебе оточують анонімні вороги... В Маямі це не обов'язково вважається божевільям, але вести себе так – соціально неприйнятно. Від таких зазвичай в кінці кінців відвертаються.

І все ж відчуття було таким сильним. Я намагався струсити його: просто примха, нервовий тик, нетравлення шлунка в останній стадії. Я встав, потягнувся, зробив глибокий вдих і спробував подумати про хороше. Не вийшло. Похитав головою з боку в бік і відправився в кухню випити води – там воно і було.

Там воно і було.

Я стояв перед холодильником і дивився. Не знаю чи довго отак стояв і, тупо вирячившись, дивився.

На дверцятах холодильника маленьким магнітом у вигляді якогось тропічного фрукта за волосся була пришпилена лялькова головка Барбі. Не пам'ятаю, щоби я її туди повісив. Не пам'ятаю навіть, щоб у мене така була.

Я простягнув руку і доторкнувся до маленької пластикової головки. Вона м'яко захиталася, постукуючи по дверцятах – тук-тук, тук-тук. Гойднувшись, головка повернулася обличчям і, здавалося, подивилася на мене настороженим і зацікавленим поглядом, прямо як собака колі. Я теж подивився.

Не до кінця розуміючи, що я роблю і навіщо, я відчинив дверцята холодильника. Там, на контейнері для льоду, акуратно лежало тіло Барбі. Ноги і руки були відділені від тулуба, а сам тулуб розділений навпіл в області талії. Всі частини акуратно покладені, обгорнуті і пов'язані одна з одною рожевою стрічкою. А одна з крихітних ручок Барбі тримала маленький аксесуар – дзеркальце зі своєї сумочки.

Через якийсь час я закрив дверцята. Хотілося лягти на підлогу і притулитися щокою до прохолодного лінолеуму. Замість цього я мізинцем підкинув головку Барбі. Знову це «тук-тук». Ще раз підкинув. Тук-тук. Угу! Та у мене нове хобі!

Я залишив ляльку в спокої і, повернувшись у своє крісло, потонув у подушках і заплющив очі. Розумію, що повинен був би засмутитися, розлютитися, злякатися, відчутти себе опоганим, світитися параноїдальною ненавистю і праведним гнівом... Нічого подібного. Замість цього я відчував... Що? Щось більше схоже на легке запаморочення. Можливо, занепокоєння або... Або радісне збудження?

Тепер все було зрозуміло. Не могло бути ніяких сумнівів у тому, хто побував в моїй квартирі. Якщо тільки я не куплюся на те, що випадковий незнайомец з невідомих причин навмання вибрав мою квартиру в якості ідеального місця для демонстрації обезголовленої ляльки Барбі.

Ні. Мене відвідав мій улюблений художник. Як він мене знайшов – не так важливо. Абсолютно ніяких труднощів не склало б запам'ятати номер моєї машини в ту ніч на естакаді. У нього було цілком достатньо часу, поки він спостерігав за мною з автозаправної станції. А потім кожна більш-менш комп'ютерно-грамотна людина могла б знайти мою адресу. А знайшовши, залишалося лиш прослизнути всередину, уважно озирнутися і залишити послання.

І ось воно – послання. Голова висіла окремо, частини тіла були складені на льоду в холодильнику, і знову – кляте дзеркало. У поєднанні з цілковитою відсутністю інтересу до всього іншого в моїй квартирі, все складалося в одне ціле.

Тільки у що?

Що він мав на увазі?

Він міг залишити все, що завгодно, а міг не лишити нічого. Він міг проткнути закривавленим ножом м'ясника коров'яче серце і мій лінолеум. Я йому вдячний, що він цього не зробив – як тут було б брудно! – але чому Барбі? Якщо відволіктися від очевидного факту, що лялька символізує тіло останньої жертви, то навіщо мені про це нагадувати? І дійсно, це послання було більш зловісне, ніж могло би бути... Або менш? Чи означало воно: «Я стежу за тобою, і я тебе дістану»?

Або воно говорить: «Привіт! Хочеш, пограємо?»

І я хотів. Звичайно, хотів.

Але що ж з дзеркалом? Його присутність тепер набувала набагато більш глибокого змісту, ніж тоді – з фургонем і гонкою по естакаді. Тепер воно значило набагато більше. Все, до чого я поки додумався, це: «Подивися на себе». І який же тут закладений сенс? Для чого мені дивитися на себе? Я не настільки пихатий, щоб відчувати від цього захват; принаймні я не сповнений зарозумілості щодо своєї фізичної зовнішності. І з якого дива мені дивитися на себе, коли насправді я хочу побачити вбивцю? Тобто дзеркало повинно мати якийсь інший сенс, який до мене ще не дійшов.

І навіть у цьому я не міг бути повністю впевненим. Цілком імовірно, що реального сенсу не було взагалі. Мені не хотілося б так думати про нашого елегантного художника, але ж це цілком можливо. Він міг мати на увазі все, що завгодно: якісь особисті проблеми, безумство, страх... І абсолютно ніякої можливості розгадати загадку. А значить, не можна було дізнатися і те, що мені з усім цим робити. Якщо тільки я повинен був щось робити.

Я зробив вибір, властивий людині. Смішно, якщо подумати: я – і вибір, властивий людині. Гаррі міг би пишатися. Чисто по-людськи я вирішив нічого не робити. Поживемо – побачимо. Я не буду заявляти про те, що трапилось. Зрештою, про що заявляти? Нічого не пропало. Мені абсолютно нічого сказати офіційно, крім хіба що: «Капітан Меттьюз, гадаю, ви повинні знати, що хтось, напевно, вломився у мою квартиру і залишив ляльку Барбі у мене в морозильнику».

Чудовий вийшов би резонанс. Я впевнений, чутка миттєво облетіла б весь департамент. Можливо, сержант Доукс особисто зайнявся б розслідуванням і дав би нарешті волю своєму таланту до ведення не стиснутого умовностями допиту. І можливо, мене просто внесли б у список розумово неповноцінних, а разом зі мною і бідолаху Деб. Адже офіційно справу закрито, і, навіть якщо її знову відкриють, при чому тут лялька Барбі?

Ні, розповісти тут абсолютно було нічого. В усякому разі нічого, що можна було б пояснити. Ризикуючи отримати ще одну серію жорстоких ударів ліктем, я нічого не скажу навіть Дебрі. З причин, які я не наважусь почати пояснювати навіть самому собі, це – особисте. І, зберігши особистий статус проблеми, у мене було більше шансів наблизитися до загадкового відвідувача. З метою привернути його до правосуддя. Звичайно.

Прийнявши рішення, я відчув себе набагато легше. Майже як в ейфорії. Без поняття, що з цього може вийти, але готовий я був до будь-якого варіанту. Таке відчуття не покидало мене всю ніч, весь наступний день на роботі поки я готував лабораторний звіт,

заспокоював Деб, крав пончик у Вінса Масуоки. Воно було зі мною, поки я їхав додому по радісно-смертоносним вечірнім автострадах. Я був в стані готовності категорії «дзен» – до будь-якого сюрпризу.

Або я так думав.

* * *

Я тільки встиг повернутися до себе в квартиру, розвалитися в кріслі і розслабитися, як задзвонив телефон. Я не став йому заважати. Хотілося просто подихати пару хвилин. В той момент я не міг думати ні про що невідкладне. Знову ж таки, адже я виклав майже п'ятдесят доларів за автовідповідач. Нехай відпрацює.

Два дзвінка. Я закрити очі. Вдих. Розслабся, старий. Три дзвінка. Видих. Автовідповідач клацнув, і зазвучав мій вишуканий голос.

«Привіт, мене зараз немає вдома, але я вам передзвоню відразу ж, як тільки повернуся, якщо ви залишите повідомлення відразу після сигналу. Спасибі».

Який чудовий голос! Яка всеохоплююча дотепність! Всі разом – великий виступ! І звучить цілком по-людськи. Я пишався собою. Я зробив ще один вдих, слухаючи мелодійний «бі-і-іп».

– Привіт, це я.

Жіночий голос. Не Дебра. Я відчув, як від роздратування в мене засмикалась повіка. Чому стільки людей починають свої повідомлення з «це я»? Звичайно, це ти. Але хто, чорт забирай, ти така? У моєму випадку діапазон вибору досить обмежений. Я знав, що це не Дебра. І, здається, не ЛаГерта, хоча все могло бути... Тому залишилась...

Рита?

– Ох, вибач, я... – вимовилось на довгому видиху. – Слухай, Декстере, вибач. Я думала, ти мені подзвониш, а коли не подзвонив, я вирішила... – ще один довгий видих. – Загалом... Мені треба поговорити з тобою. Тому що я зрозуміла... Тобто... Чорт... Не міг би ти... Подзвонити мені? Якщо... Ну, ти знаєш...

Я не знав. Зовсім. Я навіть не був упевненим, хто це. Дійсно Рита?

Інший довгий вдих.

– Вибач, якщо... – дуже довга пауза. Два повних вдихи. Глибокий вдих – видих. Глибокий вдих – різкий видих. – Будь-ласка, подзвони мені, Декстере. Розумієш...

Довга пауза. Ще один вдих. Потім вона повісила трубку.

Багато разів у житті мені вже здавалося, ніби я щось пропустив. Якийсь дуже важливий ключ до головоломки, який був у всіх, а вони про це навіть не підозрювали. Зазвичай я особливо не комплексував, тому що в більшості випадків все оберталося дивовижно тупим фрагментом вселенської мудрості типу правил гри в бейсбол або як себе вести на першому побаченні.

Але іноді мені здавалось, ніби я проходжу повз якогось величезного резервуара невичерпної мудрості, осередку сенсу, який мені був невідомий. А люди відчують його настільки глибоко, що їм навіть не потрібно було про це говорити, та вони й не змогли б наділити його словами.

Зараз якраз один із таких випадків.

Я зрозумів, що повинен би був зрозуміти, що насправді Рита мала на увазі щось конкретне. Її паузи і запинання повинні були означати щось велике і чудесне. Щось, що зрозуміле сутності чоловічій статі інтуїтивно. Але у мене не було ні найменшого поняття, що б це могло бути і як його розуміти. Підрахувати вдихи? Засікти тривалість пауз і перевести цифри в вірші Біблії, щоб розгадати код? Що вона хотіла мені сказати? І чому, до речі, вона взагалі намагалася щось мені сказати?

Наскільки я розумів стан речей, коли я, підкорившись якомусь дивному і дурному імпульсу, поцілував Риту, я перетнув ту межу, яку ми обидва домовилися не перетинати. Зробивши таке, назад вже не повернешся. У своєму роді, цей поцілунок був якимось актом убивства. У будь-якому разі, думати таким шляхом, вже було приємно. Я вбив наші обережні стосунки, убив своїм вологим язиком. Просто зіпхнув зі скелі. Бах – і вже мрець. З тих пір я жодного разу навіть не згадав про Риту. Вона просто пішла, її щось виштовхнуло з мого життя, якась незбагненна примха.

А тепер вона телефонує мені і записує своє дихання на мою радість.

Навіщо? Вона що, хотіла на мені відігратися? Вилаяти, ткнути мене носом у власну дурість, змусити зрозуміти жакливість нанесеної образи?

Все це вже почало дратувати мене понад міру. Я міряв кроками квартиру. З якого дива я повинен був взагалі думати про Риту? На даний момент у мене були набагато більш серйозні турботи. Рита – це просто моя борода, безглуздий маскарадний костюм, який я надягав по вихідним, щоб замаскувати той факт, що я займався тими ж штуками, що і отой-от цікавий хлопець проробляє зараз, а я чомусь – ні.

Це ревності, чи що? Зрозуміло, я не займався такими ж справами. Я тільки недавно закінчив. Поки. І я, звісно, не збирався більше ними займатися найближчим часом. Занадто ризиковано. Я ще нічого не приготував.

І все ж...

Я повернувся на кухню і хитнув голову Барбі. Тук. Тук-тук. По-моєму, я щось відчув. Грайливість? Глибоке і постійне занепокоєння? Професійні ревності? Відповісти я не міг, а Барбі мовчала.

Це вже занадто. Банальна, брехлива сповідь, осквернення мого усамітненого притулку, а тепер ще й Рита? Людині не витерпіти стільки. Навіть такому брехунові, як я. Раптом я відчув себе невлаштованим, збитим з пантелику, заплутаним, гіперактивним і байдужим одночасно. Я підійшов до вікна, виглянув назовні. Вже стемніло. Далеко над водою в небо піднімалося світло, і при його вигляді, звідкись із глибини долинув тонкий і зловісний голос.

Місяць.

Шепіт на вухо. Навіть не звук, лише легке відчуття, ніби хтось вимовив моє ім'я, зовсім поруч. Дуже близько. Ніяких слів взагалі, тільки сухий хрест без голосу. Звук без звуку. Думка на одному диханні. Обличчя стало гарячим. Несподівано я почув, як дихаю. Знову виник голос. Його м'який звук ніби доторкнувся до мого вуха. Я повернувся, хоча і знав, що нікого не було. І справа була не в вусі, а це мій дорогий внутрішній другок через місяць – і невідомо через що ще – раптом отямився.

Який же він товстий і веселий, цей брехливий місяць! О, як багато йому хочеться сказати! І як би я не намагався пояснити йому, що це – не той момент, що ще занадто рано, що треба ще зробити дещо інше, дуже важливе, у нього завжди на все знаходились слова. І навіть якщо я вже стояв тут чверть години і сперечався, насправді ніяких питань не було.

Я вже зневірився, воюючи з усіма цими хитрощами, і коли зрозумів, що у мене нічого не виходить, я зробив те, що вразило мене до самого ядра. Я подзвонив Риті.

– О, Декстере, – промовила вона. – Я... Я боялася... Спасибі, що подзвонив. Я просто...

– Я розумію, – сказав я, хоча, звісно, нічого не розумів.

– Можемо ми... Я не знаю, що ти... Можу я тебе побачити і просто... Мені правда треба з тобою поговорити.

– Звичайно, – відповів я, і ми домовилися зустрітися пізніше у неї, а я все думав: що у Рити могло бути на думці? Образи? Сльози і звинувачення? Лайка на весь голос? Там я буду на чужій території – можна вляпатися в що завгодно.

Я повісив трубку. Майже півгодини вся ця справа чудесно відволікала мої думки, а потім м'який внутрішній голос знову ковзнув у мозок, завзято нашіптуючи, що сьогоднішня ніч насправді буде особливою.

Мене щось знову потягнуло до вікна. І ось знову воно: величезне щасливе обличчя на небі – триумфуючий місяць. Я опустив завісу й відвернувся, кружляючи по квартирі з кімнати в кімнату, чіпав речі, говорив собі, що ще раз перевіряю, чи не пропало ще що, знаючи напевно, що нічого не пропало. І також знаючи чому. І кожен раз, завершуючи коло по квартирі, я все ближче підходив до маленького столу у вітальні, на якому стояв мій комп'ютер. І я знав, що саме мені хотілося зробити, але я не хотів цього робити, поки нарешті через три чверті години напруга не стало нестерпною. У мене крутилася голова так, що, здавалося, я просто рухну в крісло, яке стояло поруч. Але якщо вже воно стояло так близько... я включив комп'ютер, і, як тільки він завантажився...

Але ж ще нічого не зроблено, подумав я, я не готовий.

І, зрозуміло, це було неважливо. Готовий я чи ні – не було ніякої різниці. Воно було готовим.

Глава 14

Я був майже впевнений, що це саме він, проте лише майже. А раніше я ж ніколи не був майже впевнений. Я відчував себе слабким, сп'янілим, наполовину хворим від комбінації збудження, невпевненості і повної ненормальності ситуації, але, звичайно, тепер керування взяв на себе із заднього сидіння Темний Мандрівник. І йому вже були абсолютно байдужі мої відчуття, адже *VIN* відчував себе сильним, і холодним, і спраглим, і готовим. І ось він вже розростався всередині мене, ящіркою виповзав з найтемніших куточків мозкових звивин старого Декстера. І все це могло закінчитися лише одним. І все сходилося саме на цій людині.

Я знайшов його кілька місяців тому. Проте після недовгого спостереження вирішив, що зайнятися треба священиком, а цей міг ще почекати, поки я остаточно не визначусь.

Як я помилявся! Тільки зараз я зрозумів, що він вже не міг чекати.

Він жив на маленькій вулиці в Коконат-Гроув. Якщо пройти кілька кварталів в одну сторону від його убогого житла, можна побачити бідні будинки чорношкірих, дешеві забігайлівки і церковки, що вже майже розвалилися. Через півтора кілометри в протилежному напрямку – сучасні будинки-переростки, що належали нашим мільонерам. Їх оточували стіни, схожі на коралові рифи, мета яких – тримати подалі людей на зразок нього. А Джеймі Яворські жив якраз посередині, ділячи свою халупу з півмільйоном пальмових жуків і псом – найпотворнішого, якого я взагалі колись зустрів.

Втім, зміст навіть такого будинку був йому не по кишені. Яворські працював на півставки вахтером в середній школі Понс де Леон, і, наскільки мені було відомо, це було його єдиним джерелом доходу. Він працював три дні на тиждень; цього могло вистачати на життя, але не більше. Зрозуміло, мене не цікавило його фінансове становище. Проте мене дуже цікавило інше: після того як Яворські почав працювати в Понс де Леон, там намітився невеликий, але все ж відчутний ріст числа дітей-дезертирів. Всі вони – від дванадцяти до тринадцяти років, всі – світловолосі дівчата.

Світловолосі. Це важливо. З якоїсь причини такі деталі залишались непоміченими поліцією, але завжди впадали в очі таким, як я. Напевно, це політично некоректно: і чорняві дівчата, і темношкірі дівчатка повинні мати рівні можливості бути викраденими, зґвалтованими, а потім зарізаними перед камерою, як ви думаєте?

Яворські занадто часто опинявся останнім, хто бачив зниклу дитину. Поліцейські розмовляли з ним, затримували на ніч, допитували, але так і не змогли нічого на нього повісити. Зрозуміло, вони були зобов'язані дотримуватися певних вимог закону. Каткування, наприклад, останнім часом все частіше засуджувалось. Однак без достатньо сильних заходів переконання, Джеймі Яворські ніколи не збереться відверто висловитися з приводу свого хобі. Я це точно знав.

А ще я знав, що він цим займається. Він допомагає дівчаткам зникати, зробивши їм дуже швидко і відразу ж останню кар'єру в кіно. Я був майже впевненим в цьому. Я ніколи не знаходив частин тіл, ніколи не заставав його за роботою, але все сходилося. В інтернеті мені все ж вдалося локалізувати кілька особливо майстерних фотографій трьох із зниклих дівчат. Вони не виглядали особливо щасливими на цих фото, хоча деякі речі, які вони робили, повинні були теоретично приносити радість. Принаймні, мені так розповідали...

Я не міг категорично зв'язати Яворські з цими картинками. Але адреса поштової скриньки була в південному Маямі, в декількох хвилинах від школи. І жив він понад своїх доходів. Тай в будь-якому випадку мені все з більшою наполегливістю нагадували з

темного заднього сидіння, що я вибивався із графіка, що це був не той випадок, коли впевненість мала першорядну важливість.

От тільки той потворний пес турбував мене. Собаки – завжди проблема. Вони мене не любили і часто не схвалювали того, що я робив із їх господарями. І особливо, що я не ділився з ними найкращими шматками. Мені потрібно було якось знайти обхідний шлях навколо собаки Яворські. Може, він сам вийде. А якщо ні – доведеться якось потрапити всередину.

Я проїхав повз будинок Яворські три рази, але в голову так нічого й не прийшло. Мені потрібно було трохи везіння, причому до того, як Темний Мандрівник змусить мене зробити щось необдумане. І як тільки мій темний друг почав нашіптувати нерозсудливі пропозиції, на мою долю випав маленький шматочок удачі. Коли я в черговий раз проїжджав мимо, Яворські вийшов з дому і забрався в свій розбитий пікап «Тойота». Як тільки міг, я скинув швидкість; через мить він дав задній хід і рвонув на своїй маленькій вантажівці в бік Даглас-роуд. Я розвернувся і почав слідувати за ним.

Я не мав жодної ідей, як я збирався це зробити. Я був не підготовленим. Я не мав ні надійної кімнати, ні чистого спецодягу. Нічого, окрім рулону клейкої стрічки і обробного ножа під сидінням. Я мав бути непомітним, ідеальним, ніхто не мав мене побачити, і я не мав жодної ідей, як мені все це зробити. Я ненавидів імпровізувати, але цього разу нічого більше не залишалось.

І знову мені пощастило – машин було незвично мало. Яворські поїхав на південь у бік Олд-Катлер-роуд, приблизно через кілометр повернув ліворуч, у бік води. Там було чергове будівництво століття, яке мало поліпшити всім нам життя, перетворивши дерева і тварин на цемент і людей похилого віку з Нью-Джерсі. Яворські повільно їхав уздовж будівництва, повз наполовину готового поля для гольфу, – з розставленими прапорцями, але без трави, – поки не доїхав майже до води. Скелет великого, наполовину добудованого ряду кондомініумів загороджував місяць. Я відстав від нього, погасив фари, а потім повільно під'їхав досить близько, щоб бачити, на що це мій приятель налаштувався.

Яворські припаркувався поряд з майбутнім кондомініумом. Вийшовши з машини, він зупинився між нею і великою купою піску. Кілька секунд він просто дивився по сторонах, і я з'їхав на узбіччя і заглушив двигун. Яворські подивився в бік будинків, потім – на дорогу в напрямку води. Здавалось, він заспокоївся і зайшов у будівлю. Я був майже впевнений, що він видивлявся охоронця. До речі, я теж. Сподіваюся, він зробив домашнє завдання. Найчастіше на таких великих супербудмайданчиках один-єдиний охоронець їздить з кінця в кінець на електромобілі для гольфу. Так дешевше, і потім – ми ж в Маямі. Певний обсяг накладних витрат будь-якого проекту припадає на матеріали, які тихо і швидко зникають. Схоже, в плани Яворського якраз входило допомогти забудовнику скоріше вибрати цю квоту.

Я вийшов із машини, сунувши обробний ніж і клейку стрічку у, захоплену мою раніше, велику сумку. Ще раніше я поклав туди гумові садові рукавички і кілька фотографій, завантажених з інтернету. Повісивши сумку на плече, я тихо рухався вночі, поки не дійшов до його брудної вантажівочки. У кузові, як і в кабіні, нікого не було. На підлозі – стакани і серветки з «Бургер-Кінга», порожні пачки від «Кемел». Нічого, що не було б таким же маленьким і брудним, як сам Яворські.

Я подивився вгору. Над верхньою межею напівдобудованого кондомініуму маячив лише відблиск місяця. Нічний вітер дув в обличчя, несучи із собою чарівні аромати нашого тропічного раю – дизельного масла, від чого розкладаються рослинність і цемент. Я глибоко вдихнув їх і повернувся думками до Яворські.

Він був десь всередині каркаса будівлі. Я не знав, скільки в мене було часу, тому тоненький внутрішній голосок підганяв мене. Я відійшов від вантажівки і попрямував до будівлі. І як тільки я перетнув дверний отвір, я почув його. Або, скоріше, почув дивне стрекотіння або потріскування: це, мабуть, він або...

Я зупинився. Звуки доносилися звідкись збоку, і я, крадькома, попрямував у той бік. По стіні вгору йшов гнучкий шланг, електропроводка. Я доторкнувся до нього і відчув вібрацію, як ніби всередині щось рухалося.

Маленький промінь світла засяяв у моєму мозку, мене просвітило – Яворські витягує дріт. Мідь доволі дорога, а чорний ринок міді в будь-якій формі продовжує процвітати. Ще один скромний спосіб поповнення убогої вахтерської зарплатні, що допомагає згладити довгі періоди злиденного існування між зниклими малолітками. На одному катку з міддю він міг заробити кілька сотень доларів.

Тепер, коли я зрозумів, на що націлився Яворські, в голові почав вкорінюватися поки ще неясний контур ідеї. Судячи по звуку, він був десь вище мене. Я легко міг вичислити його місцезнаходження, тінню слідувати за ним, поки не настане момент, а тоді вже напасти. Але ж я тут був практично голий, повністю відкритий, непідготовлений. Я звик такі речі проробляти по-інакшому. Сама думка про вихід за межі власних кордонів обережності діяла на мене вкрай дестабілізуюче.

Легкий озноб пробіг по спині. *Навіщо я це роблю?*

Миттєвою відповіддю було, звичайно ж, що я нічого взагалі не роблю. Все робить мій дорогий друг з темряви заднього сидіння. Я тут просто тому, що у мене були водійські права. Але ми дійшли згоди, він і я. Ми досягли ретельно збалансованого режиму співіснування, отакого варіанту спільного життя – за рецептом Гаррі. А зараз він буйно рвався за межі акуратних і прекрасних ліній, які крейдою намалював Гаррі. Чому? Злість? Невже вторгнення в мій будинок настільки образливо, що може спонукати його до відповідного удару, до помсти?

Я не відчував, щоби він злився. Як завжди, Темний Мандрівник здавався холоднокривим, спокійним і приємно здивованим, готовим до полювання. І я теж не злився. Я відчував себе... Напівп'яним, як змії у височині, що балансує в ейфорії на лезі ножа, здригаючись внутрішнім трепетом, який по-дивному схожий на те, що я називаю емоціями. А легковажність, що виникла від усього цього, і привела мене в небезпечне, нечисте, незаплановане місце, щоб я зробив під впливом моменту те, що завжди так ретельно планує. Але, навіть розуміючи все це, я дуже хотів це зробити. *Повинен був.*

Ну, добре. Однак я не був зобов'язаний робити це неодягненим. Я озирнувся. У дальньому кінці приміщення штабелями лежали загорнуті поліетиленовою плівкою упаковки керамічної плитки. Кілька хвилин роботи – і я зробив собі з цієї плівки фартух і дивну прозору маску: вирізав ніс, рот і очі так, аби можна було дивитися і дихати. Я щільно затягнув імпровізовані зав'язки на потилиці так, що моє обличчя перетворилося в щось невпізнанне. Ідеальна анонімність. Виглядало тупувато, звичайно, але я звик полювати в масці. І, якщо не брати в розрахунок моє невротичне прагнення робити все правильно, я таким чином просто зменшував число можливих ускладнень. Це злегка мене розслабляло, тому нічого тут поганого не було. Я дістав з сумки рукавички, натягнув їх... Ось я і готовий.

* * *

Я знайшов Яворські на другому поверсі. Біля його ніг поблискувала купа електричних проводів. Я стояв у тіні сходової клітки і спостерігав, як він витягує драти з ізоляції. За допомогою клейкої стрічки я розвісив фотографії, які приніс із собою.

Милі маленькі фотографії дівчат у викликаючих і дуже відвертих позах. Я приклеїв їх до бетонних стін, так, щоб Яворські обов'язково помітив їх, виходячи на сходи.

Я знову глянув у бік Яворського. Він витягнув ще метрів шість дроту, але той раптом застряг і більше не хотів тягнутися. Яворські крякнув, потім дістав із задньої кишені великі кусачки і перекусив провід. Піднявши провід, що лежав у нього під ногами, він почав скручувати його, намотуючи на лікоть. Потім попрямував до сходів – в мою сторону.

Я відступив у темряву сходової клітки і затаївся.

Яворські навіть не намагався не шуміти. Він не очікував, що йому може що-небудь перешкодити, і, звичайно ж, він не міг чекати мене. Я прислухався до його кроків і легкого брязканню дроту, який тягнувся за ним. Ближче...

Яворські з'явився в дверному отворі і переступив через поріг, не помічаючи мене. А потім побачив картинку.

– Уф-ф-ф, – вимовив він так, ніби отримав гарненький удар у живіт.

Яворські втупився на них, з відвислою щелепою, не в змозі рушити з місця. І тут ззаду з'явився я з ножем і приставив його до горла.

– Не рухатися і не шуміти, – сказали ми.

– Е-е, послухай... – вимовив він.

Я злегка повернув кулак з ножем так, що його кінчик злегка застромився в шкіру під підборіддям. Яворські видав вереск, коли звідти бризнув такий собі прикро-жахливий і тоненький струмінь крові. Все це так непотрібно: ну чому люди не хочуть слухатися?

– Я ж сказав — ні звуку, – знову промовили ми, і він заспокоївся.

Тепер єдиними звуками були потріскування клейкої стрічки, дихання Яворського і тихий сміх Темного Мандрівника. Я заклеїв йому рота, шматком дорогоцінного вахтерського мідного дроту зв'язав руки і підтяг до іншого штабелю плитки, також впакованого в поліетилен. Ще через кілька секунд він уже був скручений і прив'язаний до імпровізованого столу.

– Поговоримо, – сказали ми м'яким і холодним голосом Мандрівника.

Він не знав, чи дозволено йому розмовляти. Клейка стрічка так чи інакше не давала цього робити, тому він мовчав.

– Давай поговоримо про дівчат, – сказали ми, відклеюючи стрічку з рота.

– Я-а... Хто... Що те маєшся на увага? – вимовив він. Звучало не дуже переконливо.

– Думаю, ти знаєш що, – сказали ми.

– Ну... Не-є, – відповів він.

– Ну... Так, – сказали ми.

Можливо, я почав говорити занадто розумними словами. Час закінчувалося, та й весь вечір закінчувався. А він раптом осмілів. Подивився в моє сяюче обличчя.

– Ти що, коп? – запитав він.

– Ні, – відповіли ми, і я зрізав йому ліве вухо.

Воно було ближче. Ніж у мене був гострим. На якусь мить він не міг повірити, що це відбувалося з ним, що він навіки і назавжди тепер залишиться без лівого вуха. Тому, щоб він повірив, я опустив вухо йому на груди. Очі його стали величезними, легені заповнилися, приготувавшись до крику, але я засунув йому до рота моток клейкої стрічки якраз перед тим, як він це зробив.

– Не він, не будь-хто інший, – відповіли ми. – Трапляються люди і набагато гірші.

І, звичайно ж, вони трапляються, безумовно. От тільки поки йому про це знати було зарано.

– Дівчата? – запитали ми м'яко-холодно, почекали всього мить, дивлячись в очі, щоб переконатися, що він не буде кричати, а потім вийняли кляп.

– Господи, – прохрипів він. – Моє вухо...

– У тебе є ще одне, таке жарне, – відповіли ми. – Розкажи нам про дівчаток на цих фотографіях.

– Нам? Що ти маєш на увазі? Боже, боляче ж! – заскиглив він.

До деяких людей слова просто не доходять. Я знову засунув кляп йому в рот і приступив до роботи.

Я майже захопився: в таких умовах робота кипіла. Серце гнало як божевільне, і мені доводилося сильно напружуватися, щоби рука не тремтіла. Але я продовжував роботу, досліджуючи, шукаючи щось, що кожного разу випадало з рук. Це захоплювало і в той же час жакливо розчаровувало. Внутрішній гніт наростає, підкочувався до вух, з криком намагався вирватися – але ні, визволенню не бути. Був лише цей наростаючий тиск, відчуття чогось прекрасного, недоступного почуттям, в очікуванні, поки я його не знайду і охоплю його цілком. Однак я так нічого і не знаходив, і жоден з моїх старих стандартів не ніс радості. Що робити? У розгубленості я надрізав вену, і огидна калюжа крові сформувалася на плівці поряд з вахтером. Я на секунду зупинився в пошуках відповіді, але так нічого і не придумав. Я подивився в бік – через віконний отвір. Я дивився, забуваючи дихати.

Над водою можна було бачити місяць. З якоїсь причини я не міг пояснити, що мені здалося таким правильним, таким необхідним: просто дивитися на місяць поверх води, дивитися, як він приглушено мерехтить – просто сама досконалість. Мене хитнуло, я вдарився об наш імпровізований стіл і прийшов в себе. Але місяць... Чи то була вода?

Так близько... Я так близький до чогось, я майже відчував його запах, але що ж це було? Тремтіння пробігло по тілу, і це теж було правильно. Справжня лихоманка охопила мене, навіть зуби заклацали. Чому? Що це все означало? Щось знаходилося поруч, щось дуже важливе. Якась всеперемагаюча чистота і ясність. Вона осідлала місяць і відбивалась у воді й на кінчику мого ножа для оброблення філе, а я не міг цього впіймати.

Я знову подивився на вахтера. Мене дико дратувало, як він тут лежав – весь в імпровізованих надрізах і непотрібних плямах крові. Втім, важко було довго злитися, коли в тобі пульсує такий чудовий флоридський місяць, обдуває тропічний бриз, чудові нічні звуки шарудять стрічки і з'єднуються з панічним диханням. Мені майже хотілося сміятися. Деякі воліють умирати за якісь абсолютно неймовірні речі; цей моторошний слизняк помре за шматок мідного дроту. А його вираз обличчя: стільки страждання, подиву і відчаю. Було б навіть смішно, якби я не був таким засмученим.

А він справді заслуговував, щоб я доклав більше зусиль: в кінці кінців не його вина, що я виявився не в своїй звичній ідеальній формі. Він був навіть недостатньо огидним, щоб потрапити у верхню частину мого програмного списку. Всього-на-всього відштовхуюча дрібна нероба, яка вбиває дітей заради грошей і кайфу. Та й убив всього чотирьох або п'ятьох, наскільки мені було відомо. Мені майже стало шкода його. Йому ніколи не потрапити у вищу лігу.

Ну й чорт з ним. Пора працювати. Я повернувся до Яворського. Він уже не вовтузився так сильно, але все ж був занадто живим для звичайних методів. Звісно, сьогодні ввечері зі

мною не було моїх найбільш професійних іграшок. Тому процедура повинна була здатися Яворському занадто грубою. Але як досвідчений актор, він не скаржився. Я навіть відчув хвилю прихильності і подолав свою квапливість, приділивши більше уваги і часу на якість обробки його рук. Він відповів справжнім сплеском ентузіазму, і я поплив, тут же загубившись в нетрях своїх вишукувань.

У підсумку його глухі крики і дикі конвульсії повернули мене до дійсності. І я згадав, що навіть не переконався в його винності. Я почекав, поки він заспокоїться, потім вийняв кляп з рота.

– Утікачки? – запитали ми.

– О, Ісусе! О, Боже! О, Ісус!.. – слабким голосом вимовив він.

– Я так не думаю, – відповіли ми. – Я думаю, ми можемо їх оминати.

– Будь-ласка, – промовив він. – Ну будь-ласка...

– Розкажи мені про дівчат, що втекли, – наполягали ми.

– Добре, – видихнув він.

– Ти забрав тих дівчат.

– Так...

– Скількох?

Кілька дихальних рухів. Очі в нього закрились, і я вже подумав, що можу втратити його занадто рано. Нарешті він відкрив їх і подивився на мене.

– П'ять, – сказав він нарешті. – П'ять маленьких красунь. І мені не шкода.

– Звісно, не шкода, – сказали ми. Я поклав руку йому на плече. Прекрасний момент. – А тепер й мені не шкода.

Я знову засунув кляп йому в рот і приступив до роботи. І лише почавши входити в свій звичайний ритм, я почув, що внизу з'явився охоронець.

Глава 15

Його видав тріск рації. Я вже доволі заглибився у роботу, якої раніше не робив, тому почув його не відразу. Кінчиком ножа я працював над торсом, і вже почав відчувати приємне поколювання в хребті і в ногах. Мені зовсім не хотілося зупинитись. Але ж рація... Ця новина була гіршої, ніж навіть сама поява охоронця. Якщо він викличе підкріплення або скаже, щоб вони заблокували дорогу, мені буде важкувато пояснити дещо з того, чим я займався.

Я подивився на Яворського. Він був майже готовим, і все ж я був незадоволений зробленим. Занадто багато бруду. І я так і не знайшов того, що шукав. Було декілька моментів, коли здавалося, що я перебуваю на грані чогось прекрасного. Якогось дивного одкровення, чогось... Чого? Місяць, вода за вікном, все на місці, а нічого не відбулося. Я залишився там із незакінченим, нечистим, неакуратним гвалтівником дітей, а охоронець напевно вже був на половині шляху до нас.

Ненавиджу робити поспішні висновки. Прийняття рішення – такий важливий момент, справжнє полегшення для нас – Темного Мандрівника і мене самого. Але який у мене був вибір? Досить довго, – занадто довго, по-правді, і мені насправді було соромно за це – я думав про те, щоби вбити охоронця і продовжити. Це було б легко, і я міг би продовжити свої дослідження заново...

Але ні. Звичайно, ні. Так не можна. Охоронець невинний, так само невинний, як більшість жителів Маямі. Можливо, найгірше, що він робив у житті, – кілька разів вистрілив услід водіям на шосе Пальметто. Чистий як сніг. Ні, треба швидко йти звідси. Вахтеру доведеться залишитися не зовсім закінченим, мені – не зовсім задоволеним. Нічого, наступного разу пощастить більше.

Я подивився на цю брудну, нікчемну комаху і відчув, як мене заповнює огида. З нього сочилась слина, соплі і кров одночасно, потворне мокре місиво покривало все тіло. Тонка цівка крові витікала з рота. Швидким рухом я перерізав Яворському горло. І тут же пошкодував про свою поспішності. Звідти вирвався жажливий кривавий фонтан, який надав сцені ще більш сумного вигляду. Так, непростенна помилка. Відчуваючи себе нечистим і незадоволеним, я рвонув до сходової клітки. Тихе і роздратоване бурмотіння Темного Мандрівника переслідувало мене.

Я вискочив на другий поверх і прослизнув до незаскленого вікна. Внизу був видний карт для гольфу, на якому приїхав поліцейський. Передом він стояв у бік Олд-Катлер. Тобто, я сподівався, що охоронець приїхав з іншого боку і не бачив моєї машини. Поруч з картою стояв товстий і смаглявий молодий чоловік з чорним волоссям і тонкими чорними вусиками. Він дивився вгору на будівлю, на щастя – в протилежну від мене сторону.

Що він встиг почути? Це його звичайний маршрут? Хотілось сподіватися. Якщо він дійсно щось почув... Якщо він, стоячи зовні, встиг викликати підмогу, швидше за все мене зловлять. І яким би розумним і жвавим зі своїм язиком я не був, не думаю, що мені вдасться відкрутитися.

Молодий охоронець доторкнувся великим пальцем до вусів і погладив їх, неначе заохочуючи до подальшого росту. Насупившись, він обвів поглядом фасад. Я відсахнувся. Коли через мить я знову виглянув, то побачив лише його верхівку. Охоронець заходив у будинок.

Я почекав, поки не почув його кроки на сходах. Тоді я висунувся з вікна, тримаючись за грубе цементне підвіконня на кінчиках пальців, – я опинився між першим і другим поверхом. Я зістрибнув вниз. Сильно вдарившись, я підвернув щиколотку на камені, обдер

кісточки пальців. Після цього я найшвидшою в світі кульгавою ходою пірнув у тінь і понісся до машини.

* * *

Коли я нарешті гепнувся на водійське сидіння, серце моє вискакувало з грудей. Я озирнувся і не побачив жодних ознак охоронця. Я завів двигун і, все ще не включаючи світла, виїхав, як тільки міг швидко й безшумно, на Олд-Катлер-роуд, в сторону південного Маямі, довгою дорогою – по автостраді Діксі. Пульс все ще бив у вухах. Який дурний ризик! Ніколи ще не робив нічого подібного так імпульсивно! Я взагалі раніше нічого не робив без ретельного планування. Кодекс Гаррі: обережність, безпека, підготовленість. Темні Скаути.

І замість цього – така необережність. Адже мене могли зловити. Мене могли побачити. Нерозумно, безглуздо – якщо б я вчасно не почув молодого охоронця, мені, напевно, довелося б убити його. Вбити невинну людину – жорстоко; я майже впевнений, що Гаррі не схвалив би такого. А ще це було б нечисто і неприємно.

Звичайно, я ще далеко не в безпеці. Охоронець легко міг записати номер моєї машини, якщо проїжджав повз неї на своєму карті для гольфу. Я безглуздо, дуже безглуздо ризикував, пішов проти всіх ретельно відпрацьованих процедур, поставив на кін усе своє ретельно намальоване життя – заради чого? Заради емоційного вбивства? Соромно, друже. Соромно! І в найдальшому кутку мого розуму відгукнулося луною – звичайно, соромно! – а потім почувся знайомий смішок.

Я глибоко зітхнув і подивився на руку на рульовому колесі. Але ж це справді збуджує, вірите? Первісне хвилювання, повне життя і нових відчуттів, і – глибоке розчарування. Щось абсолютно нове і цікаве. І дивне відчуття, що все це кудись повинно привести, в якесь важливе місце, нове і таке знайоме. Наступного разу треба б вивчити це питання трохи краще.

Не те щоб цей наступний раз дійсно відбудеться, звичайно. Зрозуміло, я більше ніколи не зроблю нічого настільки нерозумного і імпульсивного. Але один раз у житті – навіть кумедно.

Гаразд. Поїду додому, прийму дуже довгий душ і до того часу, коли буду готовий...

Час. Ніхто не кликав його і не просив стукати мені в голову. Я домовився зустрітися з Риткою, і, якщо вірити годиннику на моїй приладовій дошці, приблизно зараз. І заради якої ж темної мети? Я не міг знати, що відбувається в мозку жінки. Як мені могло в голову прийти це «заради якої» в момент, коли всі мої нервові закінчення стояли дибки і йодлем репетували від розчарування? Мені було все одно. Мене правда не хвилювало, які б гострі спостереження вона не робила з приводу дефектів мого характеру. Мене дратувало те, що я буду змушений витрачати час на вислуховування всієї цієї нісенітниці, тоді як у мене були більш важливі теми для роздумів. В першу чергу треба було подумати про те, що ще слід було б зробити з того, чого я не зробив з моїм дорогим кинутим Яворським. Зі мною відбулося стільки нового. Це можна порівняти з грубо перерваним, незавершеним оргазмом. Необхідно було подумати, поміркувати, спробувати зрозуміти, куди мене все це вело. І як воно співвідносилось з тим, іншим художником, який ходив за мною тінню і кидав виклик своєю роботою?

І з усім цим вантажем навіщо мені прямо зараз знадобилася Рита?

Але, звичайно ж, я поїду до неї. І, зрозуміло, мій візит до неї насправді скромно зробить добру послугу в тому випадку, якщо мені буде потрібно алібі на час моєї пригоди з маленьким вахтером. «Чому, детективе? Як ви могли подумати, що я?.. Крім

того, в цей час я якраз лаявся зі своєю дівчиною. Е-е... колишньою дівчиною, якщо бути точним». Тому що в мене не було абсолютно ніяких сумнівів, що Рита просто хотіла (яким слівцем ми цю справу останнім часом називаємо?)... «Відігратися»? Так, Рита хотіла, щоб я прийшов і вона змогла б на мені відігратися. У мене був ряд серйозних дефектів характеру, на які їй необхідно було вказати в супроводі вибуху емоцій, тому моя присутність обов'язкова.

Я вирішив затриматися ще на хвилинку, щоб привести себе в порядок. Я поїхав назад в сторону Гроув, припаркувався на дальньому кінці мосту через канал. З-під дерев, що росли по берегах каналу, я прикотив декілька великих уламків коралових рифів, сунув їх у свою велику сумку, в якій лежали поліетилен, рукавички і ніж. Після цього я закинув сумку на середину каналу.

Ще раз я зупинився біля невеликого темного парку майже біля самого будинку Рити і ретельно вимився. Мені потрібно було виглядати акуратно і презентабельно; коли на тебе кричить розлючена жінка, це слід розглядати як напівофіційний захід.

Уявіть собі моє здивування, коли я подзвонив у її двері декількома хвилинами пізніше. Вона не відчинила двері навстіж, не стала розкидати меблі і ображати мене. Насправді Рита відкрила двері дуже повільно і обережно, наполовину сховавшись за них, наче страшно боялася чогось, що могло її чекати із зворотного боку. І те, що за дверима чекав я, говорило про її рідкісний здоровий глузд.

– Декстер?.. – м'яко і сором'язливо вимовила вона. Здавалося, вона сама була не впевнена, чи хоче, щоб я відповідав. – Я... Я не думала, що ти приїдеш.

– Все ж я тут, – люб'язно відповів я.

Вона по-ненормальному довго мовчала. Нарешті вона прочинила двері трохи ширше і сказала:

– Ти... Зайдеш?.. Будь-ласка...

І якщо її слабкий і невпевнений тон, яким на моїй пам'яті Рита ніколи не користувалася, був для мене сюрпризом, то уявіть, як мене вразило те, що на ній було надіто. Думаю, ця штука називається пеньюар або, можливо, неглиже – одним словом, тканини на її пошиття пішло мінімум. Як би це не називалося, воно, безсумнівно, було на ній надіто. І як неприродно б це не звучало, наряд призначався мені.

– Будь-ласка... – повторила вона.

Ну, це вже буде трохи занадто, щоправда... Що, скажіть на милість, я повинен тут робити? У мені ще вирував невдалий експеримент із вахтером. Із заднього сидіння сочилось незадоволене бурчання. А швидка перевірка ситуації багато в чому свідчила про те, що я потрапив у капкан між дорогою Деб і Темним Художником, а тепер очікується, що тут я пророблю щось, що начебто властиве людині... До речі, властиве на зразок чого? Вона ж не хоче... Тобто, адже вона не хоче кінця для нас? Що тут відбувається? І чому відбувається зі мною?

– Я відправила дітей до сусідів, – сказала Рита і штовхнула двері стегном.

Я увійшов.

Не міг придумати, як описати те, що сталося потім, жоден з варіантів не здавався адекватним. Вона пішла в бік дивана. Я слідом. Вона сіла. Я теж. Здавалось, вона відчувала незручність, ніби чогось чекала. А оскільки я не зовсім розумів чого, то я повернувся до думок про незакінчену роботу з Яворським. Якби у мене було трохи більше часу! Що б я міг зробити!

Поки я думав про все це, до мене раптом дійшло, що Рита тихо плаче. Якийсь час я дивився на неї, намагаючись прогнати зі свідомості образ облупленого і безкровного вахтера. Провалитись мені на місці, якщо я розумів, чому вона плаче. Але оскільки я так довго і ретельно практикувався в імітації людських проявів, я знав, що повинен був заспокоїти її. Я схилився до неї, обняв за плече.

– Рито, – сказав я. – Ну годі, годі...

Не дуже підходящі для мене слова, але їх рекомендують багато експертів. І вони, до речі, виявились ефективними. Рита потягнулася до мене і притулилася обличчям до грудей. Я міцніше обняв її, що дозволило побачити годинник на зап'ясті. Менше години назад ця сама рука стискала філейний ніж над маленьким вахтером. Від цієї думки у мене закрутилася голова.

І правда, я не знаю, як це сталося, але це сталося. Ще якийсь час я погладжував її, примовляючи «ну-ну, годі, годі». А сам дивився на м'язи своїх рук, сенсорною пам'яттю пальців відчуваючи пульс, вибух енергії та яскравість ножа – розрізав живіт Яворському. А в наступну мить...

Думаю, Рита подивилася на мене. І я був цілком упевнений, що теж подивився у відповідь. І все ж я бачив не Риту, а акуратну купку прохолодних і безкровних кінцівок... Ритині руки розстібали мені ремінь, а я чув гучний невдоволений голос Темного Мандрівника. А трохи пізніше...

Так. І все ж це незбагненно. Те, що тут, на дивані... Як це взагалі могло статися?

* * *

До того часу коли я забрався до себе в ліжку, сил у мене не залишилося зовсім. Зазвичай я не сплю довго, але сьогодні здавалося, що мені може знадобитися цілих тридцять шість годин. Підйоми і спади минулого вечора, напруга від такої безлічі нових відчуттів – все це діяло спустошливо. Звичайно, не настільки спустошливо, як для Яворського, цього маленького мерзотника, але я використав всю свою місячну норму адреналіну за один стрімкий вечір. Я не міг навіть думати, що означав кожний з його елементів, починаючи зі стороннього поштовху, який кинув мене в божевільний і стрімкий нічний політ, до абсолютно неймовірних речей, які сталися між нами з Ритою. Коли я йшов, вона спала і виглядала явно набагато щасливішою. Але темний бідолаха Декстер знову заплутався, знову не міг ні в чому розібратися. Тому не встигла моя голова торкнутися подушки, як я майже миттєво заснув.

...І ось я знову був над містом, як стрімко ширяючий, гнучкий птах. І холодне повітря обтікало мене, то тягнуло вгору, то кидало вниз, туди, де місячне світло рябіло на воді. І я влітав у тісну холодну кімнату для вбивств, де маленький вахтер дивився на мене і сміявся, розпростертий під занесеним ножом. Він сміявся, і це зусилля перекошувало його обличчя, змінювало його, і тепер це вже був не Яворські, а жінка, і чоловік, що тримав ніж, дивилися вгору, туди, де парив я, – над скрученими червоними нутрощами. І вони підняли обличчя, а за дверима я почув Гаррі і повернувся як раз перед тим, як побачив, хто лежить на столі, але...

Я прокинувся. Головний біль був таким, ніби об голову розкололи кавун. Відчуття було таким, неначе я взагалі не закривав очей, хоча годинник біля ліжка стверджував, що вже 5:14.

Ще один сон. Ще один міжміський дзвінок на мою фантомну вечірню лінію. Не дивно, що я непохитно відмовлявся бачити сни більшу частину свого життя. Як нерозумно: які плоскі

і очевидні символи. Повністю неконтрольована, тривожна мішанина, огидний і вульгарний нонсенс.

Тепер я вже знову не міг заснути, перед очима – все ті ж інфантильні образи. Якщо вже я бачив сни, не могли б вони більше підходити мені, бути цікавішими і різноманітнішими?

Я сів і потер пульсуючі скроні. Моторошне і стомливе заціпеніння раптом спало з мене, неначе раптово осушена бухта, і я сів на ліжку в якомусь незрозумілому дурмані. Що зі мною відбувалося? І чому це не могло відбуватися з ким-небудь ще?

Сон не був схожий на попередні, однак я був не впевнений, що знаю, в чому різниця або що він означає. Останній раз я не сумнівався, що має статися нове вбивство, я навіть знав де. Але зараз...

Я позіхнув і повільно пішов у кухню випити води. Голова Барбі зробила «тук-тук», коли я відкрив холодильник. Я стояв і дивився, потягуючи воду з великої склянки. Яскраві блакитні очі дивилися на мене не моргаючи.

Чому мені приснився цей сон? Може, просто перевтома від пригод минулого вечора включила на відтворення мою розхитану підсвідомість? Раніше я ніколи не відчував перевтоми. Насправді це завжди давало вихід напрузі. Втім, раніше я ніколи не опинявся так близько до катастрофи. Але при чому тут сон? Деякі з його образів були болісно натуральні: Яворські і Гаррі, не побачене обличчя людини з ножом. Однак вистачить... Навіщо турбувати мене нісенітницею з підручника психології для початківців?

Навіщо взагалі турбувати мене цим сном? Мені він не потрібний. Мені потрібний відпочинок, і замість нього – ось він я, граю в кухні з лялькою Барбі. Я знову хитнув головку: «тук-тук». Знову ж таки, при чому тут Барбі? І як мені розібратися у всьому, щоб залишився час на порятунок кар'єри Дебри? Як я можу обманювати ЛаГерту, коли бідолаха так захопилася мною? І, в ім'я всього святого, якщо воно дійсно існує, навіщо Риті знадобилося робити *ЦЕ* зі мною?

Несподівано все нагадало заплутану мильну оперу, і це було вже занадто. Я знайшов аспірин, притулився до кухонної шафи і випив три таблетки. Наплювати на смак. Я ніколи не любив ліки в будь-якому вигляді, крім як для утилітарного використання.

Особливо після того, як помер Гаррі.

Глава 16

Гаррі помер нешвидко, і він помер нелегко. На смерть він відвів собі достатньо часу, і це було першим і останнім в його житті проявом егоїзму. Гаррі вмирав півтора роки, невеликими періодами: то вислизав з життя на кілька тижнів, то відвойовував назад майже всі свої сили, а ми божеволіли, гублячись у здогадах. Піде він зараз, в цей раз, чи остаточно переможе? Ми не могли передбачити, а оскільки це був саме Гаррі, здатися для нас було дурістю. Гаррі усе зробить як треба. Неважливо, наскільки йому важко, але яке це має значення, коли вмираєш? Чи правильно боротися та чіплятися, і своєю нескінченною смертю змушувати страждати нас, якщо смерть все одно наближалася, що би Гаррі не робив? Чи правильно вислизнути ось так, елегантно і без метушні?

У дев'ятнадцять років я, звичайно ж, не знав відповіді, хоча про смерть мені було відомо набагато більше інших прищавих придурків з другого курсу університету Маямі, де я вчився.

І якийсь чудесним осіннім днем, коли я йшов у бік Студентського Союзу після лекції з хімії, недалеко від мене з'явилася Дебра.

– Дебро, – покликав я її, як мені здавалося, дуже по-студентськи, – підемо вип'ємо коли.

Гаррі радив мені частіше з'являтися в Союзі і пити там колу. Так мені буде легше здатися людиною, а також навчитись вести себе як інші люди. І звичайно, він був правий. Незважаючи на шкоду для моїх зубів, я дуже багато чого дізнавався про представників цього неприємного біологічного виду.

Дебра, яка в свої сімнадцять вже була дуже серйозною, похитала головою.

– Тато, – сказала вона.

І дуже скоро ми їхали через усе місто в богадільню, куди помістили Гаррі. Богадільня сама по собі вже не було хорошою новиною. Це означало: лікарі кажуть, що Гаррі готовий померти, і вважають, що він буде з ними співпрацювати.

Коли ми приїхали, Гаррі виглядав досить погано. На тлі білих простирادل він був таким зеленим і тихим, що я подумав – ми запізнилися. Від своєї довгої боротьби він став худим і кістлявим, ніби щось пожирало його зсередини. Апарат штучного дихання поряд з ним видавав шипіння – звук Дарта Вейдера з живої могили. Гаррі був живим, суворо кажучи.

– Тато, – сказала Дебра, взявши його за руку. – Я привела Декстера.

Гаррі розплющив очі, і його голова перекотилася в нашу сторону, немов якась невидима сила підштовхнула її з далекого краю подушки. Але очі були не його. Якісь темні заглиблення, тьмяні і пусті, безлюдні. Тіло Гаррі, може, ще було живим, але він уже майже пішов з нього.

– Недобре, – сказала нам медсестра. – Ми ж хочемо, щоб йому було зараз зручно.

Після цього вона зайнялася великим шприцом: наповнила його, підняла вгору, натиснула на поршень, щоб випустити бульбашки повітря.

– Зачекайте... – звук був таким тихим. Мені спочатку здалося, що це апарат штучного дихання. Я обвів очима палату і нарешті зупинив їх на тому, що лишилося від Гаррі. – ...Зачекайте... – повторив він, киваючи в бік медсестри.

А вона або не чула його, або вирішила проігнорувати. Медсестра підійшла до нього збоку, акуратно підняла схудлу руку і почала протирати її ватяним тампоном.

– ...Ні... – видихнув Гаррі так тихо, майже нечутно.

Я подивився на Дебру. Вона стояла вся в увазі: ідеальна поза формальної невпевненості. Я знову глянув на Гаррі. Він дивився прямо мені в очі.

– ...Не треба... – вимовив він, і тепер в його очах з'явилося щось, що нагадувало жах. – Укол... Не треба...

Я ступив уперед і утримав руку медсестри, не давши їй увіткнути голку в вену Гаррі.

– Почекайте, – сказав я.

Вона подивилася на мене, і на мить щось промайнуло в її очах. Я мало не відсахнувся від несподіванки. Холодна лють, реакція не людини, а рептилії – «Я хочу», як ніби світ – це її власний мисливський заповідник. Це був лише миттєвий спалах, але я був впевнений, що правий. Їй хотілося увіткнути голку мені в око за те, що її зупинили. Їй хотілося застромити її мені в груди і вертити нею, поки у мене не вискочать ребра, а серце не опиниться в її руках. Поки вона не почне видавлювати, викручувати, виривати з мене життя. Переді мною був монстр, мисливець, вбивця. Хижак, бездушний і безсердечний.

Як і я сам.

Однак її награна посмішка повернулася дуже скоро.

– Що таке, голубчику? – запитала вона, так ласкаво, ніби була самою Останньою Сестрою Милосердя.

Я відчув, що мій язик раптом став занадто великим для рота. Здавалося, минуло кілька хвилин, поки я зміг відповісти.

– Він не хоче, щоб йому робили укол.

Сестра знову посміхнулася. Посмішка – така дивовижна штучка, що влаштувалася у неї на обличчі, прямо благословення Господнє.

– Ваш тато дуже хворий. Йому дуже боляче.

Вона підняла шприц голкою вгору, і промінь світла з вікна мелодраматично відбився в ній. Голка засяяла, неначе самий Святий Грааль.

– Потрібно зробити йому укол, – сказала вона.

– Він не хоче, – відповів я.

– Йому боляче, – сказала вона.

Гаррі щось промовив, але я не розчув його. Мої очі замкнулися на медсестрі, її – на мені. Два монстра з одним і тим же шматком м'яса між ними. Не відводячи від неї погляду, я нахилився до нього.

– ...Я... Хочу... Біль... – вимовив Гаррі.

Я кинув на нього погляд. У цьому майже сформованому скелеті, що затишно згорнувся під ковдрою із зачіскою «іжачок» (дуже пишною для його голови), я побачив, що Гаррі повернувся і продовжує пробивати собі дорогу в тумані.

Я знову подивився на Останню Сестру Милосердя.

– Йому хочеться болю, – відрізав я, і десь з-за її маленького насупленого обличчя я почув роздратований рев дикого звіра, що спостерігав, як його жертва летіла у прірву.

- Я повинна розповісти лікарю, – сказала вона.
- Добре, – відповів я. – Ми почекаємо.

Я простежив, як вона випливла в коридор, неначе велика хижа птиця. Я відчув дотик. Гаррі стежив за мною, як я спостерігав за Останньою Сестрою Милосердя.

- Ти... Розумієш... – сказав Гаррі.
- Ти про медсестру?

Він закрив очі і злегка кивнув – всього один раз.

- Так. Я розумію.
- Як... Ти... – сказав Гаррі.
- Що? – зажадала відповіді Дебра. – Про що ви говорите? Тато, як ти себе почуваш? Що це означає — «як ти»?
- Як я стосовно медсестри. Він має на увазі, чи не позалицяється мені до неї, Деб, – викрутився я і знову повернувся до Гаррі.
- О, ну так!.., – пробурмотіла Дебора, а я вже повністю сконцентрувався на Гаррі.
- Що вона зробила? – запитав я його.

Він спробував підняти голову, але зумів лише злегка качнути нею. Поморщився. Стало ясно, що біль повертався, як він і хотів.

- Занадто багато, – вимовив Гаррі. – Вона коле... Занадто багато...

Він знову важко задихав і заплющив очі. У той день я, напевно, зовсім отупів, тому що відразу не зрозумів, що він має на увазі.

- Занадто багато чого?

Гаррі відкрив затуманені болем очі.

- Морфіну, – прошепотів він.

В мене наче вдарив спалах блискавки.

«Занадто велика доза», дійшло до мене. «Вона вбиває занадто великою дозою. А в такому місці, як тут, це практично її робота, ніхто не буде ставити запитань! Так це ж...»

Гаррі знову стиснув мені руку, і я припинив роздуми.

- Не дай їй, – хрипко вимовив він. – Не дай їй знову приспати мене.
- Будь-ласка, – голос Дебри звучав так, як ніби ось-ось порветься. – Про що ви говорите?

Я подивився на Гаррі, але він закрив очі – раптовий приступ болю нахлинув на нього.

- Він вважає... Ем-м... – почав я і тут же замовк. Дебора, звичайно, не знала, хто я такий, а Гаррі абсолютно твердо звелів мені тримати її в невіданні. Що я міг розповісти їй, не відкривши чогось?

- Він думає, що медсестра вколює йому занадто багато морфіну, – нарешті сказав я. – Навмисно.

– Маячня, – відповіла Деб. – Вона ж медсестра, – Гаррі глянув на неї, але промовчав. Якщо чесно, то і мені нічого було відповісти на неймовірну наївність Деб.

- Що мені робити? – запитав я Гаррі.

Гаррі подивився на мене дуже довгим поглядом. Спочатку я подумав, що від болю його розум десь заблукав. Проте потім я зрозумів, що розум Гаррі був тут, як ніколи раніше. Він так сильно стиснув щелепи, що здавалося, кістки ось-ось проб'ють його тонку бліду

шкіру. А очі його були такими ясними і гострими, якими я їх ніколи не бачив після того, як він в перший раз дав мені «рецепт Гаррі».

– Зупини її, – нарешті сказав він.

По всьому тілу в мене пробігла сильна дрож. Зупинити її? Хіба це можливо? Міг він мати на увазі – зупинити її? До цих пір Гаррі допомагав мені контролювати мого Темного Мандрівника, згодуючи йому бездомних собак, беручи з собою на полювання на оленів. Одного разу ми їздили з ним ловити здичавілу мавпу, яка тероризувала південний район Маямі. Вона так нагадувала людину, але, звичайно ж, не була нею. Ми пройшли всю теорію питання: як вистежувати, як позбавлятися від доказів і так далі. Гаррі знав, що в один прекрасний день *ЦЕ* станеться. І він хотів підготувати мене до того, що *ЦЕ* доведеться зробити. Однак він завжди стримував мене від того, щоб я насправді зробив *ЦЕ*. Але зараз – зупинити її? Він справді саме це має на увазі?

– Я піду поговорю з лікарем, – сказала Дебра. – Нехай розпорядиться зменшити дозування.

Я майже відкрив рота, але Гаррі стиснув мені руку й болісно кивнув.

– Ди, – сказав він, і Дебра на мить затримала на ньому погляд, перш ніж повернутися і піти в пошуках лікаря.

Коли вона вийшла, в кімнаті повисла мертва тиша. Я не міг ні про що думати, окрім того, що сказав Гаррі. «Зупини її». І я не міг придумати ніякої іншої інтерпретації, окрім як тієї, що він нарешті дає мені свободу, дозвіл на *Справжнє Діло*. Я не наважувався запитати його, чи це він хотів сказати. Зі страху з'ясувати, що він має на увазі щось інше... Тому я довго-довго стояв і дивився через невелике віконце на сад, де бризки червоних квітів оточували фонтани.

Час йшов. У роті пересохло.

– Декстер, – нарешті сказав Гаррі.

Я не відповів. Я не міг придумати нічого адекватного для такого моменту.

– Справи такі.., – повільно вимовив Гаррі з болем у голосі, і наші очі зустрілися.

Він посміхнувся мені неприродною напівпосмішкою, побачивши, що я нарешті знову з ним.

– Я скоро піду, – вимовив Гаррі. – Я не можу перешкодити тобі бути... Таким, яким ти є.

– Яким, тато? – запитав я.

Він відмахнувся своєю слабкою, тендітною рукою.

– Рано чи пізно... Тобі... Знадобиться... Зробити це з людиною, – сказав він, і від цієї думки я відчув, як кров заспівала у мене в жилах. – З людиною, яка... Цього заслуговує.

– Як медсестра...

Моє горло абсолютно пересохло.

– Так, – сказав він і надовго закрив очі. Потім він заговорив знову, але вже з невпевненим від болю голосом. – Вона це заслужила, Декстере, – ще один нерівний подих. В роті у Гаррі щось потріскувало, як ніби теж в горлі пересохло. – Вона свідомо дає пацієнтам занадто великі дози... Вбиває їх... Вбиває... Навмисно. Вона вбивця, Декстер... Вбивця.

Я відкашлявся. Голова злегка паморочилося, і взагалі я почував себе не дуже добре. Але, врешті-решт, це був такий важливий момент у житті молоді людини.

– Ти хочеш... – почав я і замовк – голос зірвався. – Тобто нормально, якщо я... Зупиню її, тато?

– Так, – відповів він. – Зупини її.

З якоїсь причини мені хотілося бути абсолютно впевненим.

– Ти маєш на увазі, ти знаєш... Як я робив з... Ти знаєш... З мавпою?

Очі Гаррі були закриті, він явно відпливав вдалину на зростаючій хвилі болю. Він зітхнув, тихо і нерівно.

– Зупини медсестру, – сказав він. – Як... Мавпу, – голова його злетка відхилилася назад, він задихав частіше, але так само нерівно.

Так.

Ось воно.

«Зупини медсестру так само, як і мавпу». Звучить досить дико. Але для мого шалено дзвінкого мозку все це здавалося музикою. Гаррі дав мені свободу. У мене був дозвіл. Ми говорили, що одного разу це має відбутися, однак він утримував мене. До цих пір.

Зараз...

– Ми говорили... Про це, – сказав Гаррі, не відкриваючи очей. – Ти знаєш, що робити...

– Я бачила лікаря, – у палату влетіла Дебора. – Він зайде і виправить дозування у рецептурному аркуші.

– Добре, – сказав я, відчуваючи, як Щось піднімалося в мені від основи хребта. Якась електрична хвиля труснула мене і накрила капюшоном. – Піду поговорю з медсестрою.

Дебора виглядала переляканою, може, через мій тон.

– Декстере... – сказала вона.

Я зробив паузу, намагаючись знайти контроль над варварським тріумфуванням, що все ще зростав в мені.

– Не хочу ніяких непорозумінь.

Мій голос видався дивним навіть мені самому. Я швидко пройшов повз Дебри перш ніж вона могла б усвідомити вираз мого обличчя.

В коридорі богадільні, протискуючись між тюками чистої, хрусткої, білої постільної білизни, я відчув, як Темний Мандрівник в перший раз стає Новим Водієм. Декстер відразу розчинився, став майже невидимим – світлі смуги на чуйному і прозорому тигрі. Я змішався з ним, мене майже неможливо було побачити, але я тут, ходжу колами проти вітру, вистежуючи свою жертву. Від величезного спалаху свободи, на шляху до вчинення ЦЬОГО вперше в житті, з санкції всемогутнього Гаррі, я відступав, зливався з темним фоном свого власного темного «я», в той час як інше «я» припадало до землі і гарчало. Я нарешті зроблю ЦЕ. Зроблю те, заради чого створений.

І я зробив.

Глава 17

І я зробив. Це було так давно, але спогади все ще пульсують в мені. Звичайно ж, у мене збереглась та крапелька крові на смужці скла. Вона була моєю першою, і я міг у будь-який момент викликати спогади – варто було тільки дістати смужку і подивитися на неї. Я так і робив, досить часто. Той день був особливим для Декстера. Остання Сестра Милосердя стала Першою Подружкою, і вона відкрила переді мною багато прекрасних дверей. Я так багато дізнався, виявив так багато нового.

Але чому ж я взявся згадувати Останню Сестру Милосердя зараз? Чому вся ця серія подій відкинула мене назад у часі? Я не міг дозволити собі спогадів про свою першу пару довгих штанів. Мені потрібно було діяти, прийняти великі рішення, вершити великі справи. Замість того щоб сентиментально прогулюватися по стежках пам'яті і борсатися в солодких спогадах перших смужок з крапелькою крові.

Якої (лише тоді подумавши про це) я не взяв у Яворського. Така ось дрібниця, абсолютно неважлива деталь, але вона могла перетворити сильного чоловіка, людину дії, в метушливого, пихатого невротика. Мені потрібна його смужка. Без неї смерть Яворського буде безглуздою. Весь цей дурний епізод – гірше тупої, імпульсивної дурості: він не завершений. У мене не було смужки.

Я покрутив головою, намагаючись спазматично об'єднати клітини сірої речовини в єдиний синапс. Я вже наполовину вирішив взяти катер і з'їздити на ранкову прогулянку. Може, солоне повітря вивітристь тупість з мого черепа. Або мені треба було відправитись на південь, до Теркі-Пойнт, в надії, що через радіацію я знову мутую в раціональну істоту. Замість цього я зварив каву. Дійсно, смужки не було. Досвід знецінено. Без смужки я міг би з таким же успіхом просто залишитися вдома. Приблизно так. І все-таки деяка нагорода мені дісталася. Я посміхнувся, згадуючи змішання місячного світла зі здавленими криками. Який же я все-таки безрозсудний маленький монстр! Такого епізоду у мене ще не було. Непогано час від часу вириватися з нудної рутини. І ще була Рита, звичайно, але я не знав, що тут і думати. Замість цього я подумав про прохолодний бриз, що обдував маленьку людину, якій подобалось мучити дітей. Можна сказати, щасливо провів час. З іншого боку, за десять років пам'ять потьмяніє, і без скельця зі смужкою крові я не зможу пригадати. Мені потрібен мій сувенір. Ну що ж, подивимося.

Поки варилася кава, я перевірів, чи не принесли газету, втім, без особливої надії. Половина сьомого – занадто рано для газети, а по неділях її найчастіше приносять після восьми. Ще один явний приклад дезінтеграції суспільства, що так турбувало Гаррі. Так от: якщо ви не можете вчасно принести мені газету, невже ви чекаєте, що я утримаюся від того, щоб вбивати людей?

Газети не було. Ну й добре. Висвітлення в пресі моїх пригод ніколи мене особливо не цікавило. І Гаррі попереджав мене, що вести записи – ідіотизм. Даремно він так – я рідко навіть заглядав в огляди про мої уявлення. Нинішній випадок, звичайно, дещо відрізнявся, оскільки я був занадто імпульсивний і тепер злегка турбувався, що недостатньо ретельно замів сліди. А ще мене трохи цікавило, що скажуть про мою несподівану вечірку. І ось я сидів зі своєю кавою близько сорока п'яти хвилин, поки не почув, як газета вдарилася об двері. Я сховався за нею і розгорнув.

Здається, ну що ще можна сказати про журналістів? Про них стільки сказано і написано – цілі енциклопедії. Так от: вони вкрай рідко обтяжені пам'яттю. Та ж сама газета, яка нещодавно сурмила «УБИВЦЯ заганяє поліцію в КУТ», тепер кричала: «ІСТОРІЯ крижаної людини ТАНЕ». Довга і мила замітка, дуже драматично написана, що деталізувала виявлення на будівництві неподалік від Олд-Катлер-роуд жорстокого спотвореного тіла. «Представник поліції Маямі (я впевнений, мається на увазі детектив Лаґерта) вважає, що

висновки робити зарано, але, можливо, це наслідуване вбивство. Однак газета висуває власні висновки (ще одна штука, якої вони рідко соромляться) і вголос цікавиться, а чи дійсно відомий джентльмен в ув'язненні, містер Макхейл, є справжнім вбивцею? Або справжній вбивця насправді все ще на волі, про що свідчить остання груба наруга над суспільною мораллю? Бо, (завбачливо звертає нашу увагу газета) як ми можемо повірити, що двоє таких вбивць можуть одночасно перебувати на волі?» Все було настільки вміло обґрунтовано, що я подумав: якби стільки енергії і розумових зусиль вони направили на розслідування вбивств, сьогодні все було б вже скінчено.

Хоча, зрозуміло, почитати було цікаво. І, звичайно, прочитане наштовхує на роздуми. *Боже правий, невже можливо, щоб божевільна тварина все ще була на свободі? Хіба можна почуватися в безпеці в такій обстановці?*

Задзвонив телефон. Я глянув на годинник: 6.45. Це могла бути лише Дебра.

- Я якраз читаю, – вимовив я в трубку.
- Ти казав «більше», – сказала Дебра. – Більше бризок.
- А хіба не так? – запитав я безневинним голосом.
- Але це навіть не повія. Погодинний вахтер із середньої школи був пошматований на будівництві на Олд-Катлер. Що за чорт, Декстер?
- Ти ж знаєш, що я не досконалий, чи не так, Дебра?
- Справа навіть не вписується в шаблон — де холод, як ти казав? Куди подівся обмежений простір?
- Ми в Маямі, Деб, тут крадуть все.
- Це навіть не наслідування. Це взагалі ні на що інше не схоже. Навіть Лаґерта зрозуміла правильно. Вона вже сказала не для преси. Чорт забирай, Декстере. Дупою відчуваю, що це просто випадковий придурок або наркоман.
- Знаєш, не зовсім справедливо звинувачувати мене.
- Іди до чорта, Дексе! – сказала вона і поклатала трубку.

Ранкові телепрограми відвели шокуючій знахідці цілих дев'яносто секунд. Прикметники на Сьомому каналі були кращими. І нікому не було відомо більше того, про що написала газета. Всі висловлювали обурення, і похмура атмосфера катастрофи накладалася на все — включаючи прогноз погоди. Втім, я був упевненим, що здебільшого це пояснювалось відсутністю відеоряду.

Ще один прекрасний день в Маямі. Понівечені трупи, вдень можливі невеликі опади. Я одягнувся і пішов на роботу.

Я припускав, що у мене був прихований мотив відправитися на роботу так рано, тому я вирішив підкріпитися, зупинившись біля кіоску з випічкою. Я купив два смажених пиріжка, яблучні оладки і рулет з корицею розміром з мою запаску. Пиріжок і оладки я з'їв, бадьоро пробираючись через летальний потік транспорту. Не знаю, як мені вдається без наслідків з'їдати таку кількість випічки. Я не набирав ваги, не покривався прищами, і, хоча це могло здатися несправедливим, поклавши руку на серце, мені не було на що скаржитися. Я вийшов цілком вдалим з точки зору всякого генетичного лайна: хороший обмін речовин, ріст і сила, все, що допомагало в моєму хобі. І мені казали, що на мене не гидко дивитися — що я вважав цілком прийнятним компліментом.

Мені також не потрібно було занадто багато сну, що було незайвим сьогоднішнім ранком. Я сподівався приїхати досить рано, щоб випередити Вінса Масуоку. І, по-моєму, мені це вдалося. У його кабінеті було темно, коли я пробрався туди, стискаючи в якості камуфляжу білий пакет з випічкою. Я швидко та уважно оглянув його місце роботи в пошуках явних доказів — коробки з написом «Яворські» і вчорашньою датою.

Я знайшов її і швидко витягнув кілька зразків тканини. Там їх було достатньо. Я натягнув гумові рукавички і на мить притиснув зразок до лабораторної смужки скла. Я повністю віддавав собі звіт в тому, наскільки нерозумно так додатково ризикувати, але в мене повинна була бути своя смужка.

Як тільки я засунув її в барсетку, то почув позаду кроки Вінса. Я швидко розставив все на свої місця і вихором метнувся до дверей, щоб зустрітися з ним лицем до лица.

– Боже мій, – сказав я. – Ти рухаєшся так тихо. Так тебе все таки тренували ніндзі.

– У мене два старших брата, – відповів Вінс. – Це те ж саме.

Я підняв білий пакет догори і вклонився.

– Майстре, я приніс вам дарунок.

Вінс з подивом глянув на мій пакет.

– Хай благословить тебе Будда, конику. Що це?

Я кинув йому пакет. Той ударився об його груди і зісковзнув на підлогу.

– Ну, ось тобі і ніндзя, – сказав я.

– Щоб функціонувати, моєму тонко налаштованому організму необхідна кавка, – відповів Вінс, нахилившись за пакетом. – Що тут? Було боляче, – він засунув руку в пакет, насупивши брови. – Добре б не частини тіла.

Він витягнув величезний рулет з корицею і оглянув його по всій довжині.

– Ай, карамба! Моє село в цьому році не вимре з голоду. Ми дуже вдячні, конику, – він вклонився, тримаючи рулет в руці. – Повернений борг — благословення для всіх нас, дитино.

– У такому разі чи немає в тебе протоколу огляду того, що знайшли сьогодні вночі на Олд-Катлер?

Вінс відкусив величезний шматок рулету. Його губи блищали від глазури.

– М-м-м, – промимрив він і проковтнув шматок. – Ми відчуваємо себе поза грою?

– Якщо «ми» — це Дебра і я, то так. Я обіцяв їй подивитися протокол.

– Вуф, – промовив він з повним ротом. – У цій ас по-ов ко-офі.

– Прости мене, майстре, – сказав я. – Твій мова здається мені дивним.

Він прожував і проковтнув.

– Я сказав, що на цей раз у нас принаймні повно крові. Але ти знову в прольоті. Справою вже займається Бредлі.

– Я можу подивитися справу? – сказав я, а він знову відкусив.

– Він був е-е ивий...

– Абсолютно вірно, згоден. А тепер по-англійськи.

Вінс знову проковтнув.

– Я кажу, він був ще живий, коли йому відрізали ногу.

– Людські істоти такі життєрадісні, чи не так?

Вінс взяв зі столу справу і простягнув мені, одночасно відкушуючи величезний шматок рулету. Я схопив теку.

– Я пішов, – сказав я. – Поки ти знову не спробував заговорити.

Вінс вийняв рулет з рота.

– Надто пізно.

Я повільно йшов до своєї маленької кубічної буди, переглядаючи вміст теки. Ервас Сезар Мартес виявив тіло. Його заявою починалася тека. Він служив охоронцем в «Системі охорони Саго». Працював на них вже чотирнадцять місяців, у нього не було кримінального минулого. Мартес знайшов тіло приблизно в 10:17 вечора і негайно провів швидкий огляд місцевості, і тільки потім викликав поліцію. Він сам хотів піймати *pendejo*²⁰, який це зробив. Ніхто не повинен взагалі так чинити, а тут вони натворили таке, коли сам Ервас, був на чергуванні. Як ніби вони зробили це з ним самим, розумієте? Ось він і вирішив спіймати чудовисько самостійно. Але це виявилось неможливим. Жодного сліду зловмисника ніде не знайшлося, і він викликав поліцію.

Бідолаха прийняв все занадто близько до серця. Я поділяв його обурення. Така жорстокість незадовільна. Звичайно, я був дуже вдячний, що його поняття про честь надало мені достатньо часу, щоб піти. Я завжди вважав, що в таких випадках мораль не має сенсу.

Я повернув за ріг – до своєї темної кімнатки й натрапив прямо на детектива Лаґерту.
– Ха, – сказала вона. – Ти не дуже добре виглядаєш.

Вона не зрушила з місця.

– Я не ранкова пташка, – відповів я. – Всі мої біоритми вимкнені до полудня.

Вона оглянула мене з відстані в два з половиною сантиметри. Потім сказала:

– Як для мене — це нормально.

Я прослизнув навколо неї до свого столу.

– Можу я зробити маленьке пожертвування його величності закону в настільки ранній ранок?

– У тебе повідомлення, – сказала вона, втупившись на мене. – На автовідповідачі.

Я подивився на нього. Звичайно, індикатор блимав. Ця жінка – справжній детектив.

– Якась дівчина, – сказала Лаґерта. – Голос такий, ніби вона сонна і щаслива. У тебе що, є дівчина, Декстер?

В її голосі почулася дивна нотка виклику.

– Ти знаєш, як воно буває, – сказав я. – Жінки сьогодні такі прямолінійні, а коли хлопець настільки привабливий, як я, вони відразу ж кидаються на шию.

Можливо, не найвдаліший вибір слів. Сказавши їх, я вже не міг не думати про те, як жінка кинулася мені на шию зовсім навіть недавно.

– Обережно, – сказала Лаґерта. – Рано чи пізно якась із них приклеїться.

Я не зрозумів, що вона мала на увазі, але образ виник тривожний.

– Упевнений, що ти права, – відповів я. – А до тих пір — *carpe diem*²¹.

– Що?

– Латинь. Значить «скаржся при світлі дня».

– Що в тебе є щодо сьогоднішньої ночі? – несподівано запитала вона.

Я простягнув теку з матеріалами.

– Я якраз знайомився зі справою.

– Це не те ж саме. Неважливо, що говорять падлючі репортери. Макхейл винен. Він зізнався. Тут діяв інший вбивця.

²⁰ Недоумок (ісп.)

²¹ Лови день (лат.)

– Чи не занадто багато збігів? – зауважив я. – Двоє жорстоких вбивць одночасно.

ЛаГерта знизала плечима.

– Це Маямі, що тут скажеш. Сюди ці хлопці приїжджають на канікули. А навколо багато поганих хлопців. Я не можу всіх половити.

По-правді, вона не могла зловити жодного, якщо тільки він раптом не плюхнеться на переднє сидіння її машини, але тоді був не найкращий момент про це їй казати. ЛаГерта підійшла ближче і клацнула темно-червоним нігтем по теці.

– Розкопай тут що-небудь, Декстере. Мені необхідно показати, що це не одне і те ж.

Вже тепліше. На неї хтось тиснув, швидше за все капітан Меттюз, який вірив всьому, про що прочитав у газеті. Принаймні поки його прізвище в ній пишуть без помилок. А щоб оборонятися, їй були необхідні боеприпаси.

– Звичайно ж, не одне і те ж. Але при чому тут моя скромна персона? – не міг не поцікавитися я.

Якусь мить вона дивилася на мене, наполовину прикривши очі, – цікавий ефект, скажу я вам. Думаю, я бачив такий же погляд в деяких фільмах, на які мене тягала Рита, але для чого детектив ЛаГерта перевела свій погляд на мене, мені було невідомо.

– Я пущу тебе на 27-годинну зустріч, – сказала вона. – Навіть якщо Доукс захоче, щоб ти помер. Ти залишишся там.

– Велике спасибі.

– У тебе іноді є інтуїція на такі справи. На серйозні. Про це всі говорять. У Декстера іноді є інтуїція.

– Та годі тобі. Так, пару разів вгадав...

– А ще мені необхідна людина в лабораторії, яка здатна щось знайти.

– Тоді чому не попросити Вінса?

– Він не такий кмітливий. Ти обов'язково щось знайдеш.

ЛаГерта все ще стояла до незручності близько. Так близько, що я відчував запах її шампуню.

– Я знайду що-небудь, – сказав я. Вона кивнула на автовідповідач.

– Ти збираєшся їй дзвонити? У тебе немає часу, щоб бігати за кицьками.

Вона стояла все так само близько, і я не відразу зрозумів, що вона говорить про повідомленні на моєму автовідповідачі. Я посміхнувся своєю найполітичнішою посмішкою.

– Думаю, це вони ганяються за мною, детективе.

– Ха. Ти все правильно розумієш.

Обдарувавши мене довгим поглядом, ЛаГерта повернулася й пішла геть.

Не знаю чому, але я дивився їй услід. Я правда не міг придумати нічого іншого. Перед тим як зникнути з виду за рогом, вона пригладила спідницю на стегнах і обернулася, щоб подивитися на мене. І пішла – прямо в напрямку темного, повного таємничої політики Відділу вбивств.

А я? Бідний, дорогий, заціпенілий Декстер? Що ще я міг зробити? Я потону в своєму офісному кріслі і натиснув кнопку відтворення на автовідповідачі. «Привіт, Декстер. Це я...» Зрозуміло. І як не дивно, повільний, злегка хрипуватий голос мав увазі, що «я» – це Рита. «М-м-м... Я думала про минулу ніч. Зателефонуйте мені, містер». Як зауважила ЛаГерта, голос звучав стомлено і щасливо. Очевидно, у мене тепер є справжня дівчина.

Де ж кінець цьому божевіллю?

Глава 18

Кілька хвилин я просто сидів і думав про гіркі іронії життя. Після стількох років самотньої незалежності раптом виявилось, що мене з усіх боків переслідують зголоднілі жінки. Деб, Рита, ЛаҒерта – всі вони явно не були в змозі існувати без мене. І єдина особа, з якою мені хотілось якісно провести деякий час, соромливо залишала ляльок Барбі у мене в холодильнику. Хіба це справедливо?

Я засунув руку в кишеню і намацав маленьку скляну пластинку, надійно упаковану в маленький чохол на блискавці. Через неї на мить я навіть відчув себе краще. Принаймні я щось зробив. А єдина і обов'язкова властивість життя – воно повинне бути цікавим, яким і було в даний момент. Втім, «цікаве» – не найважливіше слово в його описі. Я б віддав рік життя за те, щоби побільше дізнатися про ту невловиму, примарну мрію, яка безжально дражнила мене своєю елегантною роботою. Строго кажучи, з інтерлюдією із Яворські я став набагато ближче до того, аби віддати більше, ніж рік.

Так, справа дійсно набирала цікавого поштовху. А чи насправді в департаменті говорили, що у мене нюх на серійні вбивства? Дуже неприємно. Виходить, моє ретельне маскуванню могло ось-ось стати викритим. Я занадто довго вів себе добре, що це могло стати проблемою. Але що мені робити? Іноді прикидатися тупаком? Я не був впевнений, що це спрацює, навіть після стількох років уважних спостережень.

Ну й неважливо. Я відкрив теку зі справою бідлахи Яворські. Після години роботи, я прийшов до декількох висновків. Перший, і найважливіший: я, схоже, викручуся, незважаючи на непрошену і недбалу імпульсивність. І другий: Деббі швидше за все зможе на цьому виграти. Якщо вона зуміє довести, що це робота нашого артиста оригінального жанру, поки ЛаҒерта залишається відданою своїй теорії копіювання, Деб несподівано може перетворитися з тієї, кому не довіряють принести чашку кави, в аромат місяця. Звичайно, насправді Артист тут ні при чому, але при сформованій ситуації таке твердження було б занадто натягнутим. А оскільки не було ні шансу для сумнівів, що будуть виявлені нові тіла, не було і причин для занепокоєння.

Звісно, в той же час я мав забезпечити докучливого детектива ЛаҒерту достатньою кількістю мотузок, щоби вона могла повіситися. Роботою я не ризикував, оскільки повинен був займатися аналізом слідів крові, а не наданням профільних послуг. У такому випадку ЛаҒерта буде виглядати ще більшою дурепою, а акції Дебри лише піднімуться.

Чудесно, коли все складається так добре. Я подзвонив Деб.

* * *

На наступний день о пів на другу ми зустрілися в маленькому ресторанчику в декількох кварталах на північ від аеропорту. У галереї магазинів йому вдалося втиснутися між лавкою автозапчастин і магазином зброї. Це місце недалеко від штаб-квартири «Маямі-Дейд» ми обидва добре знали – там готували кращі в світі кубинські сандвічі. Може, це й дрібниця, але запевняю вас, що бувають моменти, коли врятувати ситуацію здатний лише *medianoche*²², і тому кафе «Релампаго» – єдине місце, де їх можна було дістати. Моргани ходять туди з 1974 року.

У будь-якому випадку я відчував необхідність невеликого, легкого натяку на те, що все налагоджується – якщо несправжнє свято, то хоча б підтвердження, що справи йшли все краще і краще. Можливо, я відчував себе бадьоріше просто тому, що перед цим випустив трохи пари з моїм дорогим другом Яворські, але я насправді відчував себе нез'ясовно

²² Кубинський вид сандвічів (*исп.*)

добре. Я навіть замовив *batido de tamé* – кубинський коктейль зі збитим молоком і унікальним ароматом – отаке поєднання кавуна, персика і манго.

Деб, звичайно, була не в змозі розділити мій ірраціональний настрій. Вона виглядала так, немов довго вивчала міміку до крайності сумної великої риби і впала духом.

– Будь-ласка, Дебора, – заблагав я. – Якщо ти не візьмеш себе в руки, твоє обличчя таким і залишиться. Люди будуть приймати тебе за морського окуня.

– За копа вони вже точно мене не сприйматимуть, – сказала вона. – Тому що їм я ніколи більше не буду.

– Дурниця. Хіба я не обіцяв?

– Та-ак. Ти також обіцяв, що все спрацює. Але нічого не сказав про погляд, яким на мене буде дивитися капітан Меттьюз.

– О, Деб. Він дивився на тебе? Вибач.

– Пішов ти, Декстер! Тебе там не було, і не твоє життя зміло в унітаз.

– Я попереджав, що спочатку не все буде гладко, Деб.

– Ну, принаймні щодо цього ти мав рацію. За словами Меттьюза, я близька до відсторонення.

– Однак, саме він дав тобі дозвіл у вільний час познайомитися зі справою ближче?

Вона зітхнула.

– Він сказав: «Я не можу зупинити тебе, Морган. Але я дуже розчарований. Щоби сказав твій батько?».

– А ти сказала: «Мій батько ніколи б не закрити справу, коли у в'язницю посадили не того?»

– Ні. Але я так подумала. А як ти довідався? – здивувалася вона.

– Ти насправді цього не сказала, правда, Деб?

– Ні.

Я підштовхнув до неї її стакан.

– Випий трохи *tamé*, сестрице. Життя налагоджується.

– Ти знущаєшся?

– Я? Ніколи, Деб. Як я можу?

– Та дуже просто!

– Ні, правда, сестрице. Ти повинна мені вірити.

Якийсь момент вона дивилася мені в очі, потім відвела погляд. Деб так і не доторкнулася до свого коктейлю, і дуже шкода. Він був чудовий.

– Я вірю тобі. Але, клянусь Богом, не знаю чому, – Дебра дивилася на мене, і якийсь дивний вираз миготів у неї на обличчі. – Іноді я не впевнена, що це правильно, Декстере.

Я обдарував її найширшою і найпереконливішою братською посмішкою.

– Протягом наступних двох-трьох днів виявиться щось нове. Обіцяю.

– Звідки така впевненість?

– Просто знаю.

– Але чому ти так цьому радієш?

Я хотів сказати, що мене тішить сама ідея. Сама думка про те, щоб побачити ще раз це безкровне диво, радувала мене найбільше, ніж ніщо інше. І, звичайно ж, це було не те почуття, яке могла б розділити Деб. Тому я залишив його при собі.

– Насправді я радий за тебе.

– Ну так, я забула, – фиркнула вона і сьорбнула з бокала.

– Слухай, або Лаґерта права...

- Що значить — я мертва і в повній дупі.
- Або Лаґерта *неправа*, а ти жива і в нормі. Ти ще зі мною, сестро?
- М-м-м, — промимрила вона, явно роздратована моїм терпінням.
- Якби ти любила сперечатися, поставила б ти на те, що Лаґерта хоч в чому-небудь права? У чому завгодно?
- Може, щодо моди, — сказала Дебра. — Вона справді красиво одягається.

Принесли сандвічі. Офіціант кисло упустив тарілку з ними на середину столу і вихором понісся назад за стійку. Все одно сандвічі були дуже хороші. Я не знав, що відрізняє їх від інших *medianoches* в нашому місті, але вони справді кращі: хліб — хрусткий зовні і м'який усередині; ідеально правильний баланс свинини і пікулів; сир розтанув в самий раз, — чисте блаженство. Дебра грала соломинкою в своєму коктейлі.

- Деб, якщо моя смертельна логіка не може тебе надихнути, якщо сандвіч від «Релампаго» теж не може тебе надихнути, тоді дійсно пізно. Ти вже мертва.

Вона подивилася на мене поглядом морського окуня і відкусила шматочок.

- Дуже смачно, — сказала вона без емоцій. — Бачиш, як я надихнулася?

Я не зміг переконати бідолаху, і це було жахливим ударом по моєму «его». Зрештою, я нагодував її за традиційним рецептом сім'ї Морган. І приніс їй прекрасні новини, навіть якщо вона в них таких не розпізнала. І якщо все це не змогло змусити її посміхнутися — ну, знаєте... В кінці кінців, я не чарівник.

Хоча дещо я все ж міг би зробити — нагодувати ще й Лаґерту дечим не таким апетитним, як сандвічі від «Релампаго», але досить смачним по-своєму. І ось після обіду я відвідав цього гарного детектива в її кабінеті. Відгороджений тонкими перегородками крихітна нірка була в кутку великого приміщення, в якому розташувалось ще півдюжини таких же нірок. Її, звичайно, була найелегантнішою. На перегородках були розвішані зі смаком зроблені фотографії її самої з різними знаменитостями. Я впізнав Глорію Естефан, Мадонну і Хорхе Мас Канозу. На столі, на зеленій підставці з нефриту з шкіряною окантовкою, стояв елегантний, зелений письмовий прилад з оніксу з кварцовим годинником у центрі.

Коли я увійшов, Лаґерта розмовляла по телефону на своєму кулеметному іспанському. Вона підняла очі, глянула в мою сторону і, не побачивши мене, відвернулася. Але за мить її погляд повернувся до мене. На цей раз вона уважно мене оглянула, зрушила брови і сказала: «*Okey-okay. 'Ta luo*», що по-кубинськи означає те ж, що і *hasta luego*²³. Вона повісила трубку і продовжила дивитися на мене.

- Що в тебе є? — нарешті сказала вона.
- Радісні вісті, — відповів я.
- Якщо це означає «хороші новини», тоді я зможу ними скористатися.

Я зачепив ногою розкладний стілець і втягнув його до її нірки.

- Немає ніякого сумніву, — сказав я, сідаючи на складаний стілець, — що ти посадила у в'язницю правильного хлопця. Вбивство на Олд-Катлер скоєно іншою рукою.

Деякий час вона дивилася на мене. Я вже здивувався: невже їй потрібно стільки часу, щоб переробити дані і відповісти?

- Ти можеш це довести? — в кінці кінців запитала вона. — Достовірно?

---

²³ Побачимось пізніше (*исп.*)

Ну звичайно, я можу все підтвердити достовірно, хоча і не збираюся. Неважливо, наскільки сповідь була значущою для здоров'я душі. Замість цього я кинув їй теку на стіл.

– Факти говорять самі за себе, – сказав я. – Абсолютно ніяких питань бути не може.

І, звичайно ж, питань бути не могло, тому що лише я знав все.

– Дивись, – я витягнув з теки аркуш з ретельно відібраними мною самим зіставленнями. – По-перше, жертва — чоловік. Всі інші були жінками. Ця жертва виявлена недалеко від Олд-Катлер. Всі жертви Макхейла були в районі Таміамі-Грейл. Жертва знайдена у відносно цілому вигляді і саме там, де її вбили. Жертви Макхейл були розчленовані і відвезені далеко від місця вбивства.

Я продовжував, а вона уважно слухала. Список був гарний. Знадобилося кілька годин, щоб підібрати найбільш очевидні, безглузді, прозорі до дурості зіставлення, і, повинен був сказати, я непогано впорався. ЛаГерта теж зіграла свою роль просто прекрасно. Вона повністю купилася. Звичайно, адже вона чула те, що хотіла чути.

– Підіб'ємо підсумок, – сказав я. – На новому вбивстві — відбиток помсти, можливо, пов'язаний з наркотиками. Вбивства хлопця, якого ти посадила, інші, і з ними однозначно, на всі сто відсотків, покінчено раз і назавжди. Вони ніколи більше не повторяться. Справу закрито.

Я простягнув їй листок.

ЛаГерта взяла аркуш і довго дивилася в нього. Вона насупилася. Кілька разів пробігла очима лист. Куточок її губ злегка сіпався. Потім вона акуратно поклала папірець на стіл і придавила важким зеленим стемплером.

– Окей, – сказала вона, вирівнюючи стемплер по краю підставки на столі. – Окей. Дуже добре. Це повинно допомогти, – вона знову подивилася на мене, у неї були зосереджено зведені брови – все ще на своїх місцях, і раптом несподівано посміхнулася. – Окей. Спасибі, Декстер.

Посмішка була настільки несподіваною і справжньою, що, будь у мене душа, впевнений, я б відчув себе винуватим.

Все ще посміхаючись, ЛаГерта встала, і ще до того, як я встиг відступити, стиснула мене в міцних обіймах.

– Я правда дуже вдячна, – сказала вона. – Ти змушуєш мене відчувати себе ДУЖЕ ВДЯЧНОЮ.

І вона стала тертися об мене своїм тілом рухами, які можна було назвати лише непристойними. Звичайно, не могло бути й мови, тобто – ось вона, захисник суспільної моралі, і прямо тут же, на очах цієї самої громадськості... Не кажучи вже про той факт, що я тільки що вручив їй мотузку, на якій вона зможе повіситися. А це не зовсім підходяща подія для того, аби відсвяткувати її через... Ні, правда: невже весь світ зішов з розуму? Що стало з людьми? Невже всі вони тільки про це й думають?

Відчуваючи себе близьким до паніки, я спробував вивільнитися.

– Будь-ласка, детективе...

– Називай мене Мігдією, – сказала вона, все сильніше притискаючись і соваючись.

Коли ЛаГерта опустила руку до моєї ширінки, я схопився. Позитивний результат: дія звільнила мене від амурного детектива. Негативний результат: вона розвернулася убік, вдарилася стегном об стіл, подолала своє крісло і розтягнулася на підлозі.

– Мені... Е-е... Правда, мені треба працювати, – затинаючись, промимрив я. – У мене важливе...

Проте я не міг думати ні про що інше, окрім як бігти, рятуючи своє життя. Тому я вискочив з її кабінки, а Лаґерті залишалось лише дивитися мені вслід.

І погляд її особливо доброзичливим я б не назвав.

Глава 19

Я прокинувся, стоячи біля раковини. З крана текла вода. Мене охопила паніка, виникло почуття абсолютної дезорієнтації, серце забилося, запалені повіки тремтіли, намагаючись зімкнутися. Місце, де я стояв, – було неправильним. Раковина виглядала не так, як повинна була б. Я навіть не був упевнений в тому, що знав, хто я є, – в своєму сні я стояв перед своєю раковиною, в якій текла вода. Я натирив руки милом, очищаючи їх від мікроскопічних частинок моторошної червоної крові, змиваючи їх водою, такою гарячою, що шкіра ставала рожевою, новою, абсолютно антисептичною. І гаряча вода здавалася ще гарячішою після прохолоди кімнати, з якої я щойно вийшов: ігрової кімнати, кімнати для вбивств, кімнати для сухого і послідовного розчленування.

Я вимкнув воду і постояв трохи, гойдаючись і торкаючись холодної раковини. Все було настільки реальним, настільки не схожим на той самий фантастичний сон! І я так чітко пам'ятав кімнату. Закривши очі, я відразу ж побачив її.

Я стою над жінкою, яка згинається і звивається, пов'язана клейкою стрічкою. Я бачу жах, зростаючий в її дурних очах, бачу, як у них з'являється безнадія, і відчуваю грандіозний приплив подиву, що піднімається з мене і стікає вниз, до ножа. І як тільки я піднімаю ніж, щоб розпочати...

...Але це не початок. Тому що під столом – ще одна, вже суха і акуратно упакована. А в дальньому кутку – ще одна, чекає своєї черги в безсилому чорному жаху, якого я ще ніколи не бачив, хоча в ньому було щось невловимо знайоме і незмінне. Все це наповнює мене найчистішою енергією, ще більш п'янкою, ніж...

Три.

На цей раз їх три.

Я відкрив очі. Це я – в дзеркалі. Агов, Декстере! Сон приснився, любий? Цікавий, га? Їх було троє, агов? Всього лише сон. Не більше. Я посміхнувся собі у дзеркалі, пробуючи дію лицьових м'язів. Вийшло непереконливо. І в такому от захваті я остаточно прокинувся. І все, що в мене залишилося, – це почуття похмілля і вологі руки.

Те, що повинно було б підсвідомо сприйматися як приємна інтерлюдія, насправді змушувала мене тремтіти від невпевненості. Мене охоплював жах, коли я думаю про те, що мого розуму вже не було в місті, а мене самого залишили платити за квартиру. Я подумав про трьох ретельно пов'язаних подружок, і мені захотілося до них повернутися і продовжити справу. Я згадав про Гаррі і зрозумів, що не зможу. Мене розмазало між пам'яттю і сном, і я не міг сказати, що з них було привабливішим.

Однак це вже не було весело. Я хотів назад свій мозок.

Я витер руки і повернувся в ліжку. Проте цієї ночі моему любому спустошеному Декстеру сну більше не бачити. Я просто лежав на спині і спостерігав за темними плямами, що пливли по стелі, поки без чверті шість не задзвонив телефон.

- Ти був правий, – сказала Деб, коли я зняв трубку.
- Чудове відчуття, – відповів я, намагаючись бути схожим на звичайного блискавичного себе. – Правий щодо чого?
- Щодо всього, – сказала Деб. – Я на місці злочину на Таміамі-Трейл. І спробуй вгадати!
- Я був правий?
- Це він, Декстер. Крім нього, нікому. І все, чорт забирай, набагато крутіше.

– Наскільки крутіше, Деб? – запитав я, думаючи про трьох трупаків і сподіваючись, що це були не вони.

Мене вже стало трусити від упевненості, що це були саме вони.

– Схоже, жертв декілька, – сказала Деб.

Я відчув удар в районі шлунку, як ніби проковтнув заряджений акумулятор. Але все ж зробив героїчну спробу зібратися і вимовити щось типово розумне.

– Чудово, Деб. Ти звучиш як протокол з місця вбивства.

– Нуу, так. Я вже починаю подумувати, що коли-небудь зможу сама такий скласти. Добре тільки, що не цього разу. Надто вже страшно. Лаґерта не знає, що й думати.

– Та вона й не вмис. Що ж там такого страшного, Деб?

– Мені час йти, – несподівано сказала вона. – Давай сюди, Декстере. Ти повинен це бачити.

* * *

До того часу, коли я туди добрався, натовп рядами тіснився біля бар'єру, причому його більшість становили репортери. Пробиратися крізь натовп репортерів, у яких в ніздрях був запах крові, – завжди важка справа. Відразу так і не подумаєш, бо перед камерою вони відразу стають обивателями з пошкодженням мозку і серйозним розладом травлення. Але варто їм опинитися перед поліцейською барикадою – відбувається чудове перетворення. Вони стають сильними, агресивними, готовими і здатними змести і розтоптати все і вся на своєму шляху. Це трохи нагадує історію про матусь у віці, яка піднімає вантажівку, коли під нею опиняється її дитина. Сила походить з якогось містичного джерела, і якимось чином, коли проливається кров, ці, страждаючі анорексією, створіння можуть пробити собі дорогу крізь все, що завгодно. Навіть не паскудячи свої зачіски.

На моє щастя, один з мундирів на барикаді впізнав мене.

– Пропустіть його, хлопці, – крикнув він репортерам. – Дайте дорогу!

– Спасибі, Хуліо, – подякував я копу. – Схоже, репортерів кожен рік тільки додається.

Він хмикнув.

– Видно, їх хтось клонує. Як на мене, вони всі на одне обличчя.

Я проліз під жовтою стрічкою, і тут мене охопило дивне відчуття: ніби хтось грався з вмістом кисню в атмосфері Маямі. Я опинився в бруді будмайданчика. Схоже, будували тут триповерхову офісну будівлю; такі зазвичай заселяють маргінально налаштовані орендарі. І поки я повільно крокував вперед, спостерігаючи за активністю навколо цієї недобудованої конструкції, я вже знав, що всі ми тут з'явилися не випадково. З цим вбивцею не буває нічого випадкового. Все добре обдумане, ретельно виміряно на предмет естетичного впливу, вивчено з погляду художньої доцільності.

Ми були на будівництві, тому що так було треба. Він так виступав із заявою, як я і говорив Деборі.

Ви взяли не того хлопця, каже він. Ви посадили кретина, тому що ви самі кретини. Ви настільки тупі, що нічого не бачите, поки вас не тицьнеш носом. Так ось, отримаєте!

Але більш за все, більш, ніж поліції і публіці, його послання було адресовано мені. Він насміхався, дражнив мене, цитуючи пасажі з моєї власної квапливої роботи. Він привіз тіла на будівництво, тому що я те ж саме проробив з Яворські на будівництві. Він грав зі мною в кішки-мишки, демонструючи всім нам, який він хороший, і заявляючи одному з нас – мені! – що він спостерігає.

Я знаю, що ти робиш, я теж так можу. Тільки краще.

Я гадав, це повинно було б мене турбувати.

Однак чомусь не турбувало.

У мене майже закрутилася голова, як у старшокласниці, яка бачила, як капітан шкільної футбольної команди збирається з духом, щоб запросити її на побачення: «Ти маєш на увазі мене? Мене, маленьку? О зрки, це правда? Вибачте мені, я поки поплескаю віями».

Я глибоко зітхнув і постарався нагадати собі, що я хороша дівчинка і такими справами не займаюся. Але я знав, що він займається, і мені правда хотілося до нього на побачення. Ну будь-ласка, Гаррі!

Справа в тому, що набагато більше, ніж зайнятися цікавою справою з новим другом, мені потрібно було знайти цього вбивцю. Я повинен був бачити його, говорити з ним, довести самому собі, що він реальний і що...

Що «що»?

Що він – це не я?

Що я був не єдиний, хто робить ці страшні й цікаві штучки?

Чому я про це подумав? Це було непросто нерозумно: це було абсолютно неварте уваги мого гордого розуму. Хіба що... Думка з'явилася, заторохтіла, застрибала навколо. Я не відразу зміг змусити її сісти і поводитися належним чином. А що, якщо він насправді – я? Що, якщо я якимось чином робив все це, сам того не усвідомлюючи? Неможливо, звичайно, абсолютно неможливо, але...

Я прокидаюся перед раковиною, змиваючи з рук кров, після «сну», в якому я старанно і весело закривавленими руками робив те, про що зазвичай лише мрію. Так чи інакше, але я багато знав про весь ланцюг вбивств. Знав те, що не міг знати, якщо тільки не...

Якщо тільки... Вистачить! Прийми заспокійливе, Декстере. Почни з самого початку. Дихай, дурне створення. Вдих – хороше повітря, видих – погане. Все це було не більше ніж ще один симптом мого недавнього нападу недоумкуватості. Через напруженість всього мого охайного життя я просто почав передчасно старіти. При тому, що за останні кілька тижнів я переніс кілька випадків справжньої людської тупості. І що з того? Це ще не обов'язково доводить те, що я справжній чоловік. Або що я був таким креативним уві сні.

Ні, звичайно ж, ні. Абсолютно ясно: це зовсім нічого не означало. Але все-таки... Що ж відбувалося?

Припустимо, я просто божеволів – все отак взяло і разом пішло з дому. Дуже втішає. Однак, якщо я дійсно зробив таке припущення, чому б не припустити, що я цілком міг скоїти серію чудових маленьких витівок і нічого не запам'ятати, за винятком декількох фрагментів-снів? Зрештою, це просто більш просунута форма лунатизму. Вбивствосомнія? Цілком імовірно. Чому ні? Адже я ж поступився місцем водію – причому на постійній основі! – коли Темний Мандрівник затіяв свої розважальні прогулянки. Не потрібно багато зусиль, щоб уявити, що щось подібне могло статися і в даному випадку, тільки в дещо іншій формі. Темний Мандрівник просто позичав у мене машину, поки я спав.

Яке ще пояснення можна було придумати? Що, уві сні я астрально переміщався, а через наш зв'язок з убивцею в минулому житті мої вібрації увійшли в резонанс з його аурою? Звичайно, тут міг бути сенс, якщо б ми жили в південній Каліфорнії. У Маямі це звучало дещо непереконливо. Отже, якщо я зайду в недобудовану будівлю і побачу три трупи в тих місцях і в такому стані, з яким, як мені здається, я вже знайомий, мені доведеться серйозно розглянути ймовірність того, що послання залишив я сам. Хіба в цьому було не більше сенсу, ніж в припущенні, що я оживляю якусь підсвідому партійну лінію?

Я підійшов до зовнішньої сходової клітки будинку, зупинився, на мить заплющив очі і притулювався до бетонного стінового блоку. Він був трохи прохолоднішим за повітря. Я доклав щоку до його грубої поверхні з відчуттям чогось середнього між задоволенням і болем. Як би мені не хотілося піднятися наверх і подивитися на те, що там було, приблизно так само сильно мені не хотілося взагалі це бачити. *Поговори зі мною, –* прошепотів я Темному Мандрівнику. *– Розкажи, що ти зробив.*

Крім звичайного холодного і далекого сміху, ніякої відповіді, звичайно, не було. Ніякої реальної допомоги. Я відчув легку нудоту, запаморочення, невпевненість. Мені дуже не подобалося почуття усвідомлення того, що у мене були почуття. Я зробив три глибоких вдихи, випростався і розплющив очі.

Сержант Доукс дивився на мене з відстані в один метр, він вже був на сходах, одна нога на першій сходинці. Обличчя його нагадувало темну різьблену маску, як морда у ротвейлера, який приготувався вирвати тобі руки, але спочатку йому було цікаво дізнатися, чим ти пахнеш. У виразі його обличчя було щось таке, чого я ніколи раніше не бачив, хіба що в дзеркалі. Глибока і мертва порожнеча, як останній рядок шаради з картинок під назвою «людське життя».

– З ким це ти розмовляєш? – запитав він, показавши свої білі голодні зуби. *– Хто тут ще з тобою?*

Його слова, вимовлені з таким знанням справи, різонули мене наскрізь. Нутрощі відразу перетворилися на желе. Чому він сказав саме це? Що мається на увазі під «тут з тобою»? Чи може він щось знати про Темного Мандрівника? Навряд чи! Якщо тільки...

Доукс знав мене, оскільки знав, що було в мені.

Так само, як я знав, що було всередині Останньої Сестри Милосердя.

Цей суб'єкт всередині починає турбуватися, коли бачить собі подібного. Невже у сержанта Доукса теж є Мандрівник? Невже таке можливо? Сержант з Вбивчого відділу – і хижак типу темного Декстера? Неймовірно. Але як по-інакшому це було пояснити? Мені так нічого і не прийшло в голову, а я все ще дивився на нього. А він – на мене.

Нарешті Доукс, не відводячи погляду, мотнув головою.

– Яюсь на днях, – сказав він. *– Тиія.*

– Я перевірю щодо дощу, – відповів я з усім ентузіазмом, який мені вдалося назбирати.

– А зараз, якщо ти дозволиш...

Він так і стояв, займаючи всю ширину сходів, продовжуючи дивитися на мене. Нарешті злегка кивнув і відсунувся.

– Яюсь на днях, – повторив він, коли я проходив повз нього.

Шок від цієї зустрічі миттєво вирвав мене із сльозливої егоцентричної чуттєвості. Звичайно, я не міг підсвідомо здійснювати вбивства. Якщо не говорити про цілковиту

безглуздість самої ідеї, було б неймовірним марнотратством робити це – і не пам'ятати. Повинно було бути інше пояснення, просте і об'єктивне. Зрозуміло, я був не єдиний, хто був здатний на такий креативний підхід. Зрештою я жив у Маямі, навколо мене самі виродки, такі, як сержант Доукс.

Я швидко піднімався по сходах. Приплив адреналіну майже повернув мене в звичайний стан. У кроці з'явилася здорова стрибучість, і те, що я віддалявся від любенького сержанта, тільки частково пояснювало її. Більш того, тепер мені просто не терпілося побачити цей самий останній акт насильства над благополуччям суспільства – природна цікавість, нічого більше. І, зрозуміло, я не розраховував знайти там свої відбитки пальців.

По сходам я забрався на третій поверх. Деякі панелі вже були встановлені, але більша частина цього рівня була без стін. Коли я увійшов до приміщення, то в його центрі я побачив сидячого навпочіпки Анджело. Його лікті спочивали на колінах, долоні підпирали підборіддя, і він просто дивився. Я зупинився і здивовано витріщився на нього. Найвражаюча сцена, яку я коли-небудь бачив: співробітник Вбивчого відділу Маямі знерухомлений тим, що побачив на місці злочину.

А те, що він побачив, виглядало ще більш вражаючим.

Це було схожим на сцену з якоїсь чорної мелодрами – водевіль для вампірів. Як і на тому будівництві, де я розбирався з Яворські, тут був упакований в поліетилен штабель сухої штукатурки. Його склали біля стіни. Зараз він був залитий світлом прожекторів з будівництва, а також додатковим освітленням, встановленим криміналістами.

На верху штабеля, підведеного на зразок жертovníка, стояв чорний переносний верстак. Він був акуратно встановлений в центрі так, щоби світло падало якраз на нього... Вірніше, щоби світло падало якраз на предмет, піднятий на верстаку.

І цим предметом, звичайно ж, була жіноча голова. У роті вона тримала дзеркало заднього виду від якогось автомобіля або фургону. Воно розтягувало лице в майже комічну гримасу подиву.

Вище і лівіше була друга голова. До її підборіддя було приставлено тулуб лялькової Барбі. Вид був ще той: величезна голова і крихітне тільце.

З правого боку знаходилася третя голова. Її акуратно прикріпили до шматка сухої штукатурки. Вуха були ретельно пригвинчені до неї чимось на зразок саморізів. Навколо експоната не було видно крові. Всі три голови – і ні краплі крові.

Дзеркало, Барбі і суха штукатурка.

Три трупи.

Суха кістка.

Привіт, Декстере.

Абсолютно ніяких сумнівів. Тулуб Барбі – явне посилання на ляльку в моєму холодильнику. Дзеркало – від голови з естакади, а суха штукатурка посилання на Яворські. Або хтось так глибоко заліз в мою голову, що міг цілком стати мною, або це дійсно був я.

Я дихав повільно і судорожно. Я був абсолютно впевнений, що мої емоції – були не ті, що у Анджело, але раптом так захотілося присісти навпочіпки поруч з ним. Мені був

потрібен час, щоб згадати, як це взагалі люди думають, і підлога була не найгіршим місцем. Замість цього я виявив, що повільно рухаюся в сторону жертovníка. Щось штовхало мене туди, як ніби я стояв на добре змазаних полозах. Я не міг змусити себе зупинитися або уповільнити крок і підходив все ближче. Єдине, що я міг робити, – це дивитися, дивуватися і концентруватися на тому, аби в потрібному місці робити вдих і видих. Повільно я почав усвідомлювати, що я не єдиний тут, хто не міг повірити в те, що бачив.

За родом служби (не кажучи вже про хобі) я був на місцях скоєнь сотень убивств, багато з яких були настільки страшними і жорстокими, що шокували навіть мене. І всякий раз команда Маямі-Дейд будувала і вела свою роботу в спокійній і професійній манері. На місці будь-якого і кожного з таких вбивств хтось сьорбав каву, когось посиляли за пиріжками або горішками, хтось жартував, згрібаючи зразки крові. На місці будь-якого і кожного з таких вбивств я завжди бачив групу людей, на яких кривава бійня справляла враження не більше, ніж гра в боулінг з командою армії порятунку.

До сьогоднішнього дня.

Сьогодні у величезному порожньому бетонному приміщенні було неприродно тихо. Офіцери і техніки стояли мовчазними групами по дві-три людини, неначе боялися залишатися на самоті, і просто дивилися на те, що було виставлено в дальньому кінці приміщення. Якщо хтось випадково видавав звук, всі здригалися і озиралися в сторону порушника тиші. Все виглядало настільки дивно, аж до комічності. Я, звичайно ж, розсміявся б у весь голос, якби не витріщався разом з усіма цими задротами.

Невже я міг таке зробити?

Це було чудово – в жахливому сенсі слова, звичайно. Але все ж постановка була досконала, чарівна, прекрасна і безкровна. Демонстрація завидної дотепності і чудового почуття композиції. Комуś довелося пройти через масу неприємностей, щоби в результаті вийшов справжній витвір мистецтва. Комуś з почуттям стилю, талантом і патологічною грайливістю. За все своє життя я знав тільки одного такого «когоś».

Чи можливо, щоб цей «хтось» виявився глибоко сплячим Декстером?

Глава 20

Я встав як можна ближче до мальовничої картини, не доторкаючись, а просто дивлячись на неї. Маленький жертovníк ще не обсипали чорним пилом на предмет відбитків. Із ним ще нічого не встигли зробити, хоча, напевно, сфотографували. І ой, як же мені хотілося взяти одну з тих фотографій до себе додому! У якості постера, у всю свою безкровну повнокольоровість! Якби таке сотворив я, то став би кращим з художників, яких можна було тільки припустити. Навіть з такої близької відстані здавалося, що голови вирують у просторі над тлінною землею як вічна і безкровна, в буквальному сенсі безтілесна пародія на рай...

Трупи. Я озирнувся. Ніде не було видно ні ознак тіл, ні натяків на піраміду з акуратно упакованих пакетів. Тільки піраміда з голів.

Я продовжував дивитися. Через деякий час повільно підплив блідий Вінс Масуока з відкритим ротом.

– Декстере, – сказав він і затряс головою.

– Привіт, Вінсе, – сказав я. Він продовжував трястися. – А де тіла?

Деякий час він все ще дивився на голови. Потім повернувся до мене з таким виразом обличчя, ніби щойно втратив невинність. І відповів:

– Десь у іншому місці.

На сходах почувся тупіт, і чари зруйнувалися. Я відійшов від сцени, коли на ній з'явилися Лаґерта з декількома ретельно відібраними репортерами: Ніком-як-його-там, Ріком Санґрією (з місцевого телебачення) та Еріком на прізвисько «Вікінг» (дивакуватим, але шановним газетним оглядачем). На момент приміщення пошвавилось. Нік і Ерік поглянули разок і тут же побігли назад до сходів, прикривши долонями роти. Рік Санґрія суворо насупив брови, подивився на освітлення і повернувся до Лаґерти.

– Тут є розетка? Мені потрібен свій оператор, – Лаґерта похитала головою.

– Почекайте решти хлопців, – сказала вона.

– Мені потрібна картинка, – продовжував наполягати він. Позаду Санґрії з'явився сержант Доукс. Репортер обернувся до нього.

– Ніяких зйомок, – сказав Доукс.

Санґрія відкрив рот, якийсь час дивився на Доукса, а потім закрив його. В черговий раз бездоганні якості відмінного сержанта врятували становище. Доукс повернувся і став у позу охоронця біля виставлених експонатів: ні дати, ні взяти – наукова експозиція, а він її куратор.

З боку входу пролунав здавлений кашель – це поверталися Нік-як-його-там і Ерік на прізвисько «Вікінг», повільно човгаючи по сходинках, як два дідуся.

Ерік намагався не дивитися в дальній кінець приміщення. Нік теж намагався, але його погляд, як магнітом, тягло до моторошної картини, і кожного разу він ривком відвертався в сторону Лаґерти.

Лаґерта заговорила. Я посунувся ближче, щоб чути.

– Я попросила вас трьох прийти, щоб побачити все до того, як ми офіційно дозволимо пресі висвітлювати те, що трапилось, – сказала вона.

– Але ми можемо висвітлювати це неофіційно? – перебив її Рік Санґрія.

Лаґерта проігнорувала його.

— Нам не потрібні дикі домисли преси про те, що тут сталося, — продовжила вона. — Самі розумієте, це жахливий і аномальний злочин, — ЛаГерта зробила невелику паузу, а потім старанно вимовила: — Не схожий ні на один злочин, які нам доводилося бачити.

Прямо-таки відчувалося, що її слова складені з великих літер.

Нік-як-його-там хмикнув і зробив задуманий вигляд. Ерік на прізвисько «Вікінг» в'їхав миттєво.

— Гей, почекайте, — заторохтів він. — Ви хочете сказати, що це абсолютно новий убивця? Абсолютно інша серія вбивств?

ЛаГерта кинула на нього багатозначний погляд.

— Звичайно, ще дуже рано робити висновки, — впевнено звучала вона. — Але давайте подивимося на ситуацію логічно, добре? По-перше, — вона загнула палець. — Ми взяли хлопця, який зізнався у минулих вбивствах. Він у в'язниці, і ми не випускали його звідти. По-друге, даний випадок не схожий ні на один з тих, що мені доводилося бачити. Тому що їх три, і вони так чарівно виставлені. Зрозуміло?

Благословенне її серце, вона це помітила.

— Чому я не можу запросити свого оператора? — запитав Рік Сангрія.

— Скажіть, а на місці одного з минулих вбивств хіба вже не знаходили дзеркало? — слабким голосом запитав Ерік на прізвисько «Вікінг», дуже намагаючись не дивитися в той бік.

— Ви ідентифікували цих... — сказав Нік-як-його-там. Його голова знову почала повертатися у бік експозиції, він зловив її і знову різко повернувся до ЛаГерти: — Жертви — повії, детективе?

— Послухайте, — злегка роздратовано почала ЛаГерта, і на секунду в її голосі проскочив натяк на кубинський акцент. — Дозвольте дещо пояснити. Мені байдуже, повії вони чи ні. Мені байдуже, є тут дзеркало чи ні. Мені все це байдуже, — вона зробила вдих і продовжила — набагато спокійніше: — Ми взяли одного вбивцю і посадили його. У нас є зізнання. Це вбивство — абсолютно нова справа, зрозуміло? Ви ж бачите — все абсолютно несхоже.

— Тоді чому саме ви ведете справу? — запитав Ерік на прізвисько «Вікінг».

Цілком резонно, по-моєму.

ЛаГерта показала свої акулячі зуби.

— Я розкрила попередню.

— Так ви впевнені, що це зовсім інший вбивця? — запитав Рік Сангрія.

— Жодних сумнівів. Поки не можу повідомити вам деталі, але в мене є докази, підтвержені лабораторними дослідженнями.

Напевно вона мала на увазі мене. Я навіть відчув крихту гордості.

— Але в чомусь схоже, не чи правда? Таке ж місце, така ж техніка, взагалі-то... — почав було Ерік на прізвисько «Вікінг».

ЛаГерта обрізала його.

— Зовсім не схоже.

— Тобто вас повністю задовольняє, що Макхейл скоїв ті, інші вбивства, а це відрізняється від них, — виголосив Нік-як-його-там.

— На сто відсотків, — сказала ЛаГерта. — Крім того, я ж не казала, що Макхейл скоїв ті, інші.

На секунду всі репортери забули про жахливе видовище, відсутність камер і знімків.

– Що? – нарешті вимовив Нік-як-його-там. ЛаГерта спалахнула, але продовжила наполягати.

– Я ніколи не говорила, що Макхейл скоїв вбивства. Це сказав Макхейл. І що мені слід зробити? Сказати йому: «Іди, я тобі не вірю»?

Ерік на прізвисько «Вікінг» і Нік-як-його-там обмінялися багатозначними поглядами. Я б теж обмінявся, якби було з ким. Тому я втупився на центральну голову жертovníка. Вона не підморгнула мені, хоча, я був впевнений, що була настільки ж враженою.

– Нісенітниця, – пробурмотів Ерік, але його перебив Рік Санґрія.

– Ви дозволите нам взяти інтерв'ю у Макхейла? – зажадав Санґрія. – У присутності камери?

Від відповіді ЛаГерти нас врятувало прибуття капітана Меттьюза. Голосно стукаючи каблуками, він піднявся по сходах і намертво застиг, побачивши нашу маленьку художню виставку.

– Господи Ісусе!.. – вимовив він. Потім його погляд упав на групу репортерів, що оточили ЛаГерту. – Якого біса ці хлопці тут роблять?

ЛаГерта обвела поглядом приміщення, але добровольців у ньому не виявилось.

– Я їх запросила, – нарешті сказала вона. – Неофіційно. Без записів і коментарів.

– Ви не казали, що без записів і коментарів, – випалив Рік Санґрія. – Ви сказали тільки «неофіційно».

ЛаГерта блиснула на нього поглядом.

– Неофіційно й означає без записів і коментарів.

– Забирайтеся звідси! – гаркнув Меттьюз. – Офіційно, із записами та коментарями.

Ерік на прізвисько «Вікінг» прочистив горло.

– Капітан, ви згодні з детективом ЛаГертою, що нову серію вбивств скоїв інший вбивця?

– Геть! – повторив Меттьюз. – Я відповім на запитання внизу.

– Мені потрібен відеоматеріал, – сказав Рік Санґрія. – Це займе всього декілька хвилин.

Меттьюз кивнув головою в бік виходу.

– Сержант Доукс?

Матеріалізувався Доукс і взяв Ріка Санґрію за лікоть.

– Джентльмени, – промовив він м'яким страхітливим голосом.

Троє репортерів подивилися на нього. Я помітив, що Нік-як-його-там судорожно ковтнув слину. Потім всі троє без єдиного звуку віддалилися.

Меттьюз почекав, поки вони підуть. Коли вони відійшли на достатню відстань, він повернувся до ЛаГерти.

– Детективе, – сказав капітан таким отруйним голосом, якому можна навчитися лише у Доукса. – Ще раз коли-небудь притягнете з собою все це лайно — і вважайте удачею, якщо вам вдасться влаштуватися охоронцем на парковку в «Вол-Маркеті».

ЛаГерта стала блідо-зеленою, потім яскраво-червоною.

– Капітан, я просто хотіла... – промовила вона.

Але Меттьюз вже відвернувся. Він поправив краватку, пригладив рукою волосся і пройшов вниз за репортерами.

Я повернувся і знову подивився на жертovníк. Там нічого не змінилося, лише криміналісти почали все навколо пудрити порошком у пошуках відбитків. Пізніше вони все це розберуть, щоб почати робити аналіз за фрагментами. І незабаром єдине, що залишиться, – це чудові спогади.

Я пішов униз, щоб знайти Дебру.

У Ріка Сангрії вже працювала камера. Капітан Меттюз стояв у потоці світла, з мікрофонами біля підборіддя, і виступав з «офіційною заявою».

– ...Завжди політикою нашого департаменту маєтсья на увазі, що офіцер, який веде справу, має повну автономію, якщо тільки не стає очевидним, що в результаті ряду серйозних помилок слідства виникає сумнів в компетентності даного офіцера. Подібна ситуація ще не настала, але я уважно стежу за її розвитком. Коли на карту поставлено благополуччя суспільства...

Я помітив Дебру – вона стояла за жовтою стрічкою в своїй синій патрульній формі.

– Хороший костюмчик, – сказав я їй.

– Мені подобається. Бачив? – вона кивнула наверх.

– Бачив. А також бачив, як капітан Меттюз обговорював справу з детективом Лаґертою.

Дебора затамувала подих.

– Що вони говорили?

Я поплескав її по плечу.

– Якось я почув, як тато використовував дуже яскраве вираження, яке могло б описати нашу ситуацію. Капітан «перенаправив її в нову дупу». Чула таке?

Вона спочатку насупилася, потім посміхнулася.

– Чудово. Але тепер мені насправді потрібна твоя допомога, Дексе.

– А я, звичайно, весь цей час робив протилежне?

– Не знаю, як ти думаєш, але цього явно недостатньо.

– Як несправедливо, Деб. І як нечесно. Зрештою, ти на місці злочину, на тобі, до речі, форма. Або ти воліла б бути в секс-костюмі?

Вона пересмикнула плечима.

– Справа в іншому. Ти весь час щось приховуєш, і я хочу знати що.

Декілька секунд я не міг нічого сказати – завжди таке незручне відчуття. Я й не думав, що вона така прониклива.

– А що, Дебра...

– Слухай, я не знаю, як діє ця політична нісенітниця, і, може, я не настільки розумна, як ти, але я впевнена, що вони вже починають прикривати свої дупи. Що означає — ніхто не збирається займатися реальною поліцейською роботою.

– Що означає, ти бачиш шанс зробити її самостійно? Браво, Деббі!

– І також означає, що мені, як ніколи, потрібна твоя допомога, – вона стиснула мою руку. – Будь-ласка, Дексі?

Не знаю, що мене більше вразило, – її проникливість, рукостискання або те, що Дебра назвала мене так, як називала у дитинстві, – «Дексі». Вона не називала мене так з тих пір, коли мені було десять. Навмисно чи ні, цим прізвиськом вона повернула нас обох назад, на землю Гаррі. Туди, де сім'я була важливіше всього, і зобов'язання так само були реальні, як обезголовлені повії. Що я міг сказати?

– Звичайно, Дебра, – відповів я.

Дексі, браво. Ще трохи, і у мене з'являться емоції.

– Добре, – вона знову повернула свою ділову оболонку – така чудова швидка зміна. Я просто не міг не дивуватися. – Ну, і що ж тут найцікавіше? – запитала Деб, кивком вказавши наверх.

– Частини тіл, – відповів я. – Ти не знаєш, хто-небудь їх шукає?

Дебора кинула на мене похмурий погляд класичного поліцейського – щось новеньке.

– Наскільки мені відомо, набагато більше офіцерів приставлено до телекамер, ніж до роботи.

– Добре, – сказав я. – Якщо ми знайдемо частини тіл, то зможемо сильно просунутися в розслідуванні.

– Добре. Де будемо шукати?

Резонне питання, яке відразу поставило мене в незручне становище. Я поняття не мав де. Чи залишилися кінцівки на місці вбивства? Не думаю, по-моєму, це занадто неакуратно. Якби йому захотілося використовувати приміщення знову, через таке огидне безладдя це було б просто неможливим.

Припустимо, залишки м'яса відвезли кудись ще. Але куди? Або, можливо – до мене повільно стало доходити, – правильне питання: «чому»?

Виставка голів мала свою причину. У чому могла бути причина того, що тіла залишили десь ще? Просто щоб заховати? Ні – з цією людиною нічого не буває просто. «Просто заховати» – виразно нижче його гідності. Особливо зараз, коли йому хочеться трохи похизуватися. Якщо так, де б він склав всю цю купу решток?

– Ну? – вимогливо запитала Дебора. – Що думаєш? Де будемо шукати?

Я похитав головою.

– Не знаю. Де б вони не були, все повинно вписуватися в його спектакль. А ми так і не знаємо точно, в чому його сенс.

– Чорт забирай, Декстере...

– Він хоче ткнути нас носом. Йому потрібно сказати, що ми зробили неймовірну дурість, але навіть якщо б ми її не здійснювали, він все одно розумніший за нас.

– І поки він правий, – промовила Деб, знову надівши на обличчя вираз морського окуня.

– Отже... Де б він не склав решту, йому потрібно продовжувати спектакль. Довести, що ми — ідіоти. Ні, не так. Що ми зробили якусь дурість.

– Точно. Дуже важлива відмінність.

– Будь-ласка, Деб, так ти травмуєш собі обличчя. Це насправді важливо, тому що він хоче прокоментувати АКТ, а не АКТОРІВ.

– Ха-ха. Круто, Декстер. Може, потрібно відправитися в найближчий театр і пошукати актора в крові по лікоть, а?

Я похитав головою.

– Ніякої крові, Деб. Ні краплі. Ось у чому фішка.

– Чому ти так впевнений?

– Тому що, де б не знаходили тіла, крові не було. Це зумисний і необхідний елемент всього, що він робить. І зараз він повинен повторити найбільш важливі моменти, залишити коментарі з приводу того, що зробив і що ми недодивилися. Хіба ти не розумієш?

– Звичайно, розумію. У цьому є сенс. Чому б нам не перевірити центр Офіс-Депо? Можливо, він знову склав трупи у воротарську сітку?

Я відкрив рот, щоб видати якусь розумну ремарку. Хокейна площадка – це не те, зовсім і очевидно не те. Того разу відбувся експеримент, щось незвичайне, але я знав, що він не захоче повторюватися. Я почав пояснювати Деб, що єдина причина, по якій він міг би повторити жарт з хокейним майданчиком, – це... Я завмер з відкритим ротом. Звичайно, подумав я. Звісно.

– Ну, в кого з нас риб'яче обличчя, а? У чому справа, Дексе?

Хвилину я не міг говорити взагалі. Занадто багато сил йшло на ловлю кружляючих в голові думок. Єдина причина, по якій він міг повторити жарт з хокейним майданчиком, – щоб показати нам, що ми арештували не того хлопця.

– О, Деб, – промовив я нарешті. – Звичайно. Звичайно, ти права. Арена! Ти права, незважаючи ні на що, і все ж...

– Чорт забирай, вистачить: права — не права, – сказала вона і попрямувала до машини.

Глава 21

- Ти ж розумієш, що це тільки припущення? – запитав я. – Можливо, ми там нічого не знайдемо.
- Розумію, – відповіла Деб.
- І місце не в нашій юрисдикції. Це Бровард. А хлопці з Броварда не особливо нас люблять, тому...
- Заради Бога, Декстере, – відрізала вона. – Ти тріщиш, як школярка.

Може, це й було правдою, хоча говорити так було абсолютно непотрібно. З іншого боку, Дебра несподівано виявилася пучком сталевих, міцно пов'язаних нервів. Коли ми звернули з шосе Сограсс і поїхали в бік центру Депо, вона ще сильніше закусилла губу. Я майже чув, як тріщить її шелепа.

– Чорт забирай! – пробурмотів я про себе, але у Деб, мабуть, був підслуховуючий пристрій.

– Пішов ти! – сказала вона.

Я перевів погляд з гранітного профілю Дебри на арену. На якийсь момент ранне ранкове сонце так освітло будівлю, що здалося, наче її оточував цілий флот літаючих тарілок. Насправді це були всього-на-всього освітлювальні шогли навколо арени, ніби поганки-переростки. Хтось, мабуть, підказав архітекторові, що вони дуже оригінальні. «Виглядає молоді і рішуче» – так швидше за все і сказали. І я був впевнений, що це було сказано при хорошому освітленні. Я дуже сподівався, що колись, у найближчому майбутньому, хороше освітлення все ж з'явиться.

Я один раз об'їхав навколо арени, виглядаючи ознаки життя. На другому колі до одного з входів під'їхала побита тойота. Пасажирські двері тримала мотузка, що перев'язувала стійку через відкрите вікно. Водійські двері відчинилися, коли я почав гальмувати, а Дебра вискочила з машини ще на ходу.

– Вибачте, сер, – звернулася вона до людини, що вилазила з тойоти.

Йому було близько п'ятдесяти, низький і щільний чоловік в забруднених зелених штанах і блакитній нейлоновій куртці. Він подивився на Деб у формі і відразу ж занервував.

– А? – сказав він. – Я нічого не робив.

– Ви працюєте тут, сер?

– А то. Звісно, чого ви думаєте я тут, вісім ранку?

– Будь-ласка, назвіть ваше ім'я, сер, – він потягнувся в кишеню за гаманцем.

– Естебан Родрігес. У мене є посвідчення, – Дебра махнула рукою.

– У цьому немає необхідності. Що ви тут робите в такий час, сер?

Він знітився і став засовувати гаманець у кишеню.

– Взагалі зазвичай я маю бути тут раніше, але зараз команда на виїзді — Ванкувер, Оттава і Лос-Анджелес. Тому я приїжджаю трохи пізніше.

– Тут уже хтось є зараз, Естебан?

– Нє-а. Тільки я. Решта довго спить.

– А вночі? Тут є охорона?

Він зробив рукою кілька кругових рухів.

– Охорона ходить вночі навколо стоянки, але несильно часто. Я зазвичай найперший тут.

– Тобто перший, хто заходить всередину?

– Ага, точно, а я що сказав?

Я вийшов з машини і сперся на дах.

– Ви той хлопець, який на «Замбоні» готував лід до ранкового тренування? – поцікавився я.

Деб роздратовано зиркнув у мій бік. Естебан втупився на мене, розглядаючи витончену гавайську сорочку і габардиновані слакси.

– Ви що, теж коп, а?

– Я коп-задрот, працюю в лабораторії.

– А-а, ну так, – сказав він, киваючи, як ніби щось зрозумів.

– Ти працюєш на «Замбоні»? – повторив я запитання.

– Ну, так, не на «Олімпі» ж, розвалюсі паскудній... Мені не дають водити її на іграх, розумієш. Це для хлопців у костюмах. Вони люблять саджати на неї дітей, розумієш. Може, якусь знаменитість. Щоб каталася і махала рукою, от таке лайно. Але я працюю на ній перед ранковим тренуванням, розумієш. Коли команда в місті. Я працюю на «Замбоні» тільки вранці, дуже рано. Але вони сьогодні на виїзді, тому я приїхав пізно.

– Ми хотіли б зайти і оглянути арену, – сказала Деб, явно роздратована тим, що я встряв без черги.

Естебан знову повернувся до неї, в очах блиснув хитрий вогник.

– Ну так, – сказав він. – У вас ордер?

Дебра спалахнула. Прекрасний контраст з її блакитною формою, але не найефектніша реакція для зміцнення авторитету. Вона усвідомлювала, що почервоніла, і збісилася. Якщо скоро у нас не буде ордера та й взагалі ніяких справ тут, які хоча б віддалено могли б вважатися офіційно санкціонованими, я не впевнений, що скаженіти – найкращий тактичний маневр.

– Естебан, – почав я, поки Деб не сказала чогось, за що потрібно буде пожалкувати потім.

– А?

– Ти давно тут працюєш? – він знизав плечима.

– Та як воно відкрилося. Я працював на старій арені ще за два роки, як відкрилася ця.

– Тобто ти працював тут минулого тижня, коли на льоду знайшли труп?

Естебан відвернувся, під засмагою його обличчя позеленіло. Він насилу проковтнув.

– Не хотів би я таке побачити ще раз.

Я кивнув з вельми правдоподібним штучним співчуттям.

– Розумію. Саме тому ми і тут, Естебан, – він нахмурився.

– Що ви хочете цим сказати?

Я подивився на Деб, щоб переконатися, що вона не дістає пістолет або щось на зразок цього. Сестриця подивилася на мене з несхваленням, стулила губки і затупала ніжною, але так нічого і не сказала.

– Естебан, – сказав я, наближаючись до нього і переходячи на самий довірчий і мужній тон, на який я був здатний. – Ми думаємо, що у тебе є шанс відкрити ці двері і знайти щось подібне тому, що ти знайшов минулого разу.

– Чорт! – вибухнув він. – Не хочу нічого знати, я тут ні при чому.

– Звичайно, ні при чому.

– *Me sago en diez*²⁴ на це лайно, – сказав він.

– Точно, – погодився я. – Тож чому не пропустити нас, щоб ми подивилися першими?

---

²⁴ Я чхати хотів (*исп.*)

Він глянув на мене, потім на все ще похмуру Дебору – вражаюче видовище, яке, втім, чудово компенсувалося її формою.

- У мене можуть бути неприємності. З роботи виженуть, – я посміхнувся з найсправжнішим співчуттям.
- Звичайно, ти можеш сам увійти всередину і знайти купу відрізаних рук і ніг.
- Чорт! – знову сказав він. – У мене будуть неприємності, втрачу роботу, а? Навіщо мені це, а?
- А як щодо громадянського обов'язку?
- Та ну, годі, га? Чого ви мені мозок довбете? Яке вам діло якщо мене виженуть з роботи?

Він не те щоб простягнув руку (це було б занадто благородно з його боку), але було ясно, що Естебан сподівався на невеликий презент, який міг би убезпечити його на випадок імовірної втрати роботи. Дуже слушно, якщо мати на увазі, що це все-таки Маямі. У мене була тільки п'ятидоларові банкноти, а мені насправді хотілося пиріжка з чашкою кави. Тому я просто кивнув – з людським розумінням.

- Ти маєш рацію. Ми думали, що тобі не доведеться бачити всі ці частини тіла. Я ж сказав, що нині їх буде більше? Але я насправді не хочу, щоб ти втратив роботу. Вибач за турботу, Естебан. Вдалого дня! – я посміхнувся Деборі. – Ходімо, офіцере. Нам треба встигнути в інше місце, щоб знайти пальці.

Дебора все ще хмурилася, однак у неї був природній дар актриси. Поки я прощався з Естебаном, вона відкрила дверцята машини і забралася всередину.

- Стривайте! – покликав Естебан. Я подивився на нього з виразом ввічливої цікавості. – Клянуся Господом, я не хочу ще раз знайти це лайно...

Якийсь момент він дивився на мене, наче сподіваючись, що я зроблюсь м'якшим і відсиплю йому жменю мідяків, але, як я сказав, пиріжок вже закарбувався в моїй уяві і поступатися я не збирався. Естебан облизав губи, потім швидко обернувся і встромив ключ у замкову щілину великої подвійної двері.

- Ідіть. Я почекаю вас тут.
- Якщо ти впевнений... – сказав я.
- Давай, хлопче, чого тобі ще від мене треба? Давай! – я встав і подивився на Дебру.
- Він впевнений, – сказав я їй.

Вона тільки похитала головою – дивне поєднання роздратування молодшої сестри і похмурого поліцейського гумору.

Деб обійшла машину і увійшла в дверний отвір, я – за нею.

Усередині арени було прохолодно і темно, що мене зовсім не здивувало. Зрештою, це хокейний майданчик рано вранці. Не сумніваюся, що Естебан знав, де включається світло, він просто не наважився сказати нам про це. Деб відстебнула від пояса великий ліхтарик і направила промінь на лід. Я затамував подих, коли промінь вихопив з темряви спочатку одні ворота, потім інші. Деб освітила периметр, пару раз зупиняючись, потім повернулася до мене.

- Нічого. Порожньо.
- Схоже, ти розчарована.

Вона фиркнула і попрямувала до виходу. Я залишився посередині майданчика, відчуваючи прохолоду, що піднімалася з льоду, перебираючи свої щасливі думки. Або, якщо точніше, не зовсім свої думки.

Тому що, як тільки Деб повернулася, щоб піти, я почув тихий голос звідкись із-за плеча – холодний і сухий смішок, знайомий пухнастий дотик на порозі чутності. І як тільки моя люба Дебора вийшла, я встав без руху там, на льоду, закрив очі і вслухався в те, що збирався сказати мій давній друг. Цього виявилось небагато – трохи інфрашепотіння, натяк на ультраголос, але я почув. Одним вухом я слухав, як він хіхікав і бурмотів приємні і страшні слова, інше дало мені знати, що Дебра веліла Естебану увійти і включити світло. Що він і зробив через мить, а тим часом тихий, беззвучний шепіт виріс в несподіване крещендо гуркітливого нестримного гумору і добродушного жаху.

– Що це? – ввічливо запитав я. Єдиною відповіддю став сплеск голодних веселощів.

Я, правда, поняття не мав, що це значило. Але особливо не здивувався, коли пролунав крик.

Крик Естебана насправді жакликий. Це був хрипкий, здавлений стогін – здавалося, на нього напала найжорстокіша блювота. Загалом, нічого музичного.

Я відкрив очі. У таких умовах зосередитися було неможливо, втім, слухати більше не було кого. Шепіт припинився, як тільки почалися крики. Зрештою крик все пояснював, чи не так? Тому я відкрив очі саме вчасно, щоби побачити Естебана, як з катапульти, що вилітав з маленької прикомірки в дальньому кінці арени і вистрибував на лід. Він котився по льоду, стукаючи чим попало, падав, хрипко стогнучи по-іспанськи. Нарешті він врізався головою в борт. Він схопився на ноги і помчав у бік виходу, хрюкаючи від жаху. На тому місці, де він упав на лід, залишилась невелика пляма крові.

Дебра швидко увійшла у двері, пістолет був наготові, а Естебан, спотикаючись, прослизнув повз неї на світло міцніючого дня.

– Що таке? – запитала Дебора, все ще стискаючи зброю.

Я схилив голову, прислухаючись до останньої луни фінального сухого сміху, і, поки протяжний жах все ще дзвенів у мене у вухах, я зрозумів.

– Здається, Естебан щось знайшов, – сказав я.

Глава 22

Поліцейська політика, якою я так намагався вразити Дебру, виявилася слизькою штукаю з безліччю щупалець. Коли разом зводиш дві правоохоронні організації, яким, по правді, наплювати одна на одну, спільні операції мають тенденцію розвиватися дуже повільно, немов за підручником, з безліччю дротиків, виправдань, завуальованих образ і погроз. Дуже весело спостерігати, звичайно, але це все таки затягує всю процедуру більше, ніж потрібно. Тому після того, як Естебан проявив свої жахливі здатності в пародіюванні альпійського йодлю, встигло пройти декілька годин, перш ніж сперечання з приводу юрисдикції нарешті розв'язались, і наша команда приступила до вивчення веселенького сюрпризу, який виявив наш друг Естебан, коли відкрив двері комори.

Весь цей час Дебора здебільшого трималася осторонь, намагаючись контролювати своє нетерпіння. Але робила вона це не настільки добре, щоб приховати його. Капітан Метьюз прибув з детективом Лаґертою на буксирі. Вони потисли руки своїм двійникам з округу Бровард – капітану Муну і детективу МакКлеллану. Відбувся довгий, підкреслено ввічливий спаринг, який звівся до наступного: капітан Метьюз дійшов обґрунтованого переконання, що «виявлення шести рук і шести ніг в окрузі Бровард є частиною розслідування його департаменту у зв'язку з трьома головами, знайденими в Маямі-Дейд, у яких не вистачає саме цих частин». Він стверджував, використовуючи вельми просту і дружню термінологію, що буде занадто натягнутим припускати, що спочатку він знаходить три голови без тулубів, а потім три зовсім сторонніх тіла без голів раптом виявляються тут.

Мун і МакКлеллан з однаковою логікою вказували на те, що голови в Маямі знаходять постійно, але для Броварда це було дещо незвично, тому вони, може, і поставилися до справи дуже серйозно. Втім, так чи інакше, не можна було бути впевненим, що знахідки пов'язані одна з одною, до того як не буде закінчена попередня робота, яку, ясна річ, повинні провести вони, оскільки це їх юрисдикція. Звичайно, вони з радістю поділяться результатами, коли вони будуть готові.

Що, зрозуміло, було неприйнятно для Метьюза. Він скрупульозно пояснював, що люди з Броварда не знають, що саме слід шукати, можуть щось пропустити або знищити ключовий доказ. Звичайно, не через некомпетентність або тупість. Метьюз був абсолютно впевнений, що люди з Броварда в обставинах, що склалися були здатні проявити абсолютну компетентність.

І це, звісно, не могло бути сприйняте Муном в якості додаткового стимулу для співпраці. Він наголосив з певним напруженням у голосі, що, схоже, тут мають на увазі, що його департамент укомплектований другосортними ідіотами. До цього моменту капітан Метьюз вже настільки розлютився, що ще ввічливіше відповів, що «ні, що ви, звичайно, зовсім не другосортними». Я був упевнений, все закінчилося б кулачним боєм, якби в якості рефері не з'явився джентльмен з ДЗНФ.

ДЗНФ – це неначе ФБР на рівні штату. Вони володіють юрисдикцією по всій території штату в будь-який час, і на відміну від федералів до них з повагою ставиться більшість місцевих поліцейських. Прибулий офіцер виявився людиною середнього зросту і будови, з поголеною головою і коротко підстриженою борідкою. Коли він встав між двома поліцейськими капітанами (значно крупнішими його самого), вони миттєво заткнулися і відступили на крок назад. Одним махом він усіх заспокоїв, все організував, і ми знову швиденько опинилися на акуратній і впорядкованій сцені багаторазового вбивства.

Людина з ДЗНФ постановила, що розслідування справи буде вести Маямі-Дейд, якщо тільки аналіз зразків тканин не доведе, що частини тіл тут і голови там не мають відношення

одне до одного. На практиці з цього випливало, що капітан Меттюз буде першим, кого сфотографує банда репортерів, що вже тіснилася на вулиці.

Прибув Анджело-ніякого-відношення і відразу ж взявся за роботу. Він не зовсім знав, що взагалі треба було робити (я не мав на увазі сперечання щодо юрисдикції). А особисто мене більше турбувала сама подія, яка дала мені масу речей для роздумів – не тільки сам факт вбивств та перерозподілу м'яса, що було пікантно саме по собі. Адже, звичайно ж, я встиг крадькома сунути ніс в комірчину жаків Естебана раніше, ще до прибуття військ, і хіба ви станете мене в тому звинувачувати? Мені просто хотілося взяти зразки цієї бійні і спробувати зрозуміти, чому мій дорогий і невідомий партнер по бізнесу вирішив скласти останки тут. Правда ж бо, всього лише огляд місцевості.

Отже, як тільки Естебан, з вереском і хрюканням, неначе придушене грейпфрутом поросся, вилетів з дверей, я прослизнув у комору, щоб побачити, від чого він так завівся.

Цього разу фрагменти не були акуратно загорнені. Замість цього вони були розкладені на підлозі – чотирма групами. І, придивившись пильніше, я зрозумів дивну річ.

Одна нога лежала уздовж лівої стінки прикомірка. Вліда, безкровна, біло-блакитного кольору, на щиколотці навіть залишився тонкий золотий ланцюжок з маленьким брелком у формі сердечка. Дуже витончено, правда. Нічого не було зіпсовано жакливими плямами крові – по-справжньому елегантна робота. Дві темні руки, однаково якісно відрізані, були зігнуті в ліктях і покладені поруч з ногою, причому лікті дивилися назовні. Поруч з ними – решта кінцівок. Все зігнуте в суглобах, розкладено двома великими колами.

З хвилину я дивився. Потім примружився, погляд сфокусувався, і мені довелося докласти чимало зусиль, щоб не захихотіти як школярка – так мене іноді дразнила Деб.

Тому що він склав ноги і руки в букви, а букви складали одне-єдине коротке слово.

«ВОО» 25.

Три торса були акуратно покладені нижче «ВОО» в чверть кола, складаючи милу посмішку в стилі Хелловіна.

Який негідник!

І все ж, незважаючи на захоплення трайливим духом цієї витівки, я не переставав запитувати себе, навіщо йому знадобилося виставляти кінцівки тут, в комірчині, а не на льоду, де можна було б отримати визнання більш широкої аудиторії. Комора, справді, була досить просторою, але все ж трохи затісна задля розташування експонатів. То навіщо ж?

Поки я дивувався, зовнішні двері арени зі стукотом розчинилися – це, звичайно, прибула команда рятувальників. За мить після того, як відчинилися двері, потік прохолодного повітря торкнувся моєї спини...

Холодне повітря пройшло вздовж хребта, назустріч йому тим же шляхом кинувся потік тепла. Легкими рухами кінчиків пальців я пробігся по неосвітленому дну власної свідомості. Щось змінилося в глибокій безмісячній ночі мого мозку ящірки, і я відчув, що Темний Мандрівник гаряче погоджується з чимось, чого я не чую і не знаю, крім того, що це якимось чином пов'язано з первинною актуальністю прохолодного повітря, зі змиканням стін, і з атакуючим почуття...

---

25 Ба! (використовується при ляканні когось) (англ.)

Доречності. Ніяких сумнівів. Щось тут просто-на-просто було правильним, що і викликало блаженство, збудження і задоволення мого похмурого попутника, які я ніяк не міг зрозуміти. А над усім парило якесь дивне знання, як ніби все це було мені дуже знайомим. І хоча ніякого сенсу в цьому я не знаходив, все було саме так. І ще до того, як я збирався піддати ці дивні одкровення подальшому вивченню, присадкуватий молодий чоловік у блакитному мундирі велів мені відійти і тримати руки в полі зору. Безсумнівно, це був перший з прибулих вояків, і він направив на мене зброю дуже переконливою манерою. А оскільки його лице без явно вираженого чола перетинала одна суцільна брова, я вирішив, що розумніше за все було вести себе відповідно до його побажань. Він якраз нагадував той тип тупоголового лиходія, здатного застрелити невинного – або навіть мене. І я вийшов з комірчини.

На жаль, мій відступ виявив маленьку діораму в комірчині, і молодій людині терміново довелося зайнятися пошуками місця, куди б він зміг прилаштувати свій сніданок. Він кинувся до великої урни приблизно в трьох метрах від нас, перш ніж вдатися до випускання моторошно-потворних звуків. Я стояв тихо, очікуючи, поки він закінчить. Погана звичка – ось так розкидати навколо себе напівперетравлену їжу. Абсолютно антисанітарно. І ось це страж громадської безпеки!

Риссю вбігло ще декілька мундирів, і незабаром мій мавпоподібних друг ділив урну вже з кількома приятелями. Звук був на диво неприємним, не кажучи вже про запах. Однак я чемно дочекався, поки вони не закінчать, тому що у зброї є одна дивна властивість: з неї може вистрілити навіть поліцейський, якого нудить. Зрештою один з мундирів випростався, витер обличчя рукавом і почав мене розпитувати. Коли розпитування закінчилися, мене відштовхнули в бік, проінструктувавши нікуди не йти і нічого не чіпати.

Незабаром після цього прибули капітан Меттьюз і детектив ЛаГерта. І коли вони нарешті оволоділи ситуацією, я трохи розслабився. Але тепер, коли я вже міг кудись сходити і до чогось доторкнутися, я просто сів і задумався. І думки мої були напрочуд неспокійними.

Чому виставка в комірчині здавалася знайомою?

Якщо тільки я не збирався повернутися до свого недавнього ідіотизму і продовжити переконувати себе в тому, що це моїх рук справа, чому все здавалося мені напрочуд недивним? Звичайно, це зробив не я. Мені стало майже соромно від дурості такого твердження. Насправді «ба». Безглуздо витратити час навіть на осміяння такої ідеї. Смішно!

І все ж... Ем... Чому все здавалося мені настільки знайомим?

Я зітхнув і випробував ще одне нове почуття – одурманення. Геть зникло відчуття того, що відбувається, окрім того, що якимось чином я був його частиною. Це одкровення не дуже допомогло, оскільки воно повністю збігалось з усіма іншими близькими по мотивації аналітичними висновками, до яких я досі приходив.

Якщо виключити абсурдну думку, що скоїв це я, сам не знаючи, що чиню, то кожне наступне пояснення виявлялося ще більш неправдоподібним. І тому резюме у викладі Декстера виглядало так: він якимось чином причасний, але навіть не знає, що це може означати. Я майже відчував, як маленькі коліщатка мого колись гордого мозку сходять з рейок і торохтять по підлозі. Тук-тук. Класно! Декстер з'їхав з катушок.

На щастя, від повного колапсу мене врятувала поява любої сестриці Дебори.

- Давай, – уривчасто кинула вона. – Пішли нагору.
- Можу я запитати навіщо?
- Ми йдемо в офіс поговорити з тутешніми працівниками, – відповіла вона. – Подивимось, чи не знають вони чого-небудь.
- Повинні щось знати, якщо у них є офіс, – припустив я.

Деб секунду дивилася на мене, потім повернулася.

- Пішли.

Може, справа була в її командному голосі, але я пішов. Ми пройшли до протилежної від місця, де я сидів, частини арени, потім в хол. Там біля ліфта стояв коп з Броварда, а трохи далі, за довгою низкою скляних дверей, за бар'єром – ще кілька. Деб промарширувала до копа біля ліфта і заявила:

- Я Морган.

Він кивнув і натиснув кнопку «вверх». Він подивився на мене з повною відсутністю виразу на обличчі, що говорило багато про що.

- Я теж Морган, – сказав я.

Коп тільки глянув на мене, відвернувся і продовжив щось роздивлятися за скляними дверима.

Пролунав тихий звук дзвіночка – прибув ліфт. Дебра пройшла всередину і з такою силою врізала по кнопці, що коп здригнувся. Двері закрилися.

- Чому така похмура, сестрице? – запитав я. – Хіба не цим ти хотіла займатися?
- Лише видимість роботи, і це всім відомо! – прогарчала вона.
- Зате видимість роботи детективного типу, – уточнив я.
- Ця сучка Лаґерта грає тут першу скрипку, – зашипіла вона. – І коли я закінчу тут тріпатися, мені доведеться повернутися на чергування до повій.
- О Боже! У твоєму маленькому секс-костюмі?
- У моєму маленькому секс-костюмі, – повторила вона, і, поки я зміг сформулювати якісь чарівні слова розради, ми вже приїхали на офісний поверх і двері ліфта відкрилися.

Деб вийшла, я за нею. Незабаром ми знайшли хол, куди зігнали весь персонал, щоб чекати моменту, коли його величність закон знайде час заглянути до нього. Ще один коп з Броварда стояв біля вхідних дверей, очевидно, щоб ліквідувати будь-яку спробу прориву в напрямку канадського кордону. Дебора кивнула йому і увійшла в хол. Я без особливого ентузіазму тягнувся за нею. Думки мої блукали навколо моєї проблеми. Миттю пізніше мене вирвали із задумів: Дебра смикнула головою в мій бік і повела в бік дверей похмуру молоду людини з сальним обличчям і жахливим довгим волоссям. Я пішов за нею.

Вона, очевидно, відокремила його від інших для допиту. Класна поліцейська процедура, однак якщо бути зовсім відвертим, вона не запалювала вогню в моєму серці. Не знаю як, але я відчував, що жоден з цих людей не зможе зробити хоч якийсь вагомий внесок. Судячи з першого екземпляру, таке узагальнення спокійно можна було б застосувати і до його життя, і до вбивства. Звичайна рутинна поліцейська робота, яка дісталася на частку Дебри, тому що капітан вирішив, що вона на щось годиться, хоча все ще залишається перешкодою. Ось він і відправив її на найнуднішу поліцейську нудоту, яка займе її і прибере геть з очей. А мені доводилося тягтися з нею, тому що Деб хотіла, щоб я був поруч. Можливо, вона хотіла побачити, як мої екстрасенсорні сили допомагають визначити, що ці офісні вівці їли на сніданок. Одного погляду на колір обличчя юного джентльмена було достатньо, щоб переконатися, що він вживав напівхолодну піцу, картопляні чіпси і літр пепсі. Все це руйнувало зовнішність, надаючи людині вид беззмістовної ворожості.

Тим не менш, я слідував за ними, поки містер Сварливий не привів Дебру в конференц-зал у задній стороні будівлі. У центрі стояв довгий дубовий стіл з десятима чорними кріслами з високими спинками, в кутку – стіл з комп'ютером і якимось аудіовізуальним обладнанням. Коли Деб і її юний прищавий друг сіли і почали обмін похмурими поглядами, я підійшов до столу з комп'ютером. Поруч з ним, під підвіконням, була невелика книжкова полиця. Я подивився у вікно і побачив зростаючий натовп репортерів і патрульних машин, що оточували вхід, через який ми заходили з Естебаном.

Я оглянув полицю, думаючи про те, як би мені розчистити трохи місця і висунутися з вікна, щоб делікатно не брати участі в розмові. На полиці лежала стопка коричневих тек, а на ній примостився якийсь невеликий сірий предмет. Він був прямокутної форми і, здавалось, був зробленим із пластику. Від предмета до комп'ютера тягнувся чорний дріт. Я взяв ту штуку, щоб посунути.

– Ей, – вимовив похмурий задрот. – Не чіпайте веб-камеру!

Я подивився на Деб. Вона на мене, і, присягаюся, я побачив, як її ніздрі затріпотіли, неначе у скакового коня перед гонкою.

– Не чіпайте що? – спокійно запитала вона.

– У мене вона була сфокусована на вході, – сказав він. – Тепер її знову треба фокусувати.

Слухайте, навіщо чіпати мої речі?

– Він сказав «веб-камера», – сказав я Дебрі.

– Камера, – промовила вона мені. – Так.

Вона повернулася до юного прекрасного принца.

– Вона включена?

Прищавий роззявив рота, дивлячись на неї, все ще концентруючись на підтримці свого благочестивого гніву.

– Га?

– Камера. Вона працює?

Він пирхнув, потім витер носа пальцем.

– А що ви думаєте, я б виходив із себе, якщо б вона не працювала? Дві сотні баксів. Вона повністю робоча.

Я подивився у вікно, туди, куди дивилася камера, поки він продовжував монотонно бубоніти.

– У мене є веб-сайт і все таке. Kathouse.com. Народ може дивитися, коли команда приїжджає і коли їде.

Дебра підійшла до мене і встала, дивлячись у вікно.

– Вона спрямована на вхід, – сказав я.

– А як же! – сказав наш щасливий приятель. – Як же ще народ на моєму веб-сайті побачить команду?

Дебра повернулася і подивилася на нього. Секунд через п'ять він почервонів і опустил очі.

– Минулої ночі камера була увімкнута? – запитала вона.

Не піднімаючи очей, він пробурмотів:

– Звичайно. Тобто, я так думаю.

Дебра подивилася на мене. Її комп'ютерна грамотність обмежувалася вмінням заповнювати стандартизований протокол служби безпеки руху. Вона знала, що я тямив на цьому трохи більше.

– Як вона в тебе налаштована? – звернувся я до голови молодої людини. – Зображення архівуються автоматично?

Цього разу він підняв очі. Я використовував корінь «архів» в складі дієслова, тому все мало бути нормально.

– Ага. Оновлюється кожні п'ятнадцять секунд і записується на гвинт. Зазвичай я стираю їх потім кожного ранку.

Дебора так вчепилася в мою руку, що я думав, вона порве шкіру.

– А сьогодні вранці ти стирала? – запитала вона хлопця. Той знову подивився в бік.

– Не-а. Ви ж, хлопці, напали, репетували і все таке. Я навіть не перевіряв свою електронну пошту.

Дебора кинула погляд на мене.

– Бінго! – сказав я.

– Підійди, – сказала вона.

– А? – запитав прищавий.

– Підійди сюди, – повторила Деб, і прищавий повільно встав з відкритим ротом, потираючи руки.

– Га? – ще раз запитав він.

– Не могли б ви підійти сюди, сер? – гаркнула Дебора у своїй техніці копа-ветерана, і прищавий почав рухатися: спотикаючись, він підійшов. – Не могли б ми проглянути зображення минулої ночі, будь-ласка?

Він подивився на комп'ютер, потім на неї.

– Навіщо?

Ах, ці таємниці людської свідомості.

– Тому що, – дуже повільно і виразно вимовила Дебора, – Я думаю, ви могли вловити зображення вбивці.

Прищавий витріщився на неї, кліпаючи, а потім почервонів.

– Ні фіга собі! – сказав він.

– Фіга тобі, – сказав я йому.

Він витріщився на мене, потім на Деб, щелепа його відвисла.

– Ого, сказатися можна, – видихнув він. – Обісратися. Тобто, що, правда? Я хочу сказати... – він почервонів ще дужче.

– Можемо ми подивитися запис? – запитала Деб. Прищавий простояв ще секунду, потім впов у крісло і доторкнувся до мишки. Монітор негайно ожив, а сам він почав гарячково стукати по клавішах і клацати мишкою.

– З якого часу почати?

– У скільки всі йдуть? – запитала Дебора. Він знизав плечима.

– Вчора ми були порожні. Всі пішли до... Години до восьми.

– Почни з півночі, – сказав я, і він кивнув.

– Добре, – якийсь час він працював мовчки, потім забурмотів: – Давай-давай. У ньому всього шістсот мегагерц. Апгрейд робити не хочуть. Кажуть, все нормально, а насправді та-а-а-а-а повільно, це так задовбує, і швидше не буде... Окей, – різко обірвав він сам себе.

На моніторі з'явилося темне зображення: порожня автостоянка під нами.

– Північ, – сказав прищавий і втупився в монітор.

Через п'ятнадцять секунд зображення змінилося точно на таке ж.

– Ми будемо дивитися п'ять годин оцього лайна? – запитала Дебора.

– Прокрути, – порадив я. – Поки не з'являться фари або що-небудь почне рухатися.

– Чу-у-удово, – протягнув він.

Прищавий включив прискорений прогін, картинки стали змінюватися кожну секунду.

Спочатку вони мало чим відрізнялися одне від одного: все та ж темна стоянка, один яскравий спалах як би за краєм картинки. Приблизно через півсотні кадрів в полі зору щось з'явилося.

– Фургон! – вимовила Дебора.

Наш комп'ютерний фанат похитав головою.

– Охорона.

Через секунду в кадрі з'явилася машина охоронців.

Він продовжував прокручувати кадри, картинки мінялися. Нескінченні і незмінні. Через кожні тридцять чи сорок кадрів з'являлася машина охорони, потім – нічого. Ще кілька хвилин подібного лайна, і зображення застигло. Потім досить довго взагалі нічого не було.

– Труба, – вимовив наш новий сальний друг. Дебра обдарувала його жорстким поглядом.

– Камера зламалася?

Він подивився на неї, знову почервонів і відвернувся.

– Чуваки-охоронці, – пояснив він. – Повні козли. Щоночі типу в 3:00? Вони паркуються на іншій стороні і лягають спати, – він показав на картинку на екрані монітора, що були схожими як близнюки. – Бачите? Агов! Містер безпека, чуваче! Запрацювавсь? Начебто не особливо.

Він видав носом вологий і глибокий звук, який, як я зрозумів, повинен був зображати сміх. Він повторив цей звук ще раз і повернувся до прокручування картинок. І раптом...

– Стій! – викрикнув я.

На екрані біля дверей під нами з'явився фургон. Картинка змінилася, і на наступній біля фургона стояв чоловік.

– Ти можеш якось приблизитися? – запитала Дебора.

– Збільшуй, – сказав я.

Прищавий посунув курсор, виділив темну постать на екрані і клацнув мишкою. Картинка стрибком наблизилася.

– Гарної роздільної здатності не отримати, – заговорив він. – Мало пікселів...

– Заткнися, – сказала Дебра.

Вона з такою напругою дивилася на екран, як ніби збиралася його розплавити, втім, я сам дивився точно так само. І можна здогадатися чому.

Було темно, і людина все ще стояла занадто далеко, але по декількох деталям я зрозумів, що було в ньому щось дивовижно знайоме. Те, як він стояв, завмерши в комп'ютерному зображенні, те як розподіляв вагу на обидві ноги, загальне враження від його профілю. Незрозуміло й дивно, але він неначе з чимось узгоджувався. І як тільки

гучна хвиля сиплим сміхом вирвалася із заднього сидіння мого мозку, до мене дійшло, приголомшуючим акордом концертного рояля, що насправді він страшенно нагадує...
– Декстер?.. – вимовила Дебра якимось тихим і здавленим, хрипким голосом.

Так, дійсно.

Нагадує Декстера.

Глава 23

Я був упевнений, що Дебра відвела юного любителя брудного волосся назад до холу, тому що, коли я знову підняв очі, вона стояла переді мною одна. Незважаючи на синій мундир, тепер вона зовсім не була схожа на копа. Виглядала Деб стурбованою, як ніби не могла вирішити – кричати чи плакати, як матуся, яка дізналася, що такий хороший і улюблений синочок сильно підставив її.

– Ну? – задала вона, і я був згоден – у неї був на те привід.

– Нежахливо, – сказав я. – А в тебе? – вона пхнув ногою стілець. Стілець упав.

– Чорт забирай, Декстер. Припини мудрувати! Скажи мені що-небудь. Скажи, що це був не ти! – я не вимовив ні слова. – Ну, тоді скажи мені, що це був ти! Просто скажи що-небудь! Хоч що-небудь!

Я похитав головою. По правді, сказати мені було нічого, і я знову похитав головою.

– Я досить упевнений, що це не я. Тобто я не думаю, що це я.

Навіть для мене ці слова звучали так, як ніби я міцно стояв обома ногами на стежці, що вела в країну косих відповідей.

– Що це означає — «досить упевнений»? – продовжувала вимагати Деб. – Чи означає це, що ти не зовсім впевнений? Що на записі міг бути ти?

– Ну... – я видав воістину блискучу і спритну відповідь. – Може. Не знаю.

– А «не знаю» означає, що ти не знаєш, сказати мені або ні, або що ти насправді не знаєш чи ти це на записі?

– Я майже впевнений, що це не я, Дебра, – повторив я. – Але я, правда, не знаю напевно.

Схоже на мене, чи не так?

– Чорт! – сказала вона і ще раз ударила ногою по стільцю. Той з гуркотом врізався в стіл. – Як ти можеш не знати, чорт забирай?

– Це досить складно пояснити.

– Спробуй!

Я відкрив рот і вперше в житті нічого не зміг сказати. Як ніби все навколо не так вже й погано, а вся кмітливість кудись пішла.

– У мене просто... В мене були ці... Сни, але, Деб, я правда не знаю, – затинаючись, промимрив я.

– Чорт! Чорт! ЧОРТ! – сказала Дебра. Удар, удар, удар.

І дуже важко було не погодитися з її аналізом ситуації.

Всі мої дурні мазохістські мріяння обернулися до мене своїм блискучим і глузливим задом. *Звичайно, це не я – як я міг там бути? Хіба б я не знав, якщо б це був я?* Очевидно, ні, мій любий хлопчику. Очевидно, ти взагалі нічого не знаєш. Тому що наш темний і глибокий сутінковий маленький мозок розповідав нам купу всяких різних історій, які втікають в реальність і впливають із неї, а ось відеозапису цього явища не збрешеш.

Деб почала ще одну серію жорстоких атак на стілець і раптом заспокоїлася. Її обличчя залилося фарбою, очі стали схожими на очі Гаррі більше, ніж коли-небудь.

– Добре, – сказала вона. – Справи такі.

Вона моргнула, зробила паузу, тому що в цей момент до нас обох дійшло, що Деб тільки що вимовила одну з улюблених фраз Гаррі.

І на секунду Гаррі виник у кімнаті між мною і Деброю, такими різними, і все ж його дітьми – двома дивними пагонами його унікальної спадщини. Сталева постава раптом кудись пропала, і Деб стала виглядати зовсім по-людськи, я давно такого не бачив. Вона довго дивилася на мене, потім відвернулася.

– Ти мій брат, Дексе, – сказала вона.

Я був упевнений, що це було не тим, що вона насправді мала намір сказати.

– Ніхто тебе не засудить, – відповів я.

– Чорт тебе візьми, ти мій брат! – прогарчала Деб, і її лютя просто вразила мене. – Я не знаю, що там було між тобою і батьком. Ви про це ніколи не говорили. Але я знаю, що б зробив він.

– Видав би мене, – сказав я, і Дебора кивнула.

– Правильно. Він видав би тебе. Що я і збираюся зробити.

Вона відвела від мене погляд, у вікно, далеко за обрій.

– Мені потрібно закінчити опитування свідків, – сказала вона. – Залишаю тебе відповідальним за визначення важливості цього доказу. Візьми запис додому, на свій комп'ютер, і розберись. Якщо знайдеш, в чому розбиратися. А коли я тут закінчу, перед тим як повернутися, щоб здати зміну, я заїду за ним і послухаю, що ти скажеш, – вона подивилася на годинник. – О восьмій. І якщо після цього мені доведеться тебе здати, я тебе здам, – Деб подивилася на мене довгим поглядом. – Чорт забирай, Декстере, – тихо сказала вона і вийшла з кімнати.

Я підійшов до вікна. Внизу було коло копів, репортерів і роззяв, що крутилися як вир – ніяких змін. Вдалині за стоянкою виднілася швидкісна дорога, забита машинами та вантажівками, що мчалися на гранично дозволений в Маямі швидкості в 155 кілометрів на годину. А за всім цим в далекій імлі піднімалися обриси Маямі.

А тут, на передньому плані, стояв заціпенілий Декстер, що не міг думати, і дивився у вікно на місто, що не вмело розмовляти. А якби і вмело, то все одно нічого б не сказало.

Чорт забирай, Декстере.

Не знаю, як довго я дивився у вікно, але раптом до мене дійшло, що там відповідей на питання мені не знайти. Але вони могли бути в комп'ютері капітана Прища. Я підійшов до столу. В комп'ютері був записуючий CD-привід. На верхній полиці я знайшов коробку чистих компакт-дисків, вставив один у привід, скопіював весь файл запису з веб-камери і вийняв диск. Я потримав його у руці, оглянув. Йому нічого було сказати мені, і тихий смішок, який, як мені здалося, нагадував голос із заднього сидіння, можливо, був плодом моєї уяви. Але на всяк випадок я стер файл із жорсткого диска комп'ютера.

Поки я йшов до виходу, чергові копи з Броварда жодного разу не зупинили мене, навіть не намагалися заговорити, проте мені здавалося, що всі вони дивилися на мене з явною і дуже підозрілою байдужістю.

Цікаво, саме так почуваєшся, коли в тебе є совість? Я думав, що ніколи цього не дізнаюся – на відміну від бідолахи Дебри, що розривалася на частини від занадто великого для неї тягара. Мене вразило її рішення – залишити мене вирішувати, чи істотний був доказ. Дуже тонко. Дуже в душі Гаррі. Це як залишити на столі перед винним заряджений пістолет і піти, знаючи, що вина сама натисне на спусковий гачок і заощадить місту витрати на розслідування. У світі Гаррі людська совість не здатна ужитися з безчестям.

Втім, як сам Гаррі дуже добре знав, його світ був давно мертвим, а у мене не було ні совісті, ні сорому, ні почуття провини. Все, що в мене було, – це компакт-диск з декількома картинками. І, звичайно, ці картинки мали ще менше сенсу, ніж совість.

Мало ж бути якесь пояснення, в якому сплячий Декстер не розкочував би по Маямі на фургоні. Зрозуміло, більшості водіїв, здається, це вдається, але вони хоч частково сплять, коли сідають за кермо і заводять двигун, чи не так? І ось я весь такий світлоокий, енергійний і зібраний, зовсім не схожий на хлопців, які тиняються по місту і вбивають несвідомо. Ні, я хлопець, який хоче завжди пильнувати, щоб не пропустити жодної миті. І дійти до самої останньої межі, як було в ту ніч на естакаді. Адже я фізично не міг кинути голову в свою власну машину, чи не так?

Якщо лише я не змусив себе повірити, що можу перебувати в двох місцях одночасно, в чому взагалі-то був сенс: припустимо, що єдина альтернатива, яку я можу запропонувати, – це віра в те, що я тільки думав, що сиджу в своїй машині і спостерігаю, як хтось жбурляє в неї голову, тоді як насправді саме я кидав голову, і тоді...

Ні. Це смішно. Я не зміг би вмовити залишки звивин мого колись гордого мозку повірити в настільки казкову історію. Мало бути якесь дуже просте і логічне пояснення, і я знайду його. І, нагадуючи людину, що намагається переконати себе, що під ліжком нікого немає, я сказав це вголос.

– Є просте і логічне пояснення, – сказав я сам собі. А так як ніколи не знаєш, хто ще може тебе почути, я додав: – Під ліжком нікого немає.

І знову єдиною відповіддю було багатозначне мовчання Темного Мандрівника.

Незважаючи на звичайну задерикувату кровожерливість водіїв, дорогою додому відповідей я не знайшов. Або, якщо бути чесним до кінця, не знайшов відповідей, в яких був би сенс. Дурних відповідей була ціла купа. Але всі вони оберталися навколо однієї і тієї ж центральної передумови, що свідчила, що не все так добре було в черепній коробці нашого улюбленого монстра, і з цим мені неважко було погодитися. Можливо, справа була в тому, що я не відчував себе більш божевільним, ніж бувало раніше. Я не помітив зменшення обсягу сірої речовини. Здається, розумова діяльність не сповільнилася, не стала дивною. Поки що я ще не вів розмов з невидимими приятелями, про існування яких мені було добре відомо.

Хіба що уві сні, але чи можна було це серйозно розглядати? Адже уві сні всі ми божевільні, чи не так? Що таке, врешті-решт, сон, якщо не процес, за допомогою якого ми звалюємо своє безумство в темну яму підсвідомості, а потім виходимо з іншого боку: готові поспідати вівсянкою, а не дітьми сусіда?

Якщо не брати до уваги сні, які мені снилися, у всьому був сенс: хтось інший кинув в мене голову на естакаді, залишив у мене в квартирі Барбі, уклав усі тіла в такому інтригуючому порядку. Хтось ще, не я. Хтось інший, а не милий темний Декстер. І цей хтось нарешті спійманий, прямо тут, в кадрах на компакт-диску. І я перегляну ці кадри та доведу раз і назавжди, що...

Що, схоже, вбивцею міг бути і я?..

Добре, Декстер. Дуже добре. Я казав тобі, що є логічне пояснення. Хтось ще, який насправді – я сам. Відмінно. У цьому маса сенсу, чи не так?

Я добрався до будинку і обережно заглянув в квартиру. Здається, тут ніхто мене не чекав. Звичайно, а хіба була причина, щоб було інакше? І все ж думка про те, що диявол, який тероризував мегаполіс, насправді знав, де я жив, дещо турбувала мене. Він довів, що є тим типом монстра, який здатний на все, – він навіть може зайти сюди в будь-який час і залишити ще кілька фрагментів лялькових тіл. Особливо якщо він – це я.

Чого насправді бути не могло. Зрозуміло, що не могло. Запис на диску покаже якийсь дуже маленьке свідчення того, що схожість – чистий збіг, і той факт, що я так дивно відчував ці вбивства – теж збіг. Безсумнівно. Так, у наявності явно була ціла серія абсолютно логічних, жадливих збігів. Може, запросити людей з Книги Гіннеса? Цікаво, як буде номінуватися світовий рекорд по невпевненості в здійсненні серії вбивств?

Я поставив диск Філіпа Гласа і сів у крісло. Музика розмішала порожнечу всередині мене, і через кілька хвилин щось, що було схоже на мій звичайний спокій і крижану логіку, нарешті повернулось. Я підійшов до комп'ютера і включив його. Вставив диск у привід і почав переглядати запис. Я збільшував зображення, зменшував, робив усе, що вмів в спробах зробити його чіткішим. Я пробував прийоми, про які лише чув, варіанти, які придумував спонтанно, і все без результату. Пройшло досить багато часу, а я так і не зрушив з місця. Просто нізвідки було взяти великої роздільної здатності картинки. Достатньої, щоб обличчя людини стало помітним. Але я все дивився й дивився на ці картинки. Повертав їх під різними кутами. Роздруковував їх і розглядав на світлі. Я робив усе, що могла робити нормальна людина, і хоча мені імпонувала імітація мене самого, я так нічого і не знайшов, крім того, що людина в кадрі була схожою на мене.

Я ні про що не міг скласти ясного враження, навіть про його одяг. На ньому була сорочка, яка могла бути і білою, і коричневою, і жовтою, і навіть світло-блакитною. Висвітлювали його вогні на стоянці, що за кольором нагадували аргонівий пальник і відкидали рожево-помаранчеві тіні. Все це, плюс відсутність чіткості зображення не давало можливості прийти до якого-небудь висновку. Штани на ньому були вільні, світлого кольору. Все разом – стандартний одяг. Будь-хто міг так одягатися, навіть я. У мене таких нарядів стільки, що можна забезпечити цілий підрозділ двійників Декстера.

Мені все ж таки вдалося збільшити зображення фургона достатньо, щоб розібрати букву «А», нижче її – «В», далі «Р», а потім «С» або «О». Але фургон стояв під кутом до камери, тому це все, що я зміг розгледіти.

Ні в одному з наступних кадрів я не знайшов жодного натяку. Я знову переглянув весь відеоряд: людина пропала, знову з'явилася, потім фургон виїхав. Жодного зручного кута зйомки, жодного вдалого кадру, в який випадково потрапили права водія, і жодної причини, щоб з якою-небудь часткою впевненості стверджувати, чи бачимо ми на екрані майстерно сплячого Декстера, чи ні.

Коли я нарешті відірвав очі від монітора, настав вечір, на вулиці стемніло. І я зробив те, до чого нормальна людина дійшла би вже кілька годин опісля: я здався. Мені нічого більше не залишалось, окрім як чекати Дебру. Доведеться дозволити моїй змученій сестрі заарештувати себе і провадити до в'язниці. Зрештою, так чи інакше, адже я винен. Мене насправді треба ізолювати. Можливо, я міг би розділити камеру з Макхейлом. Він би навчив мене шурячого танцю.

І на цій думці я втнув насправді чудову штуку.

Я заснув.

Глава 24

Мені нічого не снилося, я не подорожував поза власного тіла, не бачив параду примарних образів або обезголовлених безкровних тіл. Приємні бачення не танцювали в моїй голові. Нічого не було, навіть мене самого, нічого, крім темного і нескінченного сну. Тим не менш, коли телефонний дзвінок розбудив мене, я знав, що він пов'язаний з Деброю, і знав, що вона не приїде. Ще не встиг я схопити трубку, а долоня вже спітніла.

– Це капітан Метьюз, – сказав голос. – Мені треба поговорити з офіцером Морган.

– Її тут немає, – відповів я, і від думки, що це може означати, всередині мене все стало осідати.

– Хм. А, ну, тобто... А коли вона пішла? – інстинктивно я подивився на годинник. Вони показували 9:15, і я спітнів ще дужче.

– Її тут не було, – сказав я капітанові.

– Але вона вказала, що буде у вас. Адже вона на чергуванні — вона повинна бути у вас.

– Вона сюди не приїжджала.

– Чорт забирай! – вилаявся він. – Вона сказала, що у вас є якийсь доказ, який нам може знадобитися.

– Є, – відповів я і поклав трубку.

У мене справді був деякий доказ, я був абсолютно впевненим у цьому. От тільки до кінця я не розумів, що він означав. Але я повинен був розібратися. І я сумнівався, що на це в мене було купа часу. Або, якщо точніше, – я не думав, що купа часу було у Дебори.

І знову ж незрозуміло, звідки мені було це відомо. Я не сказав собі свідомо: «Дебра у нього». Ніякого миготіння тривожних картин її неминучої долі. Мені не потрібен був досвід сліпої інтуїції або телепатії, щоб подумати: «Ого, Деб вже повинна була бути тут. Це на неї не схоже». Я просто знав, вже тоді, коли тільки прокинувся, що Деб повинна була приїхати до мене, але не приїхала, і я розумів, що це означало.

Вона була у нього.

І він захопив її виключно для мого блага, я це теж знав. Він кружляв навколо мене, весь час скорочуючи відстань, – проникав у квартиру, залишав зі своїми жертвами маленькі послання, дражнив мене натяками і картинками того, що робив. А тепер він підібрався зовсім близько – ближче можливого. Якщо не враховувати варіант, в якому він би стояв у цій кімнаті, звісно. Він захопив Деб і чекав з нею. Чекав мене.

Але де? І скільки він зможе чекати до того, як втратить терпець і почне гру без мене?

А в такому випадку не було сумнівів, хто стане його подружкою. Деббі. Вона приїхала до мене, одягнена для роботи в свій наряд повії, як ніби спеціально для нього – в подарунковій упаковці. Він, напевно, вирішив, що настало Різдво. Він отримав її, і сьогодні ввечері вона стане його почесною гостею. Дуже не хотілося представляти її ось так – розтягнутою, міцно прив'язаною, спостерігаючою, як шматочки її самої повільно зникають назавжди. Але саме так і буде. За інших обставин я б міг гарно порозважатися з цього приводу, але якщо б це не стосувалося Дебри. Я був абсолютно впевнений, що не хочу цього, не хочу, щоб він робив що-небудь вічне і прекрасне, тільки не сьогодні. Може, пізніше, і ще з кимось іншим. Коли ми пізнаємо один одного трохи краще. Але не зараз. Не з Деборою.

Від цієї думки мені здалося, що все не так вже й погано.

Було б просто чудесно все це дозволити. Я волів мати живу сестру, а не маленькі безкровні фрагменти. Чудово: майже по-людськи з мого боку. Ну гаразд, припустимо

вирішили. Що далі? Я можу зателефонувати Риті, запросити в кіно чи прогулятися у парку. Або, нумо... А може, не знаю... Врятувати Дебру? Так, звучить весело. Але...

Як?

У мене, звичайно, був певний хід думок. Я знав, як він думає, врешті-решт, я завжди думав так само. Він хоче, щоб я знайшов його. Його послання завжди були гучними і ясними. Якби я зміг викинути з голови всі дурниці, що відволікають від справи, – всі ці мріяння, гонитву за казками нової ери і все таке, впевнений, тоді логічно і точно я вийшов би на його місцезнаходження. Він не забрав би Деб без упевненості, що дав мені все, що необхідно знати розумному монстру, щоб знайти його.

Ну що ж, гаразд, розумник Декстер – знайди його. Висліди Дебвикрадача. Нехай твоя нещадна логіка кинеться по залишеному сліду як зграя голодних вовків. Перемкни свій гігантський мозок на підвищену передачу, нехай вітер лине по палаючим синапсах потужного інтелекту, наздоганяючи прекрасний і неминучий умовивід. Давай, Декстер, пішов!

...Декстер?

Агов! Є тут хто-небудь?

Мабуть, нікого. Не чути вітру, що мчить по гарячих синапсах. Я був порожній, як ніколи. Чи не кружляють виснажені емоції десь біля мене, але, звісно, звідки ж у мене емоції? Проте результат був таким же складним. Я був настільки безпорадним і спустошеним, неначе я дійсно був здатний відчувати. Дебра пропала. Вона в страшній небезпеці: може стати чарівним твором мистецтва в стилі перфомансу. І єдина її надія на будь-який варіант існування, крім серії натюрмортів на полицях поліцейської лабораторії, – це її брат. Розбитий брат з відмерлим мозком. Бідний дурний Декстер, що сидів в кріслі, а його мозок бігав колами, як песик, що ловить власний хвіст і вие на місяць.

Глибокий вдих. Всякий раз, коли треба прийти в себе, це перше і головне. Я постарався сконцентруватися і заспокоїтися. І коли невелика кількість Декстера повернулася в лунку порожнечі мозкової коробки, я усвідомив, яким схожим на людину дурнем став. І тут не було ніякої загадки. По суті, все явно і очевидно. Мій друг зробив все, окрім хіба що офіційного запрошення приблизно такого змісту: «Маємо честь запросити Вас на вівісекцію Вашої сестри. Смокінг – необов'язковий». Але навіть цей крихітний сплеск логіки в моєму пульсуючому мозку перебила нова думка, що неначе черв'як, просочувалася в гнилому яблуці.

Я спав, коли зникла Деббі.

Чи могло це означати, що я знову зробив це, сам того не знаючи? Що, якщо я вже десь обробив Деб на частини, уклав їх у якої-небудь маленької холодної коморі і...

Комора? Звідки це в мене?

Відчуття закритого простору... Прикомірок біля хокейного майданчика... Прохолодне повітря, що обвіє спину... При чому тут це? Чому я весь час до цього повертався? Неважливо, що б не відбувалося, я все одно повертався все до тих же алогічно чуттєвих спогадів, а причин для них я в упор не бачив. Що ж це значило? І яке мені взагалі до цього було діло? А ось яке: був тут якийсь там сенс чи ні, це все, що я мав. Я повинен був знайти місце, схоже по відчуттю на холодну і здавлюючу правильність. Просто йти більше було нікуди: треба знайти ящик. І там же я знайду Деббі, а ще знайду себе самого або не себе самого. Ну, хіба це не просто?

Ні. Зовсім непросто, а скоріше простодушно. Абсолютно безглуздо було не звертати увагу на примарні таємні послання, що впливали з моїх же снів. Сни не мають існувати в реальності. В нашому безсонному світі вони не залишають перехрещені розрізи від кігтів Фредді Крюгера. Не можу ж я в психопатичним пориві просто так вискочити з будинку, сісти в машину і безцільно ганяти по місту! Я холодна і логічна істота. Тому в такому ж холодному і логічному дусі я закрив двері своєї квартири і попрямував до машини. Я як і раніше поняття не мав, куди їду, але жага потрапити туди швидко схопила мене за узду і батогом вигнала на автостоянку, де стояла моя машина.

У семи метрах від мого перевіреного залізного коня я різко зупинився, неначе наткнувся на невидиму стіну.

У салоні горіло світло.

Зрозуміло, я не міг залишити його включеним – було вже світло, коли я паркувався, та й видно, що всі двері були щільно зачинені. Випадковий злодій залишає двері відчиненими – щоб не шуміти, закриваючи їх.

Я повільно підходив, не знаючи, що можу там побачити, і ще менше знаючи, чи дійсно я хочу це побачити. З відстані у півтора метри я помітив щось на сидінні пасажира. Я обережно обійшов машину, оглядаючи її. Нерви напружилися. Я заглянув всередину. Там вона і була.

Знову Барбі. Це вже майже колекція.

На цій була маленька морська фуражка, блузка з голою талією і рожеві обтягуючі брюки. В одній руці у неї була валіза з написом «CUNARD» на боці.

Я відкрив двері і взяв Барбі. Вийняв з лялькової ручки валізу і відкрив її. Щось маленьке випало з неї і покотилося по підлозі салону. Я підняв предмет. Він страшно походив на кільце Дебори. На внутрішній стороні – гравіювання: Д.М. Ініціали Дебори.

Я звалився на сидіння з Барбі у змоклій руці. Я перевернув її. Я згинав їй ноги. Я махав їй рукою. А що ти робив минулої ночі, Декстере? О, я грав у ляльки, поки один мій друг обробляв мою сестру.

Я не став витрачати час на обдумування, як ця круїзна повія – Барбі – потрапила до мене в машину. Це явне послання. Або ключ до розгадки? Але ключ до розгадки повинен на щось натякати, а цей, здається, вів мене в зворотному напрямку. Явно, що Деббі у нього, але при чому тут «Кьюнард»? Як це могло бути пов'язано з тісним і холодним простором для вбивства? Я не бачив ніякого зв'язку. Хоча, по правді, було в Маямі одне місце, яке могло б вписатися.

* * *

Я проїхав по Даглас, повернув праворуч, в бік Коконат-Гроув. Пробираючись крізь парад щасливих імбецилів, танцюючих від кафе до магазинів і навпаки. Довелося знизити швидкість. Думаю, у них було занадто багато вільного часу і грошей, і занадто мало підстав для володіння цим. У мене пішло набагато більше часу, щоб проїхати через цю купу, ніж хотілося б, проте який сенс переживати з цього приводу? Насправді я не знав, куди їхав. Кудись уперед. За Вейфронт-драйв, по Брікл-авеню і – в бік центру. По дорозі я чомусь не бачив неонових покажчиків з миготливими стрілками і підбадьорючими словами: «Сюди, в цьому напрямку!» Однак я все ж їхав далі, наближаючись до «Американ ерлайнз арени» і, відразу ж за нею, – до естакади МакАртура. Дуже швидко я доїхав до арени, звідки стала видна суперконструкція якогось круїзного лайнера, що стояв біля

урядового причалу. Це, звичайно, не «Кьюнард», але я все ж витріщався на нього в пошуках якихось прикмет. Здається, мене направляли не на круїзний лайнер: занадто багато народу, забагато офіційних осіб. Але на щось поряд, щось, що було пов'язане з лайнером, що означало – що? Більше ніяких ключів. Я так розглядав круїзний корабель, що запросто міг пропалити кормову палубу, однак Дебра так і не вистрибнула з укриття і не затанцювала на сходинах.

Я продовжував дивитися. Недалеко від корабля в нічне небо злітали крани порту, схожі на кинутий після зйомок «Зоряних воєн» реквізит. Трохи далі, в темряві біля підніжжя кранів, були ледве видні стелажі вантажних контейнерів – величезні неакуратні піраміди, розкидані по території порту, неначе гігантська і дуже неслухняна дитина вивернула тут коробку з кубиками. Деякі з контейнерів були оснащені холодильними установками. А за цими контейнерами...

Пригальмує на хвилинку, малюк.

Хто це шепнув, хто вимовив ці тихі слова, адресовані Декстеру, який їхав у темряві? Хто це сидів позаду мене? Чий сухий смішок доносився із заднього сидіння? І навіщо? Що за думка пробивалась в мою порожню, непробивну голову?

Контейнери. Деякі з них обладнані холодильниками.

Але при чому тут контейнери? З якої такої причини мене може зацікавити штабель холодних, близько стоячих залізних коробок?

А, ну так. Добре. Якщо вам так завгодно...

Може, на цьому місці колись зведуть меморіальний Музей Декстера? З автентичними, як в житті, експонатами, включаючи рідкісний живий перфоманс єдиної сестри Декстера?

Я інтенсивно завертів рульовим колесом, підрізавши «БМВ» з дуже гучним сигналом. Я навіть виставив у вікно середній палець, а що я, хіба не з Маямі? І натиснув на акселератор, прямуючи в бік естакади.

Круїзний корабель залишався зліва. Зона з контейнерами – праворуч, її оточував сітчастий паркан, що зверху був обтягнутий колючим дротом. Я разок об'їхав навколо, борючись зі зростаючим припливом впевненості і зростаючим хором, що нагадував пісні протесту часів молодості мого Темного Мандрівника. Дорога закінчилася тупиком біля будки охорони, від якої до контейнерів було ще далеко. Там були ворота і кілька джентльменів в уніформі, що тинялися неподалік, повз яких було не пробратися, не відповівши на кілька досить слизьких питань. *Так, офіцере, мені хотілося тут трохи озирнутися, ви не проти? Розумієте, я думаю, це підходяще місце для одного з моїх друзів, щоб розрізати на шматочки мою сестру.*

Я перетнув ряд помаранчевих конусів посередині дороги метрах в дев'яти від воріт, розвернувся і поїхав у напрямку, звідки приїхав. Круїзний лайнер тепер світився праворуч. Я повернув ліворуч, перш ніж виїхати на міст – у бік материка, і опинився на великій площі з терміналом із одного боку і парканом з іншого. Паркан був радісно прикрашений знаками, загрозливими моторошними покараннями для будь-якого, хто раптом забреде сюди, за підписом митниці США.

Паркан йшов назад до головної дороги – уздовж великої автостоянки, що була порожня в цей час доби. Я повільно їхав уздовж його периметра, дивлячись на контейнери в дальньому кінці. Вони, мабуть, з іноземних портів, підлягають митному очищенню, доступ до них суворо контролюється. Досить складно потрапити в цю зону і вибратися з неї, особливо якщо у тебе сумнівний вантаж, що складається з частин людського тіла або

чогось подібного. Я б краще знайшов інше місце або визнав би, що гонитва за неясними образами, почерпнутими з серіалу уїдливих снів або від бідно одягненої ляльки – елементарна втрата часу. І чим раніше я визнав би це, тим вагоміші були б мої шанси знайти Деб. Тут її не було. Не було жодної причини, з якої вона могла бути тут.

Нарешті логічна думка. Я вже відчував себе краще і, звичайно, міг би спробувати відчути деяке самовдоволення, якби не побачив знайомий автофургон, що був припаркований біля паркану з внутрішньої сторони; припаркований так, що було видно напис «Брати Аллонцо». Моє персональне оточення в цокольному поверсі мозку заспівало так голосно, що я не почув власного удаваного сміху, тому різко загальмував і зупинився. Частина мене під назвою «хлопчик-розумник» стукалася з головного входу в мій мозок і кричала: «Швидше! Швидше! Давай-давай-давай!» Але із зворотного боку повільно повзла яшірка, миготючи своєю обережною мовою, тому я деякий час ще присидів у машині, перш ніж вийти.

Я підійшов до огорожі і встав біля неї – точнісінько актор масовки у фільмі про концтабори часів Другої світової. Мої пальці замкнулися на осередках сітки. Голодним поглядом я почав розглядати, що знаходилося за нею – всього в декількох метрах. Я був абсолютно впевненим, що повинен був бути якийсь дуже простий шлях, щоб таке на диво розумне створіння, як я, змогло потрапити всередину. Однак деякі ознаки мого стану говорили про те, що я був не здатний зв'язати разом дві думки. Я повинен був потрапити всередину. Але я не міг потрапити всередину. Ось я й став тут, вчепившись в огорожу, заглядаючи в те, що було за нею і повністю віддаючи собі звіт в тому, що все, що мало сенс, знаходилось там, всього в декількох метрах від мене, а я був абсолютно не здатний розхитати свій гігантський мозок задля вирішення проблеми і зловити рішення в протифазі. Іноді мозок йде прогулятися в зовсім невідповідний час, чи не так?

На задньому сидінні спрацював будильник. Потрібно було рухатися, і негайно. Я підозріло стояв в зоні, що ретельно охоронялася, та ще й вночі. В будь-який момент один з охоронців міг виявити цікавість до приємної молододі людини, що задумливо вдивлялася крізь паркан. Мені потрібно було рухатися і придумати, як пробратися всередину. Я відступив від паркану, кинувши на нього останній закоханий погляд. Прямо там, де я стояв, в паркані ледь виднілася дірка. Ланки сітки лише злегка розійшлися, проте достатньо, щоб в отвір могла пролізти людська істота – чи така її гарна копія, як я. Діру підтримував фургон, що стояв поруч, тому вона була практично непомітною. Її зробили недавно, цим вечором, тоді, коли приїхав фургон.

Моє останнє запрошення.

Я повільно пішов геть, відчуваючи, як на обличчі автоматично з'явилася безтурботна привітальна усмішка – звичайне маскування. *Привіт, офіцере, просто вийшов прогулятися. Дивовижний вечір для розчленування, чи не так?* Я бадьоро добрався до машини, насвистуючи веселу мелодію і розглядаючи відображення місяця у воді. Я сів за кермо і поїхав геть. Здавалося, ніхто не звернув на мене уваги. Я заїхав на стоянку поруч з офісним будинком круїзної компанії, приблизно в дев'яноста метрів від маленької рукотворної хвіртки в рай. Ще кілька машин було розкидано по стоянці. Я нікого не мав зацікавити.

Однак, коли я паркувався, ще одна машина зупинилася поруч з моєю – світло-блакитна «Шевроле» з жінкою за кермом. Деякий час я сидів тихо. Вона теж. Потім я відкрив двері і вийшов.

Те ж саме зробила детектив Лаґерта.

Глава 25

Я завжди дуже легко справлявся з незграбними ситуаціями, але повинен визнати, що ця привела мене в тупик. Я просто не знав, що сказати, і якийсь час дивився на ЛаҒерту, а вона у відповідь дивилася на мене. Вона не моргала, її зуби були злегка, по-котячому хижо, відкриті, як ніби вона вирішувала, пограти з тобою або з'їсти відразу. Я не міг придумати ніякої ремарки, яка б не починалася із заїкання, а її інтерес, здавалося, складався тільки в спостереженні за мною. Так ми стояли один навпроти одного досить довго. Нарешті вона розбила лід мовчання.

– І що це там? – запитала ЛаҒерта, кивнувши в бік паркану метрів у дев'яноста від нас.

– А, детективе! – вигукнув я, сподіваючись, що вона забуде, про що тільки що запитала. – А ви що тут робите?

– Я стежила за тобою. Що там таке?

– Там? – перепитав я.

Розумію, абсолютно тупе питання, але, чесно кажучи, всі розумні закінчилися і чекати їх появи в таких обставинах важко було, навіть від мене.

ЛаҒерта нахилила голову і висунула язик: він повільно побіг по нижній губі – наліво, направо, знову наліво і назад, на базу. Потім кивнула.

– Може, ти думаєш, що я тупа, – сказала вона. І вона була права – така думка декілька разів виникала у мене в голові, однак говорити зараз про це було б неввічливо. – Але ти повинен пам'ятати, – продовжила ЛаҒерта. – Я детектив, а це Маямі. Як ти думаєш, я цього домоглася, а?

– Зовнішністю? – запитав я з чарівною усмішкою.

Ніколи не зашкодить сказати жінці комплімент. Вона показала свій чудовий набір зубів, які в світлі ліхтарів, залили стоянку і здавалися ще білішими.

– Чудово, – сказала вона і склала губи в подобу напівпосмішки, від чого щоки в неї запали і вона відразу ж стала старшою. – Саме на таке лайно я і западала, коли думала, що подобаюся тобі.

– Ви мені насправді подобаєтеся, детективе, – відповів я, мабуть, трохи енергійніше, ніж слід було.

ЛаҒерта, здавалося, навіть не почула мене.

– А потім ти відштовхнув мене, неначе якусь свиню, і я все думала, що ж зі мною не так. Погано пахне з рота? А потім до мене дійшло. Річ не в мені. Справа в тобі. З тобою щось не так.

Зрозуміло, вона права, але все одно чути таке від неї було неприємно.

– Я не... Що ти маєш на увазі? – вона знову похитала головою.

– Сержант Доукс хоче вбити тебе, але навіть не розуміє чому. Мені б раніше було послухати його. З тобою щось не так. Ти якось пов'язаний з усіма цими речами із повіями.

– Пов'язаний — що ти маєш на увазі?

Цього разу в її посмішці з'явився відтінок запеклого тріумфування, а в голосі – ознаки акценту.

– Можеш зберегти свій витончений артистизм для адвоката. Або для судді. Тому що, думаю, я знайшла тебе.

ЛаҒерта подивилася на мене довгим поглядом своїх блискучих чорних очей. Вигляд у неї був такий же нелюдський, як у мене, і від цього у мене по спині пробіг холодок – невже я правда недооцінив її? Чи справді вона така гарна?

- Тобто ти стежила за мною? – показалося ще більше зубів.
- Точно. Навіщо це ти ходиш навколо чортового паркану? Що там таке?

Упевнений, в інших, – більш звичайних, – обставин я б подумав про це раніше, вік волі не бачити. До мене дійсно не доходило, до самого останнього моменту. А коли дійшло, в голові неначе замигала лампочка – маленька, але до болю яскрава.

- Коли ти мене підхопила? Біля мого будинку? У скільки це було?
- Чому ти постійно змінюєш тему? Щось там є, а?
- Детективе, будь-ласка. Це може бути дуже важливим, коли і де ти почала стежити за мною?

Хвилину вона вивчала мене, і я почав розуміти, що насправді недооцінив її. У цій жінці, крім політичних інстинктів, було дещо ще. У ній правда було щось особливе. Хоча я все ще не був впевненим, що це щось мало відношення до інтелекту, але їй явно було властиве терпіння, що в роботі детектива іноді набагато важливіше мозку. Лаґерта готова була просто чекати і спостерігати за мною, повторюючи свої питання до тих пір, поки не отримає відповідь. А потім вона швидше за все задасть те ж питання ще кілька разів, ще почекає і буде спостерігати, що я буду робити. При нормальних обставинах я міг би перехитрити її, але змагатися в очікуванні – ні, особливо сьогодні. Тому я надів найсмирненніший вираз обличчя і повторив сам себе.

- Будь-ласка, детектив...

Вона знову висунула язичок, а потім нарешті сховала його.

- Добре, – сказала вона. – Коли твоя сестра виїхала на кілька годин, не сказавши куди, я почала думати: може, їй щось відомо. Я знаю, що вона не в змозі нічого зробити самостійно, тому куди вона могла поїхати? – вона підняла брову, а потім продовжила тоном тріумфатора: – До тебе, куди ж ще! Поговорити з тобою, – вона кивнула, задоволена своєю дедуктивною логікою. – І я трохи поміркувала про тебе. Як це ти завжди з'являєшся, щоб подивитися, навіть коли ти не зобов'язаний по службі? Як тобі вдається вираховувати серійних вбивць, щоправда, окрім цього? І як ти підставив мене з цим дурним списком, виставив мене дурепою, розмазав мене по підлозі...

Її обличчя набуло жорсткого виразу, навіть злегка постаріло всього за пару секунд. Але Лаґерта посміхнулася і продовжила.

- Я сказала щось голосно в себе в офісі, а сержант Доукс говорить — мовляв, я тобі казав про нього, але ти не слухаєш. І раптом я починаю бачити твоє симпатичне обличчя скрізь, де його не повинно бути, – вона повела плечима. – Тому я теж поїхала до тебе додому.
- Коли? У скільки, ти не помітила?
- Ні, не помітила. Але я пробула там всього хвилин двадцять, а потім ти вийшов, граючи зі своєю дурною Барбі, і поїхав сюди.

Двадцять хвилин... Тобто її не було там, коли можна було побачити, хто або що відвезло Дебору. І цілком імовірно, що вона говорить правду, що просто стежила за мною, щоб побачити... Побачити що?

- Але навіщо ти взагалі вирішила стежити за мною? – ще один потиск плечей.
- Ти зв'язаний з усім цим. Може, ти нічого й не робив, не знаю. Але я дізнаюся. І частину того, що дізнаюся, повішу на тебе. Що там, в тих контейнерах? Ти скажеш мені або так і збираєшся простояти тут всю ніч?

По-своєму, звичайно, але вона потрапила в точку. Ми не могли стояти тут всю ніч. Я був упевнений, ми взагалі не могли більше знаходитися тут, поки щось жахливе ще не сталося з Деброю. Якщо вже не сталося... Потрібно йти, прямо зараз, йти і шукати його, знайти і зупинити. Але як мені це зробити з Лаґертою в ролі напарника? Я відчув себе кометою з непотрібним хвостом.

Я зробив глибокий вдих. Якось Рита взяла мене на семінар про нову еру здоров'я або щось подібне. Там підкреслювалася важливість глибокої вентиляції легенів. Цим я і зайнявся. Очищенням себе не відчув, але принаймні мозок завирував, включився в активну роботу, і я усвідомив, що доведеться зробити те, що раніше робив вкрай рідко, – сказати правду. ЛаГерта все ще дивилася на мене, чекаючи відповіді.

– Я думаю, що вбивця знаходиться там. І я думаю, що у нього офіцер Морган.

Вона подивилася на мене, не рухаючись.

– Окей, – нарешті мовила вона. – Ти приїжджаєш, і стаєш біля паркану, і заглядаєш усередину? Ти так любиш свою сестру, що стоїш і дивишся?

– Я хочу пробратися всередину. Я просто шукав, як пролізти через паркан.

– Тому що ти забув, що працюєш в поліції? – ну звичайно, нарешті – ось воно. Вона знову потрапила в саму проблемну точку, і знову сама. Мені насправді нічого було відповісти. Всі ці справи з правдою ніколи не обходяться без незручностей і неприємностей.

– Я просто... Хотів озирнутися, перш ніж починати шуміти.

Вона кивнула.

– Ага. Дуже непогано. Але я скажу, про що я думаю. Ти або зробив щось недобре, чи знаєш про це. Чи ти приховуєш це, але хочеш розкрити справу сам.

– Сам? Навіщо мені це? – вона похитала головою.

– Щоб отримати всі почесні. Ти і твоя сестриця. Думаєш, я не розумію? Я ж сказала тобі, що я не тупа.

– Я не збираюся з тобою змагатися, детективе, – сказав я, кидаючи всього себе на її милість. Тепер я був повністю впевнений, що їй відомо навіть менше, ніж мені. – Але я думаю, він там, в одному з цих контейнерів.

Вона облизала губи.

– Чому ти так думаєш?

Я вагався, але вона все не зводила з мене свого зміїного погляду. Мені було так ніяково під ним, що довелося відкрити ще трохи правди. Я показав на фургон братів Аллонцо, що стяв за парканом.

– Це його фургон.

– Ха, – сказала ЛаГерта і нарешті моргнула.

Фокус її уваги, здавалося, перебрався з мене в якесь більш глибоке місце. Її волосся? Косметика? Її кар'єра? Не можу сказати. Але було безліч питань, які мені міг би задати хороший поліцейський: звідки я знав, що це його фургон? Як я його тут знайшов? Чому я так впевнений, що він не просто припаркував той фургон, а сам не пішов кудись? На стадії остаточного аналізу ЛаГерта виявилася не найкращим поліцейським: вона просто кивнула, ще раз облизала губи і сказала.

– Як ми там його знайдемо?

Точно, я насправді недооцінював її. Без жодних передмов вона перейшла зі займенника «ти» на «ми».

– Ти не хочеш викликати підкріплення? – запитав я. – Це дуже небезпечна людина.

Зізнаюсь, я лише дражнив її. Але ЛаГерта прийняла це дуже серйозно.

– Якщо я не зловлю цього хлопця сама, через два тижні я буду перевіряти лічильники на стоянках, – сказала вона. – У мене є зброя. Ніхто від мене не піде. Я викличу підкріплення, коли візьму його, – не кліпаючи, ЛаГерта продовжувала вивчати мене. – А якщо його там не буде — я візьму тебе.

Мабуть, так тому і бути.

– Ти можеш пройти через ворота?

Вона розсміялася.

– Звичайно, можу. У мене є значок, з ним ми пройдемо куди завгодно. А що потім?

Ось і найхитріший момент. Якщо вона погодиться, я можу опинитися вдома – вільним.

– Потім ми поділимося і будемо шукати, доки не знайдемо.

Вона знову взялася вивчати мене. Знову в її обличчі я побачив той самий вираз – погляд хижака, що оцінює свою жертву, що роздумує, коли і де завдати удару і скільки кігтів застосувати. Це жахливо – я усвідомив, що моє ставлення до цієї жінки теплішає.

– Окей, – нарешті відповіла ЛаҒерта і схилила голову в бік своєї машини. – Залазь.

Я заліз. Вона повернула назад на дорогу і в бік в'їзду. Навіть в такий час деякий рух тут був. Детектив ЛаҒерта випередила всіх, протиснувши свою велику «Шевроле» на першу позицію. Водійські навички вихідців із Середнього Заходу не могли змагатися із кубинкою з Маямі, у якої була гарна медична страховка і машина, на яку їй було наплювати. Крізь рев сигналів і деяку кількість приглушених криків ми дісталися до будки охорони.

Висунувся охоронець, худий і м'язистий черношкірий.

– Мадам, вам не можна...

ЛаҒерта витягнула руку зі значком.

– Поліція. Відкрийте ворота, – вимовила вона з таким безкомпромісним авторитетом, що я ледве сам не вистрибнув з машини, щоб відкрити їх.

Охоронець застиг, глибоко вдихнув ротом, нервово озираячись в глибину будки.

– Що вам потрібно з...

– Відкривай свої чортові ворота, охороно! – гаркнула вона, граючи значком, і охоронець нарешті повернувся до життя.

– Можна подивитися на значок? – запитав він.

ЛаҒерта підняла значок вище, через що охоронцю довелося сильніше висунутися, щоб розглянути його.

– Ага, – вимовив він. – А не могли б ви сказати, що вам там потрібно?

– Я можу сказати, що якщо ти не відкриєш ворота через дві секунди, я засуну тебе в багажник моєї машини, відвезу в ділянку, посаджу в камеру з купою байкерів-геїв, а потім забуду, куди саме тебе всунула.

Охоронець встав.

– Я просто хотів допомогти, – відповів він і крикнув через плече: – Тавіо, відкривай ворота!

Ворота відкрилися, і ЛаҒерта кулею влетіла на стоянку.

– Сучий син займається чимось, чого мені не потрібно знати, – в її голосі звучало здивування, що межувало із захватом. – Але сьогодні мені наплювати на контрабанду, – вона подивилася на мене. – Куди їдемо?

– Не знаю, – відповів я. – Думаю, почати треба там, де він залишив фургон.

Вона кивнула, прискорюючись по дорозі між рядами контейнерів.

– Якщо йому потрібно буде нести тіло, можливо, він припаркувався зовсім близько до того місця, куди прямував.

Чим ближче ми під'їжджали до паркану, тим більше ЛаГерта знижувала швидкість. Під'їхавши метрів на сорок до фургону, вона зупинилася.

– Давай оглянемо паркан, – сказала вона, ставлячи рукоятку коробки передач і паркувальне положення, і вислизнула з машини.

Я вислизнув за нею. ЛаГерта наступила на щось, що їй не сподобалося, підняла ногу, щоб оглянути ступню.

– Чорт забирай! – буркнула вона.

Я йшов слідом, відчуваючи, як пульс стукає молотком – голосно і часто. Підійшовши до фургона, я обійшов його кругом, пробуваючи двері. Вони були закриті, і хоча я знайшов два невеликих віконця позаду, вони були зафарбовані зсередини. Я встав на бампер, все ще намагаючись заглянути, однак фарба була ідеальною і крізь неї нічого було побачити. З цього боку дивитися більше не було на що, але я все одно сів навпочіпки і почав вивчати землю. Я швидше відчув, ніж почув ЛаГерту, яка підійшла ззаду.

– Що знайшов? – запитала вона.

– Нічого, – відповів я, встаючи. – Вікна зафарбовані зсередини.

– А спереду що-небудь видно?

Я перейшов до переду фургона. Точно так само – жодного натяку. З внутрішньої сторони вітрового скла поперек приладової дошки була розгорнута пара сонячних екранів, що були такими популярними у Флориді. Вони закривали весь внутрішній вид. Я виліз на передній бампер, з нього на капот, проповз по ньому справа наліво, але в екранах також не знайшов жодної дірки.

– Нічого, – сказав я, злазячи.

– Окей, – відповіла ЛаГерта, дивлячись на мене примруженими очима, кінчик язика був висунутим. – У який бік підеш?

Сюди, прошепотів хтось в глибині мого мозку. Давай сюди. Я подивився наліво, куди показували уявні пальці, потім назад на ЛаГерту, яка продовжувала дивитися на мене немигаючим поглядом голодного тигра.

– Я піду наліво по колу. Зустрінемося на півдорозі.

– Окей, – сказала ЛаГерта з похороною посмішкою. – Тільки наліво піду я.

Я постарався зобразити подив і досаду. Мабуть, мені вдалося передати ці емоції на обличчі, тому що вона подивилася на мене і кивнула.

– Окей, – повторила ЛаГерта і повернула у бік першого ряду морських контейнерів.

І ось я опинився один на один зі своїм сором'язливим внутрішнім приятелем. Що тепер? Тепер, коли мені вдалося надурити ЛаГерту, щоб вона залишила мені праву стежку, що мені було з усім цим робити? Зрештою, у мене не було причин вважати, що піти сюди було краще, ніж наліво, або чим просто стояти біля паркану і жонглювати кокосовими горіхами. Мене направляло виключно внутрішнє шипляче ремство, а чи можна на нього справді покладатися? Коли ти уявляєш себе крижаною баштою з чистого здорового глузду, якою я завжди себе вважав, само собою зрозуміло, що очікуєш логічних підказок, які б коригували твої образні дії. Настільки ж природно ти ігноруєш необ'єктивний, ірраціонально гучний і одночасно музичний вереск голосів, що доносяться з нижнього поверху твого мозку, які намагаються відправити тебе по кривій доріжці, неважливо наскільки б голосно і наполегливо вони не звучали в мерехтливому світлі місяця.

А що стосується решти, приватних деталей – куди мені зараз було йти, – я озирнувся, обвів поглядом довгі нерівні шеренги контейнерів. Там, куди на своїх гострих каблучках

попрямувала Лаґерта, стояли кілька рядів яскраво розфарбованих фургонів-трейлерів. А переді мною, тягнучись вправо, стояли ряди морських контейнерів.

Несподівано я втратив упевненість. Мені це не сподобалося. Я закрив очі. У той же момент шепіт перетворився на хмару звуків, і, не знаючи чому, я зрозумів, що йду до безладного скупчення морських контейнерів, ближче до води. Я не зміг би усвідомлено пояснити, чим відрізнялися від інших саме ці контейнери, чим вони були кращі, або чому йти в цьому напрямку було правильніше і резонніше. Мої ноги просто почали рух, і я попрямував за ними. Здавалося, ноги йшли по стежці, яка була видною тільки великим пальцем, або неначе мій внутрішній хор заспівав належні пошепки якогось чарівного мотиву, а ноги переключили його на людську мову і потягли мене за ним.

І з кожним їх рухом звук всередині мене продовжував рости, перетворюючись в приглушений, жвавий рев, який тягнув мене вперед швидше, ніж ноги, тягнув, штовхав мене, і я ніяковою ходю йшов по кривій доріжці між контейнерами. І в той же час новий голос, тихий і мудрий, стримував мене, переконуючи, що з усіх місць це – саме невідповідне для мене. Він кричав, щоб я біг звідси подальше, йшов додому. Але сенсу в ньому було не більше, ніж у всіх інших голосах. Мене так потужно штовхало вперед і одночасно тягнуло назад, що мені не вдавалося змусити ноги працювати нормально. Я спотикався і падав плазом на тверду кам'янисту землю. Піднімався на коліна, в роті було сухо, серце колотилось. Моя чудова дакронова сорочка для боулінгу порвалася. Я сунув палець в дірку і показав його самому собі. Привіт, Декстер! Куди йдеш? Привіт, містер Палець. Не знаю куди, але знаю, що майже прийшов. Уже чую – мене звуть друзі.

І ось мені раптом вдалося піднятися на ноги, що не хотіли стояти, і прислухатися. Тепер я чітко чув, навіть з відкритими очима, відчував настільки виразно, що навіть втратив здатність крокувати. На мить я зупинився, притулившись до контейнера. Дуже протверезівша думка – як ніби вона мені й була потрібною. Тільки що тут народилося щось безіменне, щось, що жило в найтеплішому і глибоко захищеному закутку створіння на ім'я Декстер, і вперше на моїй пам'яті мені стало страшно. Мені дуже не хотілося бути тут, де всюди таїлися страшні речі. З іншого боку, мені необхідно було бути тут, щоб знайти Дебору. Мене розривало на частини, як ніби я – канат, який перетягують. Я відчуваю себе як дитина з плаката Зигмунда Фрейда, я хотів додому, в ліжечко.

Але високо в темному небі ревів місяць, уздовж урядового причалу стогнали хвилі, і м'який нічний бриз завивав наді мною, як з'їзд приви́дів, змушуючи ноги крокувати швидше. Спів ріс в мені, неначе якийсь механічний хор підганяв мене, нагадуючи, як треба рухати ногами, підштовхував на негнучких колінах все ближче до рядів контейнерів. Серце стукало молотком, дихання стало частим і дуже гучним, і вперше в житті я відчував себе слабким, немічним і оглушеним. Прямо як людська істота – дуже маленька і безпомічна людська істота.

Похитуючись, я йшов на орендованих ногах по дивно знайомій стежині, поки не втратив здатність рухатися взагалі і знову не сперся на стінку контейнера. Цей контейнер був обладнаний холодильною установкою, компресор стукав десь ззаду. Стукіт перемішувався з нічними шумами, і все це разом змішувалося в моїй голові в таку какофонію, що я насилу міг бачити. І як тільки я притулився до контейнера, його двері відчинилися.

Внутрішню частину контейнера висвітлювало кілька ліхтарів «Блискавка» на акумуляторах. Уздовж задньої стінки стояв споруджений з пакувальних ящиків тимчасовий операційний стіл.

На столі, нерухомо зафіксована, лежала моя люба сестра Дебора.

Глава 26

На кілька секунд я перестав дихати – в цьому не було необхідності. Я просто дивився. Довгі глянсові смуги клейкої стрічки охоплювали руки і ноги моєї сестри. На ній були золотисті міні-шорти і дуже коротка шовкова блузка, зав'язана вузлом над пупком. Волосся зачесане назад, очі неприродно широко відкриті, Дебора дуже часто дихала носом, бо рот теж був заклеєний стрічкою, яка далі йшла під стіл, фіксуючи голову.

Я намагався придумати щось, що б сказати їй, але в роті пересох, і я тільки мовчки дивився. Дебора дивилася на мене. Багато що читалося в її очах, але найзрозуміліше – це страх, і саме він змусив мене залишитися біля дверей. Ніколи я не бачив у неї такого погляду, навіть не знав, що й думати. Я зробив півкроку в бік Дебори, вона здригнулася, стрічки натяглися. Воїться? Звичайно, але боятися мене? Я ж тут, аби врятувати її. З чого їй мене боятися? Якщо тільки...

Це зробив я?

А що, якщо в той час, коли я злегка «задрімав» сьогодні ввечері, Дебра, як і було заплановано, приїхала в мою квартиру і знайшла там Темного Мандрівника за кермом екіпажу Декстера? І, сам того не знаючи, я привіз її сюди і так спокусливо прив'язав до столу, не усвідомлюючи, що роблю... Хоча у всьому цьому не було абсолютно ніякого сенсу: потім я помчав додому, сам собі підкинув ляльку Барбі, побіг наверх, плюхнувся в ліжку, щоб потім прокинутися в ролі самого себе, як ніби я беру участь у якійсь естафетній гонці самогубців? Маячня. Втім...

Як ще я міг дізнатися, що їхати треба сюди?

Я потрусив головою. Неможливо, щоб з усіх куточків Маямі я вибрав саме цей холодний контейнер, якщо тільки я заздалегідь не знав, де він знаходиться. А я вибрав. І єдине пояснення цьому – я був тут раніше. І якщо не сьогодні з Деб, то коли і з ким?

– Я був майже впевнений, що це саме підходяще місце, – вимовив голос, настільки схожий на мій власний, що в перший момент я вирішив, що говорю я сам, і вже задумався, що ж маю на увазі.

Волосся у мене на потилиці стало дибки, я зробив ще півкроку в бік Дебри... І він вийшов з тіні. М'яке світло ліхтарів потрапило на нього, і наші очі зустрілися. На якийсь час контейнер закружляв штопором, я навіть перестав розуміти, де знаходжуся. Мій погляд перескакував з мене самого біля дверей на нього біля невеликого імпровізованого робочого столу, і я бачив себе, який бачить його, потім – його, що бачить мене. І раптом в сліпучому спалаху я побачив себе, що сидить без рухів на підлозі і не розуміє, що означає це видіння. Дуже тривожно, і раптом: я – це знову я, хоча, знову ж таки, не зовсім розумію, що це значило.

– Майже впевнений, – повторив він м'яким і задоволеним голосом потривоженої дитини. – Але якщо ти тут, значить, це те саме місце. Як думаєш?

Мені було важко сформулювати це словами. Істина полягала в тому, що я витріщався на нього з відкритим ротом. Я був впевнений, що у мене хіба-що слина не текла. Я просто дивився. Це він. Безсумнівно. Ось людина, зображення якого зняла веб-камера, людина, яким, як подумали ми з Деброю, цілком міг бути я.

З такої близької відстані було видно, що він насправді не так вже й схожий на мене, не дуже схожий. І від усвідомлення цього факту я відчув легку хвилю вдячності. Ура! Я – зовсім інша людина! Я ще не зовсім з'їхав з глузду. Звичайно, в значній мірі

антисоціальний, спорадично смертоносний, з цим все нормально. Але не божевільний. Був хтось ще, і цей хтось – не я. Тричі «ура» мозку Декстера.

Хоча він був дуже схожий на мене. Можливо, на пару сантиметрів вищий, щільніший в плечах і грудях, неначе довго займався важкою атлетикою. У поєднанні з блідим обличчям це наводило на думку, що він нещодавно вийшов з в'язниці. Втім, якщо виключити блідість, то його обличчя було дуже схоже на моє: той же ніс і скули, той же погляд (*світло горить, а вдома нікого*). Навіть його волосся так само безглуздо вилося. Насправді він був не так вже й схожим на мене, але дуже нагадував.

– Так, – сказав він. – У перший раз невеликий шок, чи не так?

– Зовсім невеликий, – відповів я. – Хто ти? І чому... – я не закінчив фразу, тому що не знав, що все це означало.

Він скорчив гримасу, яка дуже нагадувала обличчя розчарованого Декстера.

– О Боже! А я був таким впевненим, що ти все зрозумієш

Я похитав головою.

– Навіть не знаю, як я тут опинився, – він м'яко посміхнувся.

– Хтось інший сьогодні ввечері за кермом? – і як тільки волосся в мене на потилиці знову встало дибки, він посміхнувся, легким механічним звуком, який і уваги-то був невартий, якби не повний збіг – нота в ноту – з вкрадливим голосом темної сторони мого мозку. – Але ж місяць ще не повний, чи не так?

– Однак і не порожній, – відповів я.

Не дуже дотепно, але хоч якась спроба, що при сформованих обставинах здавалося важливим. І я зрозумів, що раптом сп'янів від усвідомлення, що нарешті з'явився хтось, хто знав. Він не кидав порожні зауваження, які випадково потрапляли в моє персональне «яблучко». Це «яблучко» було і його теж. Він знав. Вперше я міг подивитися через гігантську протоку між моїми очима та чиїмись ще й сказати без тіні тривоги: він такий же, як я.

Ким би я не був, він такий же.

– Серйозно, – знову сказав я. – Хто ти?

Його обличчя витягнулося в посмішку Декстера – Чеширського кота, але тільки тому, що вона так нагадувала мою, я зрозумів, що за нею не було справжнього щастя.

– Що ти пам'ятаєш з того, що сталося раніше? – запитав він.

І відлуння запитання застрибала по стінках контейнера і мало не розтрощила мені голову.

Глава 27

– Що ти пам'ятаєш з того, що сталося раніше? – запитав мене Гаррі.

– Нічого, тато.

Крім...

Образи почали спливати з підсвідомості. Ментальні картинки... Сни? Спогади? Дуже ясні бачення, як їх не називай. І вони звідси – з цього приміщення? Ні. Неможливо. Контейнер стоїть тут не так давно, і я точно тут раніше не був. Але замкнутість простору, прохолодне повітря, що нагніталось компресором, приглушене світло – все волало до мене симфонією повернення додому. Зрозуміло, це не міг бути той же контейнер, проте картини були такими ясними, схожими, майже повністю правильними, крім...

Я моргнув; перед очима тріпотів образ. Я закryw їх.

І переді мною виникли нутрощі іншого контейнера. У тому, іншому контейнері немає картонних ящиків. Але там... Інші речі. Вони прикривають... Маму? Я бачу її обличчя, вона там як би ховається, визирає з-під цих... Речей... Показується тільки її обличчя, некліпаюче, нерухоме обличчя. І я спочатку хочу засміятися, тому що мама так добре сховалася. Я не можу бачити її всю – тільки лице. Вона, напевно, зробила дірку в підлозі. Вона, напевно, ховається в цій дірці – і визирає... Але чому вона не відповідає мені тепер, адже я її побачив? Чому вона навіть не моргає? І коли я вже голосно кличу її, чому вона не відповідає, не рухається, взагалі нічого не робить, а тільки дивиться на мене? А без мами – я зовсім один.

Але ні, я не зовсім один. Я повертаю голову, і пам'ять повертається разом зі мною. Я не один. Хтось ще є зі мною. Я збитий з пантелику, тому що це я... Але це хтось ще... Проте так схожий на мене... Ми обидва схожі на мене ...

...Що ми робимо в цьому контейнері? І чому мама не рухається? Нехай вона допоможе нам. Ми сидимо тут в глибокій калюжі... Чого? Мама повинна відвести нас звідси, з цього... Цієї калюжі...

– Кров?.. – прошепотів я.

– Ти згадав? – вимовив він позаду мене. – Я радий.

Я відкрив очі. Голова моя страшно тряслася. Я майже бачив зображення того, іншого приміщення, накладене на це. І в тому іншому приміщенні сидів крихітний Декстер. Я міг би навіть доторкнутися до нього. А інший я сидів поруч зі мною, але це був не я, звичайно. Це був хтось інший, хоча я знав його так само добре, як самого себе, і його звали...

– Байн? – нерішуче промовив я.

Звучання було таким же, але ім'я здавалося не зовсім правильним.

Він радісно кивнув.

– Так ти мене і кликав. Тоді тобі було важко сказати «Брайан». Ти говорив Байн, – він поплескав мене по руці. – Все нормально. Це круто — мати прізвисько.

Він зробив паузу, лице посміхнулося, лише очі дивилися прямо на мене.

– Молодший брате.

Я сів. Він сів поруч.

– Як... – єдине, що я зміг сказати.

– Брат, – повторив він. – Ірландські близнюки. Ти народився всього через рік після мене. Наша мама була дещо необережна, – його обличчя перекосила страшна, але дуже щаслива посмішка. – Причому не тільки в той раз.

Я спробував ковтнути, нічого не вийшло. Він... Брайан... Мій брат...

– Про дещо я просто здогадався, – продовжив він. – У моєму розпорядженні виявилось достатньо часу, і коли підвернувся момент навчитися корисної справи, я так і зробив. Я дуже добре навчився знаходити всякі ці штуки на комп'ютері. Я розшукав старі поліцейські справи. Наша дорога матуся спілкувалася з дуже сумнівною компанією. У важливому бізнесі, прямо як я. Звичайно, їх продукція була трохи ніжнішою, – він засунув руку в картонну коробку позаду нього і витягнув кілька кепок з вишитою пантерою в стрибку. – Мій товар зроблений в Тайвані. Їх був з Колумбії. Швидше за все, мама з декількома друзями вирішили здійснити невеликий незалежний проект з товаром, який, суворо кажучи, їй не належав, а її діловим партнерам не сподобався її дух незалежності, і вони вирішили перешкодити їй.

Мій брат акуратно склав кепки назад в коробку, і я відчув, що він дивиться на мене, але я не зміг навіть відвернутися. Через мить Брайан відвів погляд.

– Нас знайшли тут. Прямо тут.

Він опустив руку на підлогу й торкнувся точно того місця, де в іншому, давньому контейнері сидів той інший маленький не-я.

– Через дві з половиною доби. Приклеєними до підлоги, в засохлій крові шаром в два з половиною сантиметри, – тут голос його став моторошним, скреготливим; Брайан вимовив це жакливе слово «кров» так само, як вимовив би його я, – презирливо, з крайньою огидою. – Відповідно до поліцейського звіту тут було ще кілька чоловіків. Можливо, троє або четверо. Один з них, а може бути, і більше, цілком могли бути нашими батьками. Звичайно, бензопила дуже ускладнює ідентифікацію. Але вони були абсолютно впевнені, що жінка була всього одна. Наша дорога старенька мама. Тобі було три роки. Мені — чотири.

– Але... – промовив я. Більше нічого не вийшло.

– Абсолютно вірно, – сказав Брайан. – І тебе теж важко було знайти. У цьому штаті так метушаться з приводу реєстрації усиновлення. Але я все одно знайшов тебе, братику. Адже знайшов, хіба ні?

Він ще раз поплескав мене по руці – дивний жест, я такого за все життя не помічав ні в кого. Втім, хоча я ніколи не бачив і рідного, кровного брата. Може, поплескування долонею мені теж потрібно було б практикувати зі своїм братом або з Деброю... І тут я зрозумів, з хвилюванням і тривогою зрозумів, що зовсім забув про Деббі.

Я озирнувся до неї: вона була на тому ж місці, метрах в двох від мене, акуратно прикручена стрічкою.

– Вона гарна, – сказав мій брат. – Я не хотів починати без тебе.

Це могло здатися дивним для першого розумного питання, але я все ж задав його:

– Звідки ти знаєш, що мені хочеться?

Що, ймовірно, можна було розцінити, як ніби я дійсно хотів цього, але, звичайно, у мене не було ніякого бажання досліджувати будову Дебори. Безумовно, не було. І все ж – поруч був мій старший брат, і він хотів пограти – безсумнівно, досить рідкісний збіг

обставин. Більший, ніж наш зв'язок через загальних батьків. Набагато більше значило те, що він був такий же як я.

– Ти не міг насправді знати, – сказав я значно невпевненіше, ніж мені хотілося б.

– Я й не знав. Але думав, що шанс дуже хороший. З нами обома відбулося одне і те ж, – його посмішка стала ширшою, і він підняв у повітря вказівний палець. – «Травматична подія» — знайомий термін? Ти читав що-небудь про таких монстрів, як ми?

– Так, – відповів я. – Але Гаррі, мій прийомний батько, він ніколи не розповідав, що насправді відбулося.

Брайан обвів рукою інтер'єр контейнера.

– Це і відбулося, братику. Бензопила, частини тіл, що розлітаються... Кров... – знову з тим же страшним наголосом. – Двоє, половину доби сидячих у всьому цьому. Дивно, що ми взагалі залишилися живі, а? Такого майже достатньо, щоб почати вірити в Бога.

Його очі заблищали, і з якоїсь причини Дебра зігнулася і видала приглушений звук. Він проігнорував її.

– Вони вирішили, що ти був досить малий, щоб оговтатися. Я тільки злегка переріс віковий ліміт. Але ми обоє відчули класичну Травматичну подію. З цим вся література згодна. Воно зробило мене тим, що я є, і я подумав, що те ж саме могло статися з тобою.

– Вірно, – вимовив я. – Те ж саме.

– Хіба не прекрасно? – сказав він. – Сімейні узи, – я подивився на нього. Мій брат. Чуже слово. Якби я вимовив його вголос, впевнений, мене б пересмикнуло. У це було абсолютно неможливо повірити – і ще більш абсурдно заперечувати. Він був схожим на мене. Нам подобалось одне і те ж саме. У нього навіть було таке ж, як у мене, нікчемне почуття гумору.

– Я тільки...

Я похитав головою.

– Так, – сказав він. – Щоб звикнути до думки, що нас двоє, потрібен якийсь час, чи не так?

– Може, навіть довше. Я не впевнений, що...

– Ну, друже, у нас що, слабкий шлунок? Після всього, що сталося? Дві з половиною доби сидіти тут, малюк? Дві з половиною доби два маленьких хлопчика просиділи в крові, – сказав він, і я відчув нудоту, запаморочення, аритмію, стукіт у скронях.

– Ні! – майже вивергнув я, відчувши на плечі його руку.

– Це неважливо, – сказав він. – Важливо те, що станеться зараз.

– Що... Станеться...

– Так. Що станеться. Зараз, – він видав дивне неголосне і сопуче булькотіння, яке, очевидно, мало розглядатися як сміх, але, можливо, він так і не навчився імітувати його так само добре, як я. – Думаю, ти повинен би був сказати щось на кшталт «Все своє життя я йшов до цього!», – сопучий звук повторився. – Звичайно, жодному з нас не зробити цього зі справжнім почуттям. Зрештою, ми нічого не можемо відчувати, адже правда? Ми провели наші життя, граючи роль. Пересуваючись по світу, репетируючи текст і вдаючи, що ми — частина світу, створеного для людських істот, але адже ми самі, по суті, не люди. Але завжди і скрізь ми прагнемо насправді щось ВІДЧУТИ! Прагнемо до таких моментів, як цей! Реальне, справжнє, непідробне почуття!.. Серце вискакує з грудей, вірно?

І це була правда. Голова в мене йшла обертом, я не наслідювався знову закрити очі зі страху, що там мене щось могло чекати. І що найгірше – мій брат був поруч, спостерігаючи за мною, вимагаючи, щоб я був самим собою, таким же, як він. А щоб бути

самим собою, бути його братом, бути тим, хто я був, я повинен був... Повинен... Що? Очі мої самі повернулись у бік Дебори.

— Так, — промовив він, і в його голосі прозвучала вся холодна і весела лють Темного Мандрвініка. — Я знав, що ти зрозумієш. Цього разу ми зробимо це разом, — сказав він.

Я похитав головою, але не дуже переконливо.

— Не можу.

— Ти повинен, — сказав він, і ми обидва були праві. Ще один невагомий дотик до плеча, майже так само мене плескав по плечу Гаррі, не усвідомлюючи своєї сили: він підняв мене на ноги і підштовхнув вперед. Один крок, другий — немитотливі очі Дебри замкнулися на мені, але в присутності іншої істоти позаду мене я не міг сказати їй, що, звичайно, не мав наміру...

— Разом, — сказав він. — Ще раз. Старе відходить. Нове приходить. Далі, вище, глибше!..

Ще півкроку... Очі Дебри пронизливо кричали мені, але...

Він знову був поруч, стояв зі мною, і щось виблискувало в нього в руці, і цих «щось» було двоє.

— Один за всіх — обидва за одного. Ти коли-небудь читав «Трьох мушкетерів»?

Він підкинув ножа догори; той майнув у повітрі і впав в його ліву руку, яку він простягнув мені. Слабке і тьмяне світло засяяло на площинах клинків в його руках, і порівняти це саяво можна було тільки з блиском в очах Брайана.

— Давай, Декстере. Братику. Бери ножа, — його зуби виблискували, як ножі. — Шоу починається!

Дебора з-під своєї туго затягнутої стрічки видала здавлений звук. Я подивився на неї. В її очах я побачив люте нетерпіння і зростаюче безумство. Давай, Декстер! Невже я серйозно думав про те, щоб зробити це з нею? Звільни її і пішли додому. Окей, Декстер? Декстер? Агов, Декстер! Це ти чи ні?

А я й не знав.

— Декстер, — сказав Брайан. — Зрозуміло, я не маю наміру впливати на твоє рішення. Але з тих самих пір, коли я дізнався, що у мене є брат, такий же, як я, — це все, про що я тільки міг думати. І ти напевно відчуваєш те ж саме.

— Так, — відповів я, все ще не відводячи погляду з тривожного лица Деб. — Але це обов'язково повинна бути вона?

— А чому не вона? Хто вона для тебе?

Дійсно, хто? — мої очі замкнулися на ній. Насправді вона не моя сестра, не зовсім, не справжня рідня, нітрохи. Звичайно, я до неї дуже прив'язаний, але...

Що «але»? Чому я вагаюся? Зрозуміло, все це просто неможливо. Знаю, таке просто немислимо, навіть якщо я думав про це. Не тільки тому, що мова йшла про Деб, хоча, звичайно, і це також. І така от дивна думка раптом прийшла в мою бідну, пригнічену і втомлену голову, і я ніяк не міг відігнати її: *що би сказав Гаррі?*

Так я і стояв у непевності, тому що, як би мені не хотілося почати, я знав, що сказав би Гаррі. Він уже вимовив це одного разу. Ось вона, незмінна правда Гаррі: *рубай поганих хлопців, Декстер. Не рубай свою сестру.* Але Гаррі не міг передбачити нічого подібного. Він не міг собі уявити, коли писав свій Кодекс, що переді мною може встати такий вибір: залишитися з Деброю — моєї несправжньою сестрою — або приєднатися до

свого справжнього, на сто відсотків реального живого брата в грі, в яку мені так хотілося зіграти. Гаррі ніяк не міг припустити таке, коли наставляв мене на шлях істинний. Гаррі не знав, що у мене є брат, який...

Ану хвилинку. Не клади слухавку, будь-ласка. Гаррі знав – Гаррі був там, коли все сталося, чи не так? І він залишив це при собі, так ніколи і не сказавши мені про брата. Всі ці пусті, самотні роки, коли я думав, що я один, – він знав і не розповів мені. Єдиний такий для мене важливий факт про мене самого – *я не один!* – і він приховав його від мене. Чим же я тепер зобов'язаний Гаррі, після такої фантастичної зради?

І ще один пункт навздогін: чим я був зобов'язаний цій грудці тваринної плоти, що звивалася переді мною, тремтячою піді мною, цьому створінню, яке видавало себе за мою сестру? Чим я міг бути зобов'язаним їй в порівнянні з моїми узами з Брайаном, моєю плоттю, моїм братом, живою копією моєї власної, тотожною мені ДНК?

Крапля поту скотилася з чола Дебри їй в око. Вона люто кліпала, будувала потворні косоокі гримаси в спробі не зводити з мене очей і одночасно прибрати краплю поту. Вона і правда виглядала досить зворушливо: безпорадно перев'язана стрічкою, вона тріпалася, як безсловесна тварина. Безсловесна людська істота. Не така, як я, як мій брат. Зовсім не така розумна, чиста, гостра, як бритва, лезо місячного танцюриста – Декстера-кінджал і його власного брата.

– Ну, – заговорив Брайан, і я почув нетерпіння, засудження, перші нотки розчарування.

Я закрив очі. Приміщення почало кружляти навколо мене, крутитися, ставати темнішим, а я не міг зрушити з місця. *Ось мама, не кліпаючи, дивилася на мене.* Я відкрив очі. Мій брат стояв впритул позаду мене, я відчував на шиї його подих. Моя сестра дивилася на мене знизу, очі її були такі ж широко відкриті і немигаючі, як мамині. Я закриваю очі: *мама.* Я відкриваю очі: *Дебора.*

Я взяв ножа.

Пролунав тихий звук, і потік теплого вітру увірвався в прохолодне повітря контейнера. Я обернувся.

ЛаГерта стояла в дверному отворі, в руці у неї був вульгарний маленький автоматичний пістолет.

– я знала, що ти спробуєш це. Мені б пристрелити вас обох. А може, всіх трьох, – сказала вона, подивившись на Дебру, потім – знову на мене. Потім побачила лезо ножа в моїй руці. – Ха! Подивився б на це сержант Доукс. Він був правий щодо тебе.

І вона направила на мене пістолет, всього на пів секунди.

Цього було достатньо. Брайан рухався швидко, швидше, ніж я міг припустити. Все ж ЛаГерта встигла вистрілити, і Брайан злегка оступився, встромляючи лезо їй у живіт. Якусь мить вони так і стояли, а потім обидва впали на підлогу без руху.

Невелика калюжка крові почала розтікатися по підлозі, змішуючи їх кров – Брайана і ЛаГерти. Калюжка була неглибокою, далеко не розтекла, але я відсахнувся від цієї жакливої субстанції з відчуттям, близьким до паніки. Я зробив всього два кроки назад і наткнувся на щось, що видавало здавлені звуки, які були відповідні моему панічному настрою.

Дебора. Я зірвав стрічку з її рота.

– Господи Ісусе, боляче, – сказала вона. – Заради Бога, звільни мене від всього цього і годі поводитися як довбаний божевільний.

Я подивився на Дебру. Від стрічки навколо губ залишилися синці, жаклива червона кров, від якої у мене перед очима знову з'явився той давній контейнер з мамою. І в ньому лежала вона – прямо як мама. Як в останній раз, з прохолодним повітрям в контейнері, що піднімав волосся у мене на потилиці, і темними тіннями навколо нас, які шепотіли навколо. Точно як в останній раз, вона лежала, вся перев'язана стрічкою, дивлячись і очікуючи чогось на кшталт...

– Чорт забирай, – знову заговорила Дебра. – Давай, Дексе. Звільни мене.

Проте на цей раз у мене був ніж, а вона як і раніше була безпорадною, і я міг все змінити, я міг...

– Декстере? – сказала мама.

Тобто Дебра. Звичайно, я мав на увазі її. Зовсім не маму, яка залишила нас на цьому самому місці, прямо тут. Залишила нас на цьому місці, де все почалося, а зараз нарешті могло закінчитися. І можливий фінал, що горів і був абсолютно обов'язковий, знайшов вид вершника, що скакав на великому вороному коні в прекрасному світлі повного місяця, в супроводі шепоту тисячі внутрішніх голосів: *Зроби це. Зроби зараз. Зроби, і все зміниться. Зміниться на краще. Як тоді...*

– Мама? – промовив хтось.

– Декстере, давай, – казала мама. Тобто Дебра. А ніж вже підіймався. – Декстере, заради Христа, припини! Це я! Деббі!

Я кивнув. Звичайно, це Дебора, але я не міг зупинити ножа.

– Я знаю, Деб. Мені правда дуже шкода.

Ніж піднімався все вище. Тепер я міг тільки спостерігати за ним, він не зупиниться ні за що на світі. Невеликий шматок павутини Гаррі все ще торкався мене, вимагаючи, щоб я зосередився, прийшов в себе, але він був такий малий і слабкий, а Потреба так велика і сильна, сильніша, ніж будь-коли, тому що в ній зійшлося все – початок і кінець. І вона піднімала мене і несла по тунелю, що сполучав хлопчика в калюжі крові і останній шанс зробити все правильно. І все повинно було змінитися: це мало відплатити мамі, щоб вона побачила, що наробила. Тому що мама повинна була нас врятувати, і в цей раз все буде інакше. Навіть Деб повинна була це побачити.

– Опустити ножа, Декстер.

Тепер її голос став трохи спокійнішим, але ті, інші голоси звучали настільки голосно, що я насилу її чув. Я спробував опустити ніж – правда, всього на кілька сантиметрів.

– Вибач, Деб, я просто не можу, – насилу вимовив я, намагаючись боротися зі зростаючим навколо ревом, що піднімався бурєю, всім тим, що формувалося протягом двадцяти п'яти років і сьогодні мало з'єднатися з моїм братом і мною, немов грозові фронти темної і місячної ночі...

– Декстере, – покликала наша аморальна мама, яка залишила нас тут одних в жакливій холодній крові, і внутрішній голос мого брата прошепотів в унісон з моїм.

– Сучка! – і ніж піднімався все вище і вище. Звідкись з підлоги почувся шум.

ЛаГерта? Я не міг сказати, та й це було неважливим. Я повинен був закінчити справу, повинен був довершити її, повинен був дозволити, щоб це знову сталося.

– Декстере, – сказала Деббі. – Я твоя сестра. Ти не хочеш робити такого зі мною. Що б сказав тато?

Мушу визнати, це боляче, але...

– Опустити ножа, Декстер.

Ще якийсь шум почувся позаду мене, якесь булькотіння.

– Обережно, Декстере! – крикнула Дебора, і я обернувся.

Детектив ЛаГерта стояла на одному коліні, задихаючись, намагалася підняти зброю, що несподівано стала заважкою. Ствол підіймався все вище і вище, повільно, повільно – був вже на рівні моєї ступні, коліна...

Яка різниця? Все так чи інакше станеться, зараз же, неважливо як, навіть якщо я вже бачив, як палець ЛаГерти напружувався над спусковим гачком, все одно ніж в моїй руці не сповільнить руху.

– Вона зараз тебе пристрелить, Дексе! – як божевільна закричала Деб.

А пістолет вже дивився мені в пупок, лице ЛаГерти стислося в гримасу жадливого зусилля, вона дійсно збиралася мене пристрелити. Я зробив півповорот в бік ЛаГерти, але мій ніж все ще пробивав собі шлях до...

– Декстер, – сказала мама/Дебора на столі, проте Темний Мандрівник крикнув голосніше, і вирвався вперед, і схопив мене за руку, і направив ножа вниз...

– Дексе!..

– Ти хороший хлопчик, Дексе, – прошепотів Гаррі за плеча своїм оксамитовим, але твердим примарним голосом, і цього вистачило, щоб конвульсивно зупинити рух ножа.

– Не можу, – прошепотів я у відповідь, все більше стискаючи рукоять тремтячого леза.

– Вибирай, що... або КОГО... вбиваєш, – говорив його жорсткий погляд блакитних очей, який я впізнав у точно таких же очах Дебри. І погляд цей був настільки сильний, що вони відвели ніж на пів сантиметра в сторону. – Існує маса людей, хто цього заслуговує, – казав Гаррі м'яко, перекикуючи зростаюче всередині злісне панічне ремство.

Кінчик ножа захитався і завмер на півдорозі. Мандрівник не міг дотиснути його вниз. Гаррі не міг відвести. На тому ми і встали.

Ззаду я почув неприємний звук, сильний глухий удар, а за ним – стогін, настільки наповнений порожнечою, що я ніби відчув його у себе на шиї – шовковий шарф на павукових ногах. Я повернувся.

ЛаГерта лежала з пістолетом у витягнутій руці, прикута до підлоги ножем Брайана, її нижня губа була прикушена, очі випромінювали біль. Брайан стояв на колінах перед нею, спостерігаючи, як жах змінює її обличчя. Він важко дихав через свою темну посмішку.

– Ми приберемо, братику? – запитав він.

– Я... Не можу, – відповів я.

Хитаючись, мій брат встав на ноги прямо переді мною, похитуючись з боку в бік.

– Не можу? – ще одне запитання. – Не думаю, що мені знайоме це слово.

Він вихопив ніж з моїх пальців, і я не зміг ні опиратися йому, ні зупинити.

Очі Брайана тепер були на Дебрі, але його голос хльостав по мені і по примарних пальцях Гаррі на моєму плечі.

— Повинен, братику. Безумовно, зобов'язаний. Іншого не дано, — задихаючись, на мить він зігнувся навпіл, потім повільно випростався і повільно почав піднімати ніж. — Чи повинен я нагадати тобі про важливість сім'ї?

— Ні, — відповів я перед обличчям обох своїх сімей, живих і померлих, що оточили мене, що вимагали і протестували. І від одного останнього шепоту блакитних очей Гаррі з моєї підсвідомості голова затряслася, і я ще раз вимовив: — Ні, — цього разу цілком серйозно. — Ні, не можу. Не Дебора.

Мій брат подивився на мене.

— Дуже погано. Я такий розчарований.

І ніж опустився.

Епілог

Я знав, це була майже людська слабкість, і, може, вона простягалася далі звичайної сентиментальності, але я завжди любив похорони. В першу чергу тому, що вони такі чисті, акуратні і повністю відповідають ретельно перевіреним церемоніальним правилам. А ці були дуже хороші. Рядами стояли чоловіки і жінки у синій поліцейській формі, дуже урочисті і... Ну, церемоніальні. Був ритуальний збройовий салют, дбайливе складання прапора – належне і красиве шоу для покійних. Так чи інакше, вона була однією з нас, жінкою, яка служила в одному ряду з обраними і гідними. Чи так говорять про морську піхоту? Неважливо. Вона була копом з Маямі, а копи в Маямі знають, як влаштувати свій похорон. У них достатньо практики.

– О, Дебора, – дуже тихо зітхнув я, безумовно, розуміючи, що вона не чує.

Добре б вдалося видавити пару сльозинок, щоб було що витерти. Ми з покійницею, як не крути, були досить близькі. І її смерть була нечистою і неприємною, негідною поліцейського, забитого до смерті вбивцею-маніяком. Служба порятунку прибула надто пізно. Все скінчилося задовго до того, як хтось зміг приїхати. І все ж своїм прикладом самовідданої сміливості вона показувала, як коп повинен жити і померти. Я цитую, звичайно, але ж в цьому і була суть. Дуже добре звучить, досить зворушливо, якщо у вас всередині є що зачіпати. Зворушений мовчазною відвагою офіцерів у чистій синій формі і плачем цивільних осіб, я не міг стриматися.

– О, Дебора, – зітхнув я, цього разу трохи голосніше, майже з справжнім почуттям. – Люба, люба Дебора.

– Заткнися ти, баран! – прошепотіла вона і сильно тицьнула мене в бік.

Вона насправді непогано виглядала в новому обмундируванні – нарешті сержант. Це найменше, що вони змогли зробити для Дебри, щоб оцінити її колосальну роботу з пошуку, ідентифікації та майже затриманні Різника з Таміамі. Маючи його словесний портрет, бідолаху – мого старшого брата – все одно знайдуть, рано чи пізно, зрозуміло, якщо він сам не знайде їх. А після того як мені так насильно нагадали, що сім'я – це настільки важливо, я правда сподівався, що він зможе залишитися на волі. І Дебра була б при справі, особливо після підвищення по службі. Вона насправді намагалася пробачити мене, вона вже більше ніж наполовину була переконана в правоті Мудрості Гаррі. Зрештою, ми ж теж родина, чи не так? Після всього, що відбулося не такий вже великий стрибок – прийняти мене таким, яким я був, а? Адже все склалося, як повинно було скластися. Як воно завжди насправді і було.

Я знову зітхнув.

– Досить, – прошипіла Деб і кивнула на дальній кінець всохлої шеренги копів з Маямі.

Я покосився в той бік. На мене, не кліпаючи, дивився сержант Доукс. За весь час церемонії він не відвів від мене очей, навіть тоді, коли кидав свою жменю землі на труну детектива Лаґерти. Він виглядав настільки впевненим, що насправді все було не так, як здавалося. Напевно тепер Доукс буде стежити за мною, фиркаючи, йти по сліду, як пес, яким він по природі й був. Чхати над відбитками моїх слідів, гавкати на мене і заганяти мене за те, що я робив і буду, цілком природно, робити далі.

Я стиснув руку сестри, а іншою рукою намацав у кишені прохолодний гострий край подвійної смужки скла – на ній лежала маленька суха крапелька крові, яка не піде в могилу разом з Лаґертою, а залишиться на моїй полиці. Це мене заспокоювало, і мені було наплювати на сержанта Доукса і на те, що він думав або робив. Яке мені діло? Він не міг контролювати себе або свої дії більше, ніж хтось ще. Він прийде за мною. Справді, що ще йому залишається?

Що кожен з нас може зробити? Всі ми такі безпорадні, і в обіймах наших тихих внутрішніх голосів що ми насправді можемо зробити?

Мені справді хотілося, щоб я зміг зронити сльозу. Все було так добре. Таким же прекрасним буде наступний повний місяць, коли я навідаюся до сержанта Доукса. І все піде так, як раніше. Як завжди було під цим прекрасним і яскравим місяцем.

Чудовим, товстим, музичним та червоним місяцем.

Кінець

